

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 66

Izlazi subotom

Zagreb, 18. srpnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Prljava politika	5
Čekajući propast	9
Ognjište	10
Na spomen	11
Krvavo hrvatsko podzemlje	12
Hrvatska knjižara	16
Dušani	17
Komunističke žrtve	21
S Pantovčaka	24
Krvavi maršal	26
Obljetnice	28
Povijest i čovjek	29
Manifest	30
Iz svijeta	31
Zgodopis	34
Osvrti	36
Bosno moja	41
Prikazi	45
fra Martin kazuje	46
Živjeti NDH	47
Hrvatski jezik	48
Čitajte s nama	49
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Novi projekt Jure Radića:

JASTOG d.d.

George je divovski jastog, star 140 godina i težak 9 kilograma. Bit će pečen na žaru i služen na Pantovčaku prigodom rastanka sa Stjepanom Mesićem, a prema želji i poklonu njegova obožavatelja iz Bjelovara

NOVA STRANKA - NOVA PRIJEVARA

Razgovor s Markom Rudelom, California, USA

ZAŠTO HTV MANIPULIRA S VIJESTIMA?

Prof. Marijan Krmpotić, Zagreb

STRATEGIJA LAŽI DR. ANTE CILIGE (1898.-1992.),

METODE JEDNE TOTALITARNE FANTAZMAGORIJE

Nikola Čolak (1914.-1996.)

KREPANI, CRKNUTI I S VRAGOM ODHUJALI

TITO - DA, POKOJNI - NIKAKO!

Zvonimir R. Došen, Kanada

NAZOROVA 57

DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

SVAKOM HRVATU DNEVNO PORCIJA JASTOGA

Danima ne spavam. Gledam slikopise Stjepana Mešića, Ive Sanadera i Željka Rohatinskog. Suze mi ne silaze s očiju. Tako divni dečki: pametni, sposobni, vrijedni, zgodni, a iznad svega poštenu. Tko li im to namjesti? Uvali! Tu nelikvidnost Državnog proračuna, tih bijednih 15 milijardi kuna radi kojih sada jadni moraju opet torbu na rame i šćap u ruke. U bijeli svijet po 42 milijarde kuna. Dostojanstveno kao i uvijek. Uz nešto za prismok ili za kavu. Kad je Maestru trebalo 50.000 eura, onda ...

Gdje je izlaz? I ima li ga uopće?

Ovako uznemiren nemam kuda, nego li za računalo, iako ni tamo ništa dobro ne očekujem. Nu, možda se nešto nađe, moguće nešto naleći.

Otvaram www, jedan po jedan. Ništa.

Otvaram e-mail, jedan, pa drugi, pa ... Opet ništa.

Mogao bih pogledati i Facebook. Nikad se ne zna.

Što je ovo? Očito nova poruka. Tko li mi to piše?

Nasmiješih se. Prijatelj, brat, stari politički uznik iz Zadra, javlja mi:

"Dragi brate Tome! Imam nešto jako važno za Glasnik, ali se bojim to slati hitrozovom. Ne baš da se bojim, ali zašto njima prvima odati ovu vrlo povjerljivu obavijest. Ne ću je slati ni putem listonoše. I tamo su oni. Jedini je izlaz teklić. Čekaj ga ovih dana u sutonskim satima. Tvoj vjerni brat ... (zaboravio se potpisati)."

Čekam. Strpljivo, ali teklića niotkud. Možda je šala? Ma kakva šala. Uznici se nikad ne šale.

Brzoglas. "Tomislave, treba te neki čovjek." To je!

"Izvolite."

"Imam nešto Vas."

"Aha, ti si Špiro."

"Na starom mjestu. Sjever + 50 m. Zapad + 70 m. Pogled prema tornju. Hod prema njemu - 20 m."

Odlazim. Radostan.

"Žurim. Izvolite. Postao sam pravi City Express. A predsjednički izbori tek me čekaju."

U kabinetu sam. Otvaram kuvertu. U njoj svega nekoliko listova papira. Presavijenih.

Čitam. Preskačem nevažno.

"Zapisnik s Osnivačke skupštine konzorcija JASTOG d.d.

Skupštinu je otvorio g. Jure.

Hvala Vam gospodo na povjerenju, iako sam to, iskreno govoreći i očekivao. Navikao sam. Mi radimo. Stalno radimo. Dajem riječ g. Ivi, premijeru.

Nisam više premijer. Ne pretjeruj.

Znam, znam, ali Suzana ...

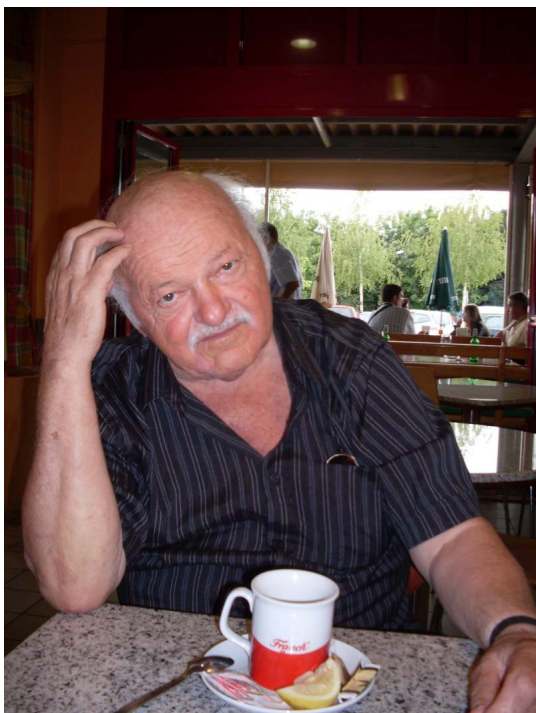
Vidite gospodo. Morao sam se, kao što vam je svima poznato, privremeno ukloniti s čela Prelijepe Naše Domovine, kako bih osigurao provedbu ovog nadasve važnog projekta. Nije vam također nepoznato kako je dotični projekt u cjelini djelo g. Jure, kojemu nije bilo teško u svezi s njim češće boraviti na Bliskom Istoku, dakako i u Libiji. Ne, nije tamo žderao, kako to navode zlobna novinska piskarala. Smišljao je i radio. Ima on, moram to pred njim i pred svima vama reći, ona tri velika M: Mozak, Mar i Muda. Sve sam to osjetio i doživio na sebi.

Što mogu g. predsjedniče? Takav sam od majke rođen.

Sad će Vam g. Jure izložiti bit projekta.

Gospodo. Sigurno su vam poznate sve zakulisne igre naših protivnika, bolje rečeno neprijatelja. Toliko je materijala o tome, da se Tomica više ne može kretati u svom uredu. Morat ćemo mu sagraditi novu pedesetorokatnicu, ali to nije danas na dnevnom redu.

Gospodo. Naši neprijatelji djeluju bez prestanka. Rezultat toga je tu. Nimalo neočekivan. U Državnom proračunu manjka 15 milijardi kuna, iako mi stalno radimo. Proizvodnja pada, potrošnja pada,

uvoz pada, padaju prihodi od carina i PDVa na uvo-
znu robu.

Gospodo. Moramo povećati potrošnju, moramo po-
većati uvoz, moramo ... ne, ne moramo ... prihodi
od uvoznih carinsko-poreznih doprinosa sami će
doći.

Gospodo. Dobro raspoloženje u zemlji postoji. Me-
đutim, nemamo dovoljno prometnica. Izgradili smo
nešto auto-cesta, ali sa željezničkom prugom Rije-
ka-Zagreb slabo stojimo. Neki ne shvaćaju. Zato se
moramo usmjeriti na uvoz što skupocjenije robe.

Gospodo. Nakon analize brojnih input-output mo-
dela pronašli smo pravo rješenje. Jastog. Trebamo
uvoziti jastoge. Zašto jastoge? - upitat će neupuće-
ni. Zato, jer su to vrlo vrijedni proizvodi. Skupocje-
ni. Zato što se pripremaju na "milijun malih nači-
na". Zato, što se tome nitko u svijetu još nije dos-
jetio. Zli jezici će reći: Mnogo je jastoga koje bi tre-
balo uvesti. Tko će sve to pojesti? Imamo Hrvatsku,
imamo rješenje. Svaki Hrvat dnevno će pojesti
po porciju jastoga, rudari i po pet. Istina, nemamo
baš previše rudnika, ali tu je brodogradnja. Ta je-
de. Osim toga, mi radimo, izgradit ćemo rudnike.

Gospodo. Računica je jednostavna. Dovoljno je ove
godine osigurati 6 milijardi eura za kupnju jastoga.
To nije nikakav problem. Novca u svijetu ima i pre-
više, a još nismo niti počeli stavljati morsko dno
pod hipoteku. Pomnožite sada tih 6 milijardi eura s
postojećim stopama PDVa i carina, a one se mogu i
povećati, pa ćete lako dobiti potreban novac za po-
kriće onih 15 milijardi kuna.

Izvoli g. Milane.

Projekt je u redu. Moći ćemo mi to. Kad smo savla-
dali kuponsku privatizaciju, kako ne ćemo ovaj pro-
jekt. Je li tako Damire?

Izvoli g. Milane.

Prihvaćamo projekt. U cijelosti. Štoviše, Zagrebački
holding već je počeo s podizanjem pogona za izra-
du vrbovih košara uz Buško Blato. Slobodan istra-
žuje lokaciju.

Izvoli g. Milane.

Dakako. Za to smo svim srcem. Zbog Preljepe Na-
še. Ne mogu potanje govoriti sve dok se g. Miroslav
ne vrati iz Bosne i Hercegovine. Hitno je otpu-
tovao. Naši brokeri svuda su u svijetu.

Izvoli g. Goranko.

Obišao sam sav svijet. Pregledao sam Atlantski

ocean, zatim Indijski, pa Sjeverno ledeno more.
Najviše bi nam ipak odgovarao Tihi ocean. G. pre-
mijer ima dobre sveze u svjetskim asocijacijama,
pa ne bi smjelo biti poteškoća oko njegova najma.

Izvolite g. Mijo.

Odavno smo planirali nešto slično. Obnovit ćemo
zamisao o restoranu u potkrovlju katedrale. Tu su
nadalje i druge crkve. Uzoriti razmišlja i o poseb-
nom pomoćnom biskupu koji bi brinuo o našem
udjelu u ovom veličanstvenom projektu.

Izvolite g. predsjedniče.

Hvala gospodo. Uvijek ste znali što Našoj Zemlji
treba. Sve u Domovinu, ništa iz nje. Razumijemo
se."

Bit će da je to samo izvadak iz zapisnika. Ne sme-
ta. Hvala bratu iz Zadra. I ovo je dovoljno. Pa, u to
ime nešto i od mene:

Hrvatski jastog na žaru

Uz raka raroga,
jastog je najveći
i rijedak jadrans-
ki rak. Kao sku-
pa delikatesa
poštuje se, zbog
vrlo ukusnog

mesa, koje se uglavnom priprema samo na jednos-
tavne načine s dodatcima koji ističu njegove odlike.

Za četiri osobe potrebna su dva kuhana srednje
velika jastoga u ljušturi, 50 g maslaca i dva limuna.
Kuhane i ohlađene jastoge razrežite uzdužno od
glave prema repu. Pomoću čačkalice odstranite cri-
jeva, a unutarnju stranu glave operite pod mlazom
hladne vode i osušite. Premažite ih rastopljenim
maslacem i stavite peći premazanom stranom na
dobro zagrijane gradele. Kad jastog poprimi lijepu
smečkastu boju, maknite ga s gradela. Tako prip-
remljenog jastoga poslužite s ploškama limuna i po
želji s tartar umakom. Na žar se može staviti i živi
jastog, ali ga se mora prerezati.

T. Drogan

NOVA STRANKA - NOVA PRIJEVARA

Razgovor s **Markom Rudelom**,
California, USA

Glasnik: *Povod ovom našem razgovoru je Vaša tvrdnja: „Nova stranka – nova prijevara“. Jeste li mislili samo na Stranku hrvatskog zajedništva ili to vrijedi općenito?*

Marko Rudela: Mislim, definitivno, općenito na sve stranke u Hrvatskoj

Glasnik: *Stranka hrvatskog zajedništva nova je stranka. Imate svoga predsjednika i svoja radna tijela. Treba joj naravno i program. Tko ga hoće prihvatiti može to učiniti, ali i ne mora. U čemu bi tu mogla biti prijevara?*

MR: Vidite, od Radića na ovamo, hrvatske stranke uvijek su imale pojedince koji su s njima upravljali i donosili odluke u ime stranke i nacije. Takav način vođenja politike ne odgovara nacionalnim interesima. To zbog toga, jer nemamo nadležna tijela iznad voditelja stranke. Ako bilo koja hrvatska stranka hoće uspjeti i steći povjerenje u hrvatske birače treba najprije stvoriti zakonske mehanizme tako da nadležno tijelo stranke može bilo koga i u svako doba smijeniti svakoga u stranci. Takav način djelovanja stekao bi i stvorio povjerenje građana, što do sada nije bila praksa.

Glasnik: *Stranka hrvatskog zajedništva, isto tako, kao i sve druge stranke, odnosno građani, ima pravo ukazati na ono što je loše u hrvatskom društvu, u hrvatskoj državi. Što je u tome neprihvatljivo?*

MR: Kao što svi znamo u političkom životu jedna stranka uvijek

dopunjuje drugu tako da se mogu iskoristiti mogućnosti za ukazivanje na promašene interese. Bez jake opozicije ni jedna demokratska država u svijetu nije uspješna.

Glasnik: *Dobro. Što onda učiniti? Ne treba posebno dokazivati kako hrvatski građani, kako oni koji žive u Hrvatskoj, tako i oni koji borave izvan nje, nisu zadovoljni aktualnom hrvatskom politikom, posebno s njenim rezultatima. Treba li samo čekati, pa što bude, ili se djelatno okrenuti rješavanju izlaska iz toga lošeg stanja?*

MR: Nitko ne odvaja vrijeme za analizu u kako se velikim ekonomskim problemima danas nalazi Hrvatska. Sve je ovo čula-rekla- kazala, svatko svakome laže i koristi sve, da bi ostao na vlasti. Dapače, moramo što hitnije reagirati zbog toga što su dosadašnji političari doveli državu na rub propasti. Hoću reći da smo dužni 40 milijardi dolara, a to je alarmantna situacija. Prijeti čak propast države ili Argentinski slučaj.

Glasnik: *Biti na vlasti znači imati moć upravljanja, moć izbora onoga što će se, kako, s kim i s čim činiti. Vrijedi to općenito, dakako onda i za Hrvatsku. Kako mogu, dakle, kvalitetni i pošteni ljudi preuzeti vlast u Hrvatskoj i povesti ju prema boljitku?*

MR: Ja bih još nešto dodao. Uz poštenje, ljudi moraju biti nacionalno svjesni, profesionalni, trebaju braniti hrvatske nacionalne interese i voliti svoju naciju. Svi hrvatski građani diljem svijeta koji smatraju Hrvatsku svojom domovinom i na profesionalan

Las Vegas

način žele pomoći svojoj domovini, mogu se uvijek uključiti, uz pomoć medija, kao što i vi sami to učinili. U jeku rata, kad smo bili napadnuti od srbskog agresora, svi smo se preko noći organizirali i pomogli da spasimo svoju državu. Čak je i g. Eagleburger jednom prilikom 1993. izjavio na David Letterman showu da je George W. Bush izgubio izbore zbog toga što nije ništa učinio da se zaustavi rat i agresija nad Hrvatskom. Rekao je to zahvaljujući Hrvatima u Americi.

Glasnik: *Imate li konkretnih prijedloga kako to sada, u ovom trenutku, izvesti?*

MR: Imam sto i jedan način. Stojim na raspolaganju svim strankama koje posluju na profesionalan način da podjednako uložimo truda i sposobnosti kako bi izvadili Hrvatsku iz političkog i ekonomskog ropstva. Nema veze kakve je boje mačka bitno je da ulovi miša.

Glasnik: *Vratimo se opet malo na Stranku hrvatskog zajedništva. To je, kako se meni čini, preoblikovanje Hrvatskog svjetskog sabora iz posve poticajnog i savjetodavnog ustroja u politički organizam koji operativno, svakodnevno, treba djelovati na od-*

ređenom „terenu“. Takav pristup, jasno, traži konkretne ljude (aktiviste), sredstva (prvenstveno novce) i projekte (ponude glasačima). Ima li to, odnosno hoće li to moći osigurati Stranka hrvatskog zajedništva?

MR: Pošto ne poznajem program Stranke Hrvatskog Zajedništva, niti mogu vidjeti na koji način oni hoće riješiti ekonomsko-političke probleme hrvatske države. Ne mogu u njeno ime govoriti. Svaka stranka je ovisna o financijskoj mogućnosti i njenoj prihvatljivosti za građane, hoće li oni naći sebe u toj stranci i hoće li pripomoći birackom tijelu kad stranke iziđe na izbore. Drugim riječima rečeno, koliko stranka pridonese građanima, toliko će i ona od njih imati koristi.

Glasnik: Za Vas sam čuo od g. Nike Šoljaka, sve najbolje, prije dvije godine kad se govorilo o potrebi osnivanja iseljeničke banke. Navodno ste bili jedna od glavnih, možda više poželjnih, poluga za to. Što Vas je vuklo u taj projekt?

MR: Istina je, bio sam jedan od prvih koji je htio osnovati Hrvatsku svjetsku banku s Hrvatima iz cijelog svijeta, tako da se Hrvati udruženo uključe u ekonomska zbivanja domovine Hrvatske. Za vašu informaciju s g. Niko Šoljakom napravili smo skup u Las Vegasu i utvrdili način kako izrealizirati takav projekt. Treba znati da je to veliki projekt i da treba mnogo truda i profesionalnog rada da se takva banka napravi. Nakon rastanka u Las Vegasu, g. Šoljak nije sletio ni u Zagreb, a već je

zvaio po svijetu, od Australije do Amerike, govoreći kako ti ljudi, na čelu s našim predsjednikom kojeg smo izabrali na dotičnom skupu, nisu sposobni niti mogu tako nešto izvesti. To pak uopće ne odgovara istini, niti tamo dogovorenom planu rada. Budući se ovdje radi o vrlo sposobnim poduzetnicima, s takvim načinom rada nije bilo moguće nastaviti, općenito pa i samim g. Šoljakom. Mi smo i sada u procesu dokapitalizacije Hrvatske svjetske banke i trenutno se naš predstavnik nalazi u Zagrebu na pregovorima za kupnju im neke banke u Hrvatskoj.

Pošto sam jedan iz "Board of Directors" Hrvatske Svjetske Banke koristim ovu priliku za pozvati sve one u svijetu, koji nam se žele pridružiti, koji žele investirati kako bismo pokrenuli malo gospodarstvo u Hrvatskoj s našim financijskim sredstvima, da se mogu u svako doba javiti meni za daljnje informacije.

Glasnik: Na skupovima, gdje se razmatralo pitanje osnivanja iseljeničke banke, predlagao sam – u tu svrhu – preuzimanje Hrvatske poštanske banke, prvenstveno zbog njene tradicije i razgranatosti (djeluje u svim hrvatskim poštanskim uredima). Nema pretjerano velik temeljni kapital (oko 70 milijuna eura), a u cijelosti je u državnom vlasništvu. Postoje velike obveze države prema braniteljima (Fond hrvatskih branitelja težak je, kako se računa, između 500 milijuna i 1 milijarde eura), kao i prema Katoličkoj crkvi. Realna je mogućnost dogovora s bra-

niteljima i Crkvom o preuzimanju (dijela) njihovih tražbina od RH u obliku preuzimanja HPB. Iseljenici su bili, koliko sam čuo, protiv toga. Ne razumijem, zašto?

MR: Hvala vam lijepa na ovoj informaciji. Ne znam koja grupa iseljenika nije htjela taj prijedlog prihvatiti i razmotriti, tako da o tomu ne mogu ništa reći.

Glasnik: Dobro. Recimo, ipak, krenut će iseljenička banka. Pitanje je tada što će se to preko nje financirati. Hoće li to biti neka nova Zagrebačka banka ili njoj slična financijska ustanova ili nešto drugo što u ovom trenutku nema „mali“ hrvatski čovjek? Mislim pritom i na „prazna“ hrvatska područja: Liku, Banovinu (na primjer: prije DR na Banovini se je uzgajalo 25.000 goveda, sada jedva 2.500), Slavonsko međugorje, Baranju i njihov razvitak. Nisam daleko ni od banjalučkog područja, koje je istina u drugoj državi, ali ... možemo li biti ravnođušni?

MR: Kao što znate mi smo u iseljeništvu od samog početka stvaranja hrvatske države uložili u hrvatske banke milijune dolara s namjerom da hrvatski čovjek bude gospodar svoja gospodarstva i da se taj uloženi kapital plasira na razvoj malog poduzetništva tako da potičemo izvoz i da ne postanemo ekonomski robovi stranih ulagača kao što se dogodilo. Mi smo sve izgubili što smo bili uložili u Croatia banku, Gluminu banku, Riječku banku, Dubrovačku banku i u desetke drugih banaka i financijskih institucija. Sve su to "naši" profesionalni lopovi opljačkali i uništili samo za to što nema pravnog sustava koji bi to mogao zaustaviti. Uzalud naš trud, dobre nakane i domoljublje. Ako hrvatsko iseljeništvu u suradnji s hrvatskim poduzetnicima iz čitavog svi-

jeta, da već jednom izrealiziramo takvu banku koja bi nam bila od koristi i koja bi služila hrvatskim nacionalnim gospodarskim interesima, onda bismo mogli proizvoditi i izvoziti u svaku državu.

Glasnik: *Iseljništvo, nedvojbeno, treba surađivati sa službenim tijelima Republike Hrvatske. Međutim, čini se to u praksi nedovoljnim, pa i obmanjujućim. Izostaje izravna sveza iseljništva s „bazom“, s običnim pukom, a bez toga nema preciznih informacija i donošenja pravih odluka. Što mislite o otvaranju hrvatskog iseljeničkog „konzulata“, na primjer, u Udbini?*

MR: Ne znam kako možete ovakva pitanje postavljati. Udbina je hrvatsko područje i normalno je da na cijelom hrvatskom teritoriju treba vladati ustav države. Tu nema nikakve dvojbe. Ako me pitate o pravima Srba u Hrvatskoj kao etničkoj grupi, onda mogu reći da mi Srbima u Hrvatskoj trebamo dati ista ona prava koja Srbi u Srbiji daju Hrvatima. Ni više, ni manje. Ja poštujem svakoga Srbinu koji je dao život braneći svoju domovinu Hrvatsku u okviru njenih granica, a ni jednoga koji je sa strane došao u Hrvatsku i u njoj digao ustanak protiv hrvatskog naroda. Sramota je da se danas i oni Srbi koji su se zakonski ogriješili o hrvatski narod vraćaju u Hrvatsku i dobivaju naknadu za zlodjela koja su počinili. Vidite, u nas apsolutno nema pravne države, niti pravnog sustava. Tako Srbska pravoslavna crkva po mojim informacijama dobiva 12 milijuna kuna godišnje za održavanje vjerskih objekata. Na žalost taj novac se upotrebljava za izobrazbu novih naraštaja četnika, a ne za vjerske potrebe.

Glasnik: *Na kraju izbori. Ne možemo nikako izbjeći ovo pitanje. Lokalni izbori su prošli. Skoro 70 % pučanstva ih je ignoriralo. Paometnom dosta. Slijede predsjednički izbori. Na prethodnim izborima (u dva navrata) pobijedio je Stjepan Mesić, jer mu je hrvatska politička „elita“ suprostavila „jake“ kandidate kao što su bili Mate Granić i Jadranka Kosor. Vjerojatno će se nešto slično i sada dogoditi. Ivi Sanaderu je jasno da bi na predsjedničkim izborima prošao kao i Jasen Mesić u Zagrebu. Izbjeći će ih uz nagodbu s protivnim taborom. (Zasad ih samo plaši svojim očekivanim „pobjedničkim“ nastupom.) Bit će (dosta) dobro „izaberemo“ li Josipovića (pa i Jurčića), ali mislim da se priprema nešto mnogo turobnije i tmurnije. Previše Stjepan Mesić kruži sa svojim autobusima po Hrvatskoj, a da se iza toga nešto ozbiljnije krilo. Hrvatski uljudbeni pokret rado bi kandidirao generala Antu Gotovinu za predsjednika RH (pomoglo bi to i njemu u Haagu, ali svim domoljubnim i državotvornim Hrvatima, jer bi dalo pravu sliku narodnog raspoloženja), ali – razumije se – ne može to učiniti sam. Što Vi mislite o toj zamisli?*

MR: Moramo se vratiti malo unatrag da shvatimo na koji smo način došli do ovog ekonomskog i političkog stanja. Čim smo stvorili državu Europa je odmah uvela

sankcije na uvoz oružja, a Amerika na čelu s administracijom Georgea Busha dozvoljava Jugoslaviji da učine sve što hoće i da tako udavi Hrvate. Kad su vidjeli da im to ne ide za rukom i da su Hrvati spremni braniti svoju domovinu i dokazati Europi i svijetu da smo spremni na sve vojničke izazove u tom vremenu, počeli su mijenjati mišljenje o samoj ulozi rata i agresije na hrvatsku državu.

Nakon pobjede predsjednika Clintona američka administracija mijenja način djelovanja i odnose u suradnji Amerike s Hrvatskom. Znamo i sami da su američki umirovljeni generali pripomogli uvježbati hrvatske specijalne postrojbe. Kad je to vidjela Europa, promijenila je i ona svoje mišljenje.

U samom jeku rata pojavili su se ratni profiteri, da prisvoje što veće bogatstvo sebi i svojim obiteljima. U svim ratnim zbivanjima rađaju se takvi ljudi i okolnosti, koje uvijek rat nosi uz sebe. Nakon pobjede nad Srbijom i prestankom rata Hrvati su počeli izgrađivati svoju domovinu. Čak nas poneke strane novine nazvaše malom Švicarskom. Nakon rata odmah je počela pretvorba, to jest pretvaranje državnih poduzeća u privatna trgovačka društva, bez odgovarajućeg plaćanja za prisvojenu imovinu. Kao što nam je poznato, to je bio početak pljačke hrvatske imovine od strane političara i komunističkih direktora u savezu s političarima.

Tada još uvijek nismo prodavali svoju imovinu strancima niti je kapital izlazio iz Hrvatske. Kad je to vidjela Europa, da se mi možemo brzo izvući iz ekonomske krize i postati nezavisna mala ekonomska sila odmah je preko svojih

obavještajnih zajednica i hrvatskih izdajica stvorila u Hrvatskoj jaku opoziciju na čelu sa Stipom Mesićem i Ivicom Račanom. Tako organizirani uspjeli su 2000. preuzeti vlast. Odmah iza preuzimanja vlasti počeli su uništavati hrvatsku državnost, optužujući hrvatske generale za zlodjela koja oni nisu počinili. Pored toga Stipe Mesić, kršeći hrvatske zakone, predaje transkripte iz ureda predsjednika Republike Haagu kako bi se mogle formirati haaške optužbe protiv nevinih hrvatskih generala.

“Demokratska” Europa da bi Hrvatsku podredila svojim interesima i hrvatski narod odvela u ekonomsko ropstvo, odmah je preko Stipe Mesića i Ivice Račana, na čelu SDP-a, poslije 2000. godine potakla je rasprodaju hrvatskih nacionalnih bogatstava. Prodaju se sve hrvatske banke, odnosno 96 % hrvatskih banaka, poduzeća za telekomunikacije, naftna firma INA, sva veća i vrjednija turistička poduzeća, bolji i vrjedniji hoteli važni za turističko gospodarstvo, jednom riječju sve što ima veću vrijednost i što dobro posluje. Posebno treba naglasiti da su sve te prodaje izvedene uz vrlo niske cijene i ispod stvarne vrijednosti tih poduzeća.

Sve ove prodaje uvjetovale su da je u Hrvatsku došlo 6.500 stranih menadžera. Naravno, toliki broj Hrvata mora je otići iz Hrvatske. Zato nije nikakvo čudo, da je Hrvatska na prvom mjestu po odlasku visoko obrazovanih kadrova.

Poslije velike rasprodaje hrvatskih nacionalnih bogatstava, gospodarski razvitak Hrvatske se mijenja. Hrvatska postaje područje stranog kapitala, odnosno stranih banaka, mjesto za prodaju njihove robe široke potrošnje.

Uništava se proizvodnja u Hrvatskoj, a potiče se uvoz robe široke potrošnje. Najveću ulogu u ovakvom gospodarskom razvitku Hrvatske imaju poslovne (strane) banke. Svakako, s ovakvim gospodarskim razvitkom ne otvara se dovoljan broj novih radnih mjesta i raste nezaposlenost.

U 2000. godini kada su komunisti na čelu s Ivicom Račanom preuzeli vlast vanjski dug Hrvatske je iznosio oko deset milijardi USD. Preuzeti dug od bivše Jugoslavije je iznosio oko pet milijardi USD. Znači, od 1990. do 2000. godine Hrvatska je povećala vanjskog dug za samo pet milijardi USD, unatoč ratnom razdoblju.

Nakon što su komunisti završili svoj mandat dug Hrvatske prema inozemstvu iznosio je 27 milijardi USD. Sanader dolaskom na vlast u 2003. godini nastavlja tamo gdje je stao Račan, to jest nastavlja istu politiku. Prodaje još preostali dio hrvatskog nacionalnog bogatstva, ono što Račan nije uspio prodati.

Danas 2009. godine dug Hrvatske prema inozemstvu IZNOSI ČETRDESET (40) MILIJARDI EURA. Same poslovne (strane) banke prema Večernjem listu uspjele su ostvariti vanjski dug Hrvatske od 10,4 milijardi eura.

Korumpirani hrvatski političari i tajkuni uspjeli su Hrvatsku pret-

voriti u ekonomsku koloniju, građane Hrvatske u ekonomske robove, dok su oni postali su milijarderi. Za sva ova zlodjela protiv države i nacije nitko ne odgovara. Zašto? Ima samo jedan razlog, a to je da mi nemamo Vrhovni sud s devet ili jedanaest sudaca koji bi ovakva zlodjela priveli licu pravde, kao i pojedince, stranke i organizacije da odgovaraju za zlodjela počinjena protiv hrvatske nacije i hrvatskih nacionalnih interesa. Da hrvatsko sudstvo i pravni sustav rade ono što treba odavno bi bio smijenjen predsjednik Mesić i izdajnici kao što je on. Vidite, najprije se mora stvoriti jak nezavisan zakonski sustav u svim porama politike gospodarstva i društva da bi zaustavio propast hrvatske države kamo ju vode hrvatski političari.

Koristim ovu priliku i pozivam na suradnju svakog hrvatskog građanina koji želi spasiti Hrvatsku, kojim želi pomoći - na profesionalan način - napraviti bolju hrvatsku državu, bez obzira koju stranku i kojeg predsjednika narod izabere. Mi trebamo napraviti jaku obavještajnu zajednicu, vojku i jake zakonske regulative, te početi izvoziti, riješiti se kumrovačkog načina poslovanja. Tek onda ćemo uspjeti.

Evo vidite, Hrvati u iseljeništvu nisu se miješali u odluku hrvatskog naroda, već su samo pomagali, koliko su mogli, da Hrvatska bude i ostane vlasništvo hrvatskog naroda. Mi nismo ni otpadnici naroda ni ustaše ni propalice ni udbini podanici, već smo samo časnici hrvatski građani.

BOG I HRVATI!

ZAŠTO HTV MANIPULIRA S VIJESTIMA?

prof. Marijan Krmpotić, Zagreb

Dne 1.7.2009. uvečer u emisiji Otvoreno urednice i voditeljice gospođe Čuljak, tema razgovora bila je ostavka gosp. Ive Sanadera na mjesto predsjednika Vlade. Sudjelovali su gospoda: Božidar Kalmeta iz HDZ-a, Josip Friščić iz HSS-a, Ivan Čehok iz HSLŠ, Jakovčić iz IDS-a, (linkom) uz gospođe: Milanu Opačić iz SDP, i Vesnu Pusić iz HNS-a. Idući dan 2.7.2009. na Videostranici (Teletekstu) HTV-a pod rednim brojem 120 s naslovom po kojem se nije moglo znati da je ta bilješka u svezi s emisijom Otvoreno predhodnog dana. U njoj je samo zapisano što su rekle gospođe Milanka Opačić i Vesna Pusić i tek jedna primjedba g. Čehoka. O onome što su vrlo informativno o Sanaderovoj ostavci rekli gg. Kalmata i Friščić ni riječi! Izpušteno! Ali zato je cijela stranica bilo posvećena onome što su rekle gđe Milanka Opačić i Vesna Pusić. A zapravo nisu rekle ništa novo samo su neprestance opetovale da je g. Ivo Sanader kukavica koji napušta brod koji tone zbog svoje nevaljane politike, ter da je trebal iztrajati

Propast 3 1986

do kraja. Možda u njihovim očima to nije neozbiljno zlobno, da te iste gospođe još dan-dva prije nisu na sva usta tražile Sanaderovu ostavku (sic!).

Na sličan način manipulacije podsjeća nas članak u Večernjem listu 24.2.2009. "Uživanje u propadanju" u kojem se g. Josip Pavičić sprda s katastrofičarima u medijima i ovim im se riječima ruga:

"Privlačnost propasti nadvladala je sve druge životne senzacije, a ponajprije bilo kakvu optimističku projekciju".

Doista, po onom što svakodnevno slušam u Dnevniku HTV-a Republika Hrvatska je morala propasti već prije nekoliko godina, jerbo sklonost katastrofizmu u izboru vijesti i njihovu izkrivljivanju u tu svrhu, uz plitke prigodne ulievo izčašene komentare čitača vijesti (spikera i spikerica) – tu rabotu na HTV-u očito smatraju političkim zadatkom kako bi među lakovjerno gledateljstvo unijeli što više zbnjenosti, tmurnosti, kaosa i potištenosti. A k tome, u posljednje vrijeme nikada im ne promakne da uz svaku katastrofičnu vijest još ne dodaju i omiljeni im dopjev: "a najgore tek dolazi!"

Dakako, svi znamo kojoj političkoj opciji odgovaraju informacije HDZ-a obojene samo jednom bojom – i danas još to potvrđuje teletekst HTV 2.7.09. na str. 120! Da ne duljimo o tome najbolje potvrđuju ove riječi "(...) i bit ću vrlo grub u ocjeni pa ću reći da po pitanju medijskih sloboda i prava možemo sa zavišću i nostalgijom razmišljati o

Propast 2 1986

vremenima HDZ-a." koje je prije 8 godina 6.10.2001. u Novom listu u članku "Govor mržnje opet hara hrvatskim medijskim prostorom" napisal Ivan Zvonimir Čičak. Od odlaska Franje Tuđmana prošlo je deset godina, a nalijevo nasadeni novinari Hrvatsku Televiziju (HTV) i Hrvatski Radio (HR) još nisu vratili u vlasništvo svih građana Hrvatske, pa smo još uvijek žrtve njihova ciljanog jednoumlja za što im moramo plaćati i mjesečnu pristojbu. Predugo to traje, zar ne?

Novinar Jutarnjeg lista katastrofičar Branimir Profuk koji ne voli Hrvatsku pa ju blati obmanama, misli dakako drukčije u članku "Javnost mora uztrajati na pitanju ZAŠTO?" napisanom za Jutarnji list 4.7.2009.:

"Na žalost, već u samo stvaranje samostalne hrvatske države bio je ugrađen projekt sastavnog urušavanja vjerodostojnosti jedne od glavnih poluga u demokraciji: slobodnih medija."

Ako Branimir Profuk hoće reći da su mediji bili slobodni prije toga u Titinu jugokomunizmu, onda laže. Zar nas predsjednik Stjepan Mesić već 4.12. 2003. nije upozoril da je Jutarnji list smeće!

Ognjište

Hrvatski obiteljski online mjesečnik

br. 11 - 5. kolovoza 2009.

Izlazi svake prve srijede u mjesecu Šalje se besplatno na e-mail adrese

Razgovor s generalom Ljubom Česićem Rojsom

OD BLEIBURGA DO KNINA

Ivo Omrčanin:

ANDRIJA HEBRANG KOD MILE BUDAKA (17.4.1941.)

Dobrica Ćosić:

NEVOLJE ZBOG TITOVE FOTOGRAFIJE

Ljubo Karaman:

O DVORIMA HRVATSKIH NARODNIH VLADARA

Za svaku ženu

120 GODINA OD ROĐENJA DR. ANTE PAVELIĆA

Odabrao **Šime Tolić**, Stuttgart

Na današnji dan 14. srpnja 1889. u selu Bradina kod Konjica na Ivan planini od oca Mile i majke Marije rođen je Dr. Ante Pavelić, diplomirani pravnik i doktor prava, dopredsjednik Hrvatske Stranke Prava, parlamentarni zastupnik i pokrajinski zastupnik grada Zagreba, predsjednik vlade i poglavnik Nezavisne Države Hrvatske.

1930. godine osnovao je Hrvatsku Revolucionarnu Organizaciju - "Ustaša" (UHRO), dva puta osuđivan na smrt od Srpske vlade, organizirao je Velebitski Ustanak i atentat na srpskog kralja u Marselju, 1956. osnovao je Hrvatski Oslobođilački Pokret (HOP). Preživio je dva pokušaja atentata od strane Srba i komunisti, jedan u Austriji, a drugi u Argentini. Od 1945. živio je u Italiji, Argentini, Paragvaju i Španjolskoj. Umro je u Madridu 28. prosinca 1959. Sa suprugom Marom Lovričević imao je troje djece Velimira, Mirjanu i Višnju.

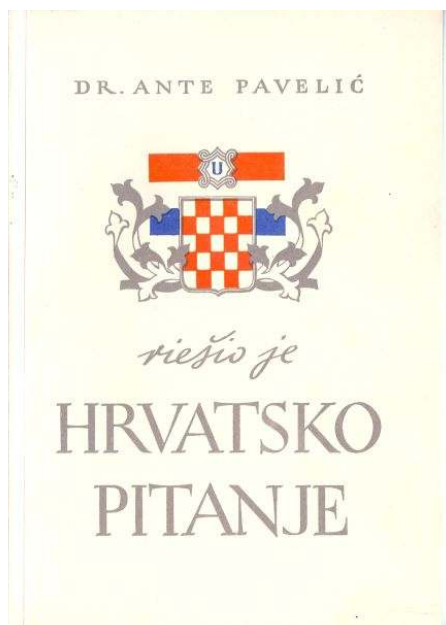
Svojim životom i domoljubljem ostavio je dubok trag u Hrvatskoj povijesti i našem narodu,

Veliki i bezpoštedni borac za Hrvatsku, rodoljub i intelektualac, koji je 1941. ostvario vjekovni san milijuna Hrvata, koji još i danas nose uspomenu na njega.

Komunistička diktatorska klika skoro 70 godina sustavno ga prikazuje kao zlikovca i krvoloka i svojom podlom laži i nesmiljenom propagandom komunisti su mu na dušu stavili stotine tisuća života, a ponajviše onih koje su oni sami od 1945. pa sve do 1970. oduzeli od nas Hrvata. Tu surovu istinu o "Hrvatskom holokaustu" preživjeli Brozovi koljači i njihovi sinovi i dalje zataškavaju nazivajući svaki pokušaj osvjetljavanja njihovih zločina revizioniz-

niti će biti fašisti, a to što su pod silama osovine stvorili svoju državu i nakon 900 godina ostvarili svoj san, boli mnoge neprijatelje naše Hrvatske, napose Srbe i Engleze i titove crvene bandite, koji bi nas željeli držati u lancima još 9 stoljeća i koji evo još i danas, 70 godina nakon drugog svjetskog rata, 20 godina od sloma komunizma i 14 godina od naše pobjede u Domovinskom ratu, uporno Hrvatima rade o glavi i pokušavaju uništiti našu Hrvatsku državu, ne shvaćajući da im je sve uzalud.

Bez obzira na sve zlo i progon, u mnogim od nas ostala je draga uspomena na Pavelića, prenese na najčešće od uha do uha i sa strahom od OZNE i UDBE, koja je ubijala i zatvarala i na sam spomen njegovog imena. Bojali su ga se živog, bojali su ga se mrtvog i boje ga se i danas dan svi oni koji ne misle dobro našem narodu i državi. Dok smo živi i dok ima Hrvata živjet će i uspomena na Dr. Antu Pavelića i čisto sumnjam da će naši dušmani u svome naumu uspjeti. Zato neka znaju da smo još uvijek za dom spremni i da čuvamo spomen i sjećanje na našeg velikana i hrvatskog pravaša, bezkompromisnog borca za Hrvatsku državu i slobodu, na našeg Poglavnika Dr. ANTU PAVELIĆA.

mom, nastojeći uporno sačuvati svoju laž kao svetu istinu, a nama Hrvatima i dalje držati jaram na leđima, nož pod grlom i cijev na čelu, kao što su to činili za vrijeme Titove Jugoslavije. Žele silom ugasiti svaki spomen na Nezavisnu Državu Hrvatsku, zakonom to zabraniti, žele iskriviti i sakriti povijesne istine našeg naroda, žele Pavelića proglasiti zadržim fašistom, pa tako i svakog od nas koji nosimo uspomenu na svoje mrtve, pobijene djedove, braću i očeve. A istina je da Hrvati nisu nikada i

RAT ZA OLIGARHIJU

Branko Stojković, Bjelovar

SREDIŠTA (SVE)MOĆI

Moja knjiga (koju pišem) nisu nikakva puka naklapanja i promičba, nego je to istina o krvavom hrvatskom podzemlju. No, moj cilj - nije baviti „njima“, nego, ja ostavljam otvoreno pitanje: Zašto mi građani to sve dozvoljavamo? Kakva nam je onda budućnost ili sigurnost življenja ?

Lude 90-ete, kada je kriminal bio gotovo legitimna stvar i oblik života, još ni iz daleka nisu iza Hrvatske. Rat je završen. Neki od „junaka“ iz tog vremena su mrtvi, neki su u zatvorima, a neki su bogati. Očigledno i Hrvatska kao i druge zemlje u tranziciji, koja je uz to prebrodila i Domovinski rat, predstavlja „raj na zemlji“, za kriminalce, s mnoštvom mamaca koji pomažu brzome i nekažnjenom stjecanju novca. Podatak koji se uklapa u stereotip o Hrvatskoj kao opasnoj zemlji, do srži zatrovanoj organiziranim kriminalom unutar kojega je jedino moguće poslovati. Takva percepcija Hrvatske, međutim, poprilično je zastarjela i slična je onoj svojedobnoj zapadnjačkoj predodžbi o Južnoj Americi. Hrvatska još ni danas nije stabilna zemlja - nego je korupcijsko - birokratizirana u 21. stoljeću. Stjepan Mesić je predsjednik Hrvatske države, koja u biti ide svakim danom na gore. Mesić je potpisao Konvenciju Ujedinjenih naroda za borbu protiv organiziranog transnacionalnog kriminala. Dok i on sam spada u kategoriju najcrnijih svjetskih afere, jer i on je umiješan u – radu najkažnjivijih kaznenih djela.

Prema posljednjem istraživanju Transparency Internacional Hrvatske, parametri korupcije u našoj zemlji su toliko visoki da nas

Branko Stojković

stavljaju zajedno s Albanijom na vrh popisa država Europe izrađenim prema stupnju korumpiranosti u njima. Glavna prijetnja političkoj stabilizaciji i gospodarskom razvoju širom jugoistočne Europe je organizirani međunarodni kriminal. Ratovi u bivšoj Jugoslaviji i propast izgradnje zdravih demokracija u toj regiji dodatno su značajno otežali problem. Demokraciju su iskoristili oni, koji su na to imali najmanje prava. Na području gospodarstva svakako ima najviše kriminala, koji je očigledno povezan s centrima političke moći, koji štite one što upravo čine takva kriminalna djela. Stoga, ako ovdje govorim o organiziranom kriminalu, onda bi trebalo korjenito promijeniti naš sustav i učiniti sve da se isti koliko je to uopće moguće, iskorijeni.

Problem povezanosti vlasti i organiziranog kriminala jedno je od najosjetljivijih pitanja poslijeratne Hrvatske. Da mafija još uvijek ima dugačke ruke, svjedoče nam nerasvijetljena ubojstva ljudi koji su na neki način bili uključeni u pokrenute sudske procese protiv kriminal-

nih grupa. Zbog jakih veza s mnogo političara, hrvatska mafija svoje svakodnevne "poslove" obavlja bez mnogo straha od zakona. Upravo tako imamo - rat poslije rata. Smrt i strah postali su sastavni dio našeg življenja. U ovakvoj psihološkoj atmosferi, ohrabreni su ne samo afirmirani kriminalci već i oni pojedinci koji nikada ne bi bili skloni kriminalnom ponašanju.

Građani Hrvatske, kao jedan od najvećih problema, vide organizirani kriminal i korupciju, koji su na trećem mjestu – odmah nakon nezaposlenosti i siromaštva. Nakon katastrofalnih iskustava iz devedesetih, pa prema ovamo, država je u posljednjih nekoliko godina, u zakonskim okvirima, formirala specijalnu agenciju USKOK. Vlast je željela pokazati - da ona želi stati na put organiziranom kriminalu, ali pokazalo se - da to nije dovoljno. U galeriji likova koji su nas posljednje četiri godine uveseljavali iz Banskih dvora, titulu najzaprljanijeg uvjerljivo odnosi ministar prometa, turizma, mora i razvitka Božidar Kalmeta. Malo je koja minis-

tarska karijera puna skandala kao što je ona bivšeg zadarskog gradonačelnika.

Mafijaške organizacije uživaju zaštitu određenih političkih krugova. Ta zaštita se ljepše naziva korupcija i prisutna je u svim segmentima našeg društva. Korupcija prodire u vlast na najvišim razinama. Organizirani kriminal djeluje u smjeru ekonomske ekspanzije, izgradnje koalicija među "financijašima" različitih država, čime oni provode svoje vlastite interese. Da bi organizirani kriminal nesmetano cvjetao u Hrvatskoj, ovisan je o zaštiti koju mu pruža vlada Ive Sanadera, odnosno vlade njegovih nasljednika. I to sve u mogućnostima koje omogućuje globalizacija međunarodnog kapitalizma. Gangsterima je odgovaralo da se uvuku u vrhove države, da u svoje redove privuku političare i da ih oni drže na platnom popisu. Međutim, vremenom kriminalci su shvatili da su oni osobno mnogo sposobniji od predstavnika vlasti. Hrvatska se zato sve više suočava s eksplozijom organiziranog kriminala. A gotovo svakodnevno ne prestaju pljačke banaka, kao i drugih novčanih poslovnica.

Kada kažemo "centri moći", na što se to, zapravo, odnosi? Postoji nekoliko centara moći u zemlji i oni su locirani pri velikim strankama; Hrvatskoj demokratskoj zajednici (HDZ), Socijal-demokratskoj partiji (SDP), Hrvatskoj seljačkoj stranci (HSS) ... To su centri moći koji pripadaju stranačkim političarima. To samo pokazuje kolika je moć koja je koncentrirana kod određenih stranaka, koje se financiraju iz državnog proračuna. Naravno ne samo one, nego i oni koji im iz sjene u tome pomažu.

STRAŠNA ZABLUDA

Narode, vaši stvarni interesi nemaju ništa zajedničko s pljačkašima i eksploatorima na vlasti u ovoj zemlji. Zločini naših tlačitelja dosežu vrhunac. Jer vaši najljući neprijatelji su sada postali „oligarhi“, imperijalistički silnici. Oni su vas 1991. godine gurnuli u besmisleni rat. Tobaže da vi branite zemlju od ugnjetavača i okupatora. A oni su dotle pljačkali i bogatili se. Sad vi ponovo želite slobodu. Istina je da se u našoj zemlji ne može više nitko živjeti, osim „oligarha“ i njihovih pokornih sluga. U 21. stoljeću robovi su opet aktualni na djelu. U Hrvatskoj građani ne rade više za novac, nego svi rade za „obrok“ da bi preživjeli.

OD GOSPODARA RATA DO PREDSJEDNIKA HRVATSKE

Mesić je stresao sa sebe staru komunističku kožu, postavši demokrata. Upravo je tako bila zamišljena demokracija. Mnogi ljudi su u ratu poginuli i nastale su velike materijalne štete, sve je gorjelo, a u tome je bila nadzemaljska mudrost vođe Stjepana Mesića. On je shvatio svoj prvi korak, kad je u ostvarenju svojih ciljeva počeo vojna osvajanja. Postavši predsjednikom predsjedništva SFRJ-a i Vrhovnim komandantom JNA. U tom ratu u Jugoslaviji, komunističko

carstvo je zauvijek propalo. A na noge je stala i počela djelovati njegova „lešina“, koja je dobila naziv „komunistički - kapitalizam“.

MESIĆEVE PLANIRANE PLJAČKE NISU SLUČAJNE

Mesić laže beskrajno, i za to ne odgovara, nego i dalje nastavlja svoju prljavu igru. Ako netko kaže samo jednom istinu, dobije otkaz, tj. izgubi posao, ili završi u zatvoru. U mojim očima cijela je stvar bila namještena, isto onako kako je i TITO vladao 40 godina kao diktator. Isto je i sada. Državne odrednice su godinama stvaranje Mesićevih afera: Zagorac, Glavaš, Petrač ... i t. d. S njima se zabavlja ionako bijedni i glupi puk. Mesić je čovjek kojega je školovala UDB-a, i zato ga nikada nitko nije ulovio u istini. I to je sva tajna njegova društvenog uspjeha. Teško je progledati kroz sve laži, što ih je izrekao Stjepan Mesić. On je i dalje ugledni vojskovođa, političar, poduzetnik ... i najposlije predsjednik Republike Hrvatske.

ROBSTVO KOJE VOLE LJUDI

Branko Stojković uvijek razmišlja o tome kako bi sa svojom knjigom „RAT ZA OLIGARHIJU“ pomogao hrvatskom narodu da shvati svoju poziciju i ulogu u Europi i Svijetu. Hrvatska je sad "Bogom dana" država s kojom na žalost upravljaju pljačkaši zvani „tajkuni“. Hrvatska plovi na „santi leda“, a njen narod svakog časa čeka da se utopi. Na stranicama te knjige opisao bih i razotkrio primjere zala, koji su bili laži, a maskirani su bili u istinu. Laži u koje vas Mesić i njegova družina uvjerava su vaša bolesna propast. Stjepan Mesić je kao predsjednik SFRJ-a i Vrhovni komandant JNA 1991. godine razarao jugoslavenske republike, te tako i hrvatske gradove.

Danas sve njegove osnovane građevinarske tvrtke obnavljaju i grade, ono što je on namjerno porušio. Dakako sve to dobro plaća hrvatski narod.

SVE MESIĆEVO BOGAĆENJE JE ZAPOČELO S PRISVAJANJEM NAŠIČKE CEMENTARE 1992. GODINE

U bivšoj Jugoslaviji je to tako ispadalo, da je Josip Broz - TITO bio zatočeno božanstvo, jer nitko mu ništa nije mogao. Tako je i danas slično - Stjepan Mesić u Hrvatskoj radi što hoće, i za to ne odgovara. Za svoje postupke koji imaju krvavu i nepravednu pozadinu. Međutim, ako u Hrvatskoj na čelu sjedi glavni šef Stjepan Mesić, koji zloupotrebljava svoj položaj i ovlasti, odnosno koristi svoje jake veze za stvaranje milijarderskih profita u svom privatnom biznisu. No, sve je to bogaćenje počelo od našičke cementare koju je 1992. godine preuzela njegova kći. Mesić je godinama izvlačio novac iz državnog proračuna za sanaciju i obnovu te tvrtke. Na taj način je razvio niz svojih privatnih poduzeća.

IZ SJENE MESIĆ UPRAVLJA S „NEXE GRUPOM“

Od obične cementare nastala je „NEXE GRUPA“, koja se razvila od novca iz džepova hrvatskih građana. Sad Mesićeve tvrtke posluju u desetak stranih država. I dalje tim tvrtkama u Hrvatskoj se namještaju razni poslovi. Mesićeva grupa u pretvorbi i privatizaciji je došla do drugih ogromnih kapitala – dionica i to u bescijenje. Izgleda da nikoga ne zanima pitanje osobnog bogaćenja na račun naroda. Mesić je već devet i pol godina predsjednik Republike Hrvatske, zahvaljujući svojim pljačkama, a narod je pretvoren u masu siromaha. Smiješno je kada Mesić obećava da će se obračunati s

onima koji su zemlju pokrali. I da će oni morati vratiti novac.

PUNJENJE DRŽAVNOG PRORAČUNA ZA BOGATAŠE

Godinama se novac iz hrvatskog državnog proračuna slijeva u Mesićeve privatne džepove. Od toga novca je stvoreno 300-tinjak Mesićevih poduzeća, što je ogromni kapital. Glavni vlasnik „NEXE GRUPE“ je Stjepan Mesić, čije vlasništvo vrijedi na milijarde kuna. Činjenica je kako Mesić nikada nije odgovarao za svoja zla i kriminala. Tko amnestira Mesića, i tko pokriva sve njegove teške grijehove? To pitanje je isto, kao i pitanje kako je TITO bio veliki zločinac, a proglašavan je velikim

čovjekom. Mesić sve želi pretvoriti u politički spektakl, da bi izbjegao – da hrvatska nacija shvati da je on veliki ratni zločinac i profiter. Hrvatski predsjednik Mesić ima dva mandata, i to za nagradu. Ne može postati osumnjičenik, jer hrvatski građani nemaju osobne svijesti i znanja.

KOMUNISTI SU POSTALI PRVI KAPITALISTI

Kada sam istražio istinu o Stjepanu Mesiću, on mi se je zgadio kao čovjek. Mesić je morao uništiti svu konkurenciju, sve svoje neprijatelje: Miroslava Kutle, Ivića Pašalić, i druge. Sjetimo se samo, kako je Mesić javno optužio Kutlu da on ima 178 poduzeća, kojima ni sam ne zna sva imena. Danas

Mesić ima oko 300-tinjak poduzeća, pa nikome ništa. A da ne govorimo o Ivici Todoriću i drugim hrvatskim tajkunima, kojima je rat bio brat. Poslije ovih zadnjih izbora 25.11.2007. za zastupnike u Hrvatskom Saboru, jasno se je vidjelo – da je „opalila“ ista prijevarena. Te iste stranke i ti isti ljudi su opet ostali na vlasti. U biti nije se ništa promijenilo. Scenarij je ostao stari. Građevinski lobiji na čelu s Mesićem i Čačićem (HNS) učvrstili su još bolje svoju poziciju. Oni i dalje planiraju ubiranje novca od naroda putem: „NEXE GRUPE“ (Bilokalnik, Slavonija IGM, cementara Našice, Tvornica opeke Sarajevo d.o.o., IGM „Stražilovo“ d.o.o. Sremski Karlovci, Beton MIX – Zagreb, i t. d.). Upravljanje trgovinama, izgradnja, prodaja stanova i apartmana. Hrvatska „NEXE GRUPA“ posluje u Keniji, Rusiji, Mađarskoj, Bugarskoj, Sloveniji, BiH, Srbiji, Crnoj Gori ... A nedugo je preuzela i kamenolome od Vlade Zeca i Kamenograda.

MESIĆ KAO PREDsjedNIK JE SRAMOTA ZA HRVATSKI NAROD

Kada nam se je Stjepan Mesić u svom govoru obraćao na Hrvatskoj televiziji, u svojoj novogodišnjoj poslanici, izrugao se je narodu: „Kako je učinjen krupan korak unaprijed“, i da je kao predsjednik Republike Hrvatske i sam zadovoljan. On nadalje kaže: „Jer dosta je učinjeno i na dobrom smo putu za EU i NATO.“ Nitko ne pita Mesića kad ide na putovanja u Rusiju i Keniju, što je zapravo on tamo radio i čime se je bavio? Činjenica je da hrvatski narod ima problema s pamćenjem, i da je duboko bolestan, kad sve to gleda i šuti. Hrvatska zemlja je Mesićeva prćija. Dva desetljeća u njoj se taloži „mulj“, a mediji, koji su odreda korumpirani i koji se nala-

ze u rukama OLIGARHIJE, narodu ispiru mozak. Ljudi svakodnevno bezbolno prihvaćaju „nova poskupljenja“ hrane, energenata, i svega ostaloga. Iako su građani nezaposleni i nemaju nikakva primanja. Narod je sad pod jarmom nasilja, terora i prijevara.

BOGATAŠI PREKO NOĆI U RATU

Bogataši, tj. oligarhija su plod „Domovinskog rata“ i promjena u Hrvatskoj. Jedna od velikih nesreća hrvatske prošlosti je to, što je Hrvatska ustala u krivo vrijeme demokratskih promjena, i dobila vlast „vašarsku i cirkusantsku“. Možemo beskonačno razglabati o Mesićevim poslovima, ali njegove firme i dalje namještaju izgradnju škola, dvorana i drugih objekata koji se grade od novca iz državnog proračuna. Dobar je primjer gradnja bjelovarskih srednjih škola i sportske dvorane, i obnova gimnazijske kupole. Sve te radove Mesić je uredno obišao, i nije ga bilo sram što su njegove tvrtke u tome sudjelovale. U našoj Bjelovarsko-bilogorskoj županiji Mesiću su to omogućili gradonačelnica Đ. Adlešić i župan D. Bajš. Zato su bili poželjni da na izborima uđu u Hrvatski Sabor. U Hrvatskoj na djelu su organizirane pljačke i svemoguća prijevara. Poskupljuju kruh i mlijeko, a političari i klerosvećenici hoće da se širi populacija novorođene djece.

PARTIJSKA CRVENA HRVATSKA "DRŽI" NAUK RIMOKATOLIČKE CRKVE

Ekumenizam krasi „bodljikava žica“ i robovlasnički sustav, jer u Hrvatskoj nema ni slobode, ni građanskih prava, jer je iluzija potpomognuta imunitetom „fihnih krvnika i dželata“ nad narodom. Mesić je pretvorio Pantovčak u bazu i logistiku za svoje pljačke hrvatskog naroda. Zemlja se nije odmakla od komunističkog doba.

Policija je u rukama partijske stranke, koja štiti ustavno i zakonski bande pljačkaša na vlasti. Na sličan način ČEKA je preimenovala u USKOK. To nam je dokaz kakva nam je država, vlast i policija. Bivši komunisti koji su 45 godina varali, imaju na što sad trošiti novac koji su porezima ubrali od naroda. U napuhavanju lažne države tek su sad pojedinci počeli shvaćati koliko je Hrvatska uništena zemlja, a bila je bogata. Stari komunisti i UDB-aši jedino su oni zaglibili u raskoši. Prevareni i potišteni građani postali su umorni i nevažni.

I OVA JE ISTINA PRESUĆENA DA JE JOSIP BROZ TITO BIO SLUGA

Nikada nigdje ovo nije bilo zapisano, a možda je i namjerno prešućeno, jer nitko nije istražio činjenicu da je TITO bio sluga na poljoprivredno-gospodarskom imanju kod obitelji Čižmeković u Gornjim Plavnicama nedaleko od Bjelovara. Smatram da je ovo vrlo koristan podatak, koji pokazuje tko je u stvari bio TITO prije nego što je postao velikan, kojemu su čak narodi slavili rođendan i održavali priredbe. U Gornjim Plavnicama kod saborskog zastupnika HSS-a Zvonka Čižmekovića 1923. godine TITO je bio sluga (što potvrđuju i obiteljske fotografije). Kad je TITO došao na vlast u imanje Čižmekovićeve nije dirano, kada se otimala bogatašima i kulacima imovina. To je dokaz da tadašnja pravda i zakoni nisu bili

isti za sve. U vrijeme komunizma u Gornje Plavnice dolazili su poznati oficiri JNA (general npr. Martin Špegelj i dr.) i političari. U TITOVJOJ biografiji nigdje to nije bilo zapisano. Obitelj Zvonka Čižmekovića: sin Vlado, snaha Anka, unuk Dražen i unuka Marina dobili su 1989. godine pismeni dopis da se pridruže demokraciji i HDZ-u u Hrvatskoj. U obitelji Čižmeković, negdje prije 1990. godine dogodila se je velika tragedija. Danas ta obitelj i to poljoprivredno gospodarstvo više ne postoje. Moram ovdje reći: Naravno, partija (SKJ) nikada nije imala čistu viziju svog stvaranja, odnosno nikad nije bilo riješeno od samog početka u njoj „nacionalno pitanje“, kao i njen razvoj. U tome ona nije bila osnovica stvaranja jedinstva radničke klase u svijetu, ili bolje rečeno to je bila najstrašnija prijevara zvana socijaldemokratski pokret.

OD SLUGE DO VOĐE

Partija se nikad nije izvukla iz religiozno-sektaške izolacije, da bi se uklopila u čistu organizaciju. To je i dokaz da je TITO 1970. posjetio PAPU u njegovom sjedištu u Vatikanu. No danas se slobodno može reći da je partija imala velike iluzije i da građani su platili, i to na razne načine takvu politiku. Opasne sile uvukle su ih u imaginaciju, kao što ih i danas u to uvlači Mesić. I TITO je u svojim strastima i snovima sanjao revoluciju i prvi korak u ostvarivanju svojih snova da vojno mora porobiti građane i zemlju sa svim njezinim prirodnim bogatstvima i potencijalima. Josip Broz Tito je proveo četrdeset godina na čelu Komunističke partije, odnosno Saveza komunista Jugoslavije, godina ma je varao građane (radnike i seljake), kao što to danas čini i Mesić.

HRVATSKA KNJIŽARA

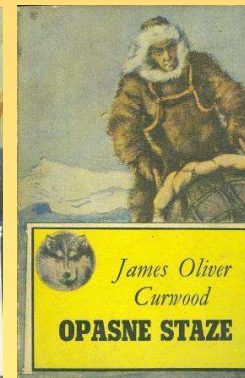
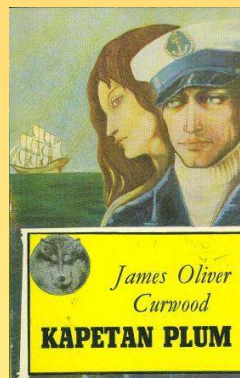
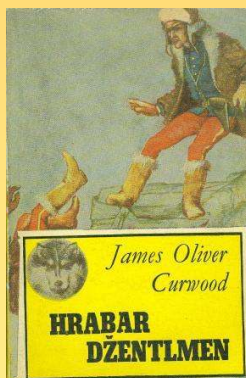
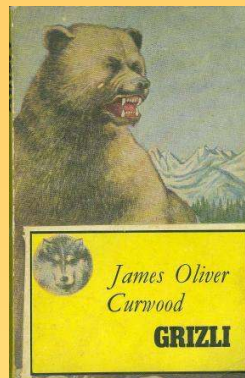
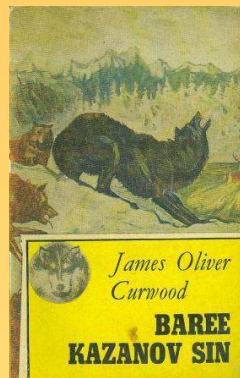
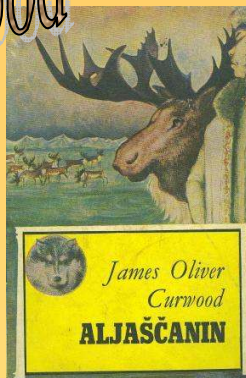
knjizara.hrvatskauljudba.hr

James Oliver Curwood

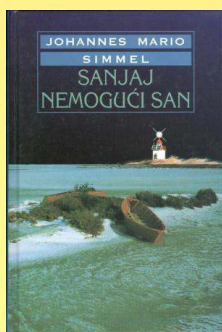
preporučuje Vam knjige:

**ALJAŠČANIN,
BAREE - KAZANOV SIN,
GRIZLI,
HRABAR DŽENTLMEN,
KAPETAN PLUM,
OPASNE STAZE**

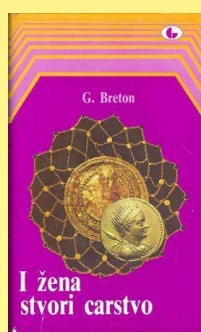
Cijena: 6 x 35,00 kuna

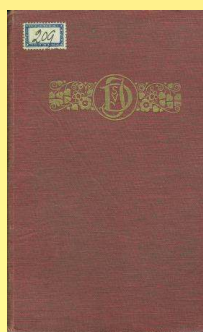
Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

J. M. Simmel:
**SANJAJ NEMOGUĆI
SAN,**
str. 492, 1997. g.
80,00 kuna

Guy Breton:
**I ŽENA STVORI
CARSTVO...,**
str. 285, 1977. g.
55,00 kuna

Velimir Deželić:
**MANDALJENA
POBJEDNICA,**
str. 126, 1926. g.
70,00 kuna

M. J. Zagorka:
**VITEZ
SLAVONSKE RAVNI**
str. 340, 1986. g.
40,00 kuna

Erich Kästner:
BLIZANKE,
str. 125, 1987. g.
40,00 kuna

DUBAJIĆEVA PRAVDA PO "DUŠANOVU ZAKONIKU"

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Bukovica kao sjevero-istočni dio Ravnih Kotara prava je paradigma nepravde i to - u ime vjere. Tu su Mlečani kao 'sui generis' katolici, nakon prevarom preseljenog Ilirskog patrijarha iz mjesta Grado u Veneciju, zadržali u Katoličkoj crkvi neku vrstu integriranog korpusa koji je bio, s jedne strane lica rimsko-katoličke, a s druge pak strane grko-katoličke vjeroispovijesti. Uostalom ustaka duždeva djeluje kao biskupska kapa kojoj je odrezan prednji dio.

Mladi "antifašist" Simo Dubajić

Ta dvolična polusličnost navela je mletačkog dužda starog Enrico Dandola da, s pustolovima IV. Križarske vojne 1202 udari jakom vojnom pomorskom silom na katolički Zadar, a da zatim krene, udari i uđe u pravoslavnu središnjicu - u Carigrad, opljačka ga i u Veneciju dopremi obilje blaga, od kojeg se i danas pred crkvom Sv. Marka vide ona četiri Lisipova brončana konja. Mlečani su stoljećima, naprotiv, imali dobre odnose s islamom. Poniženjem Carigrada, dali su Otomanima primjer da to uporište kršćanstva nije neosvojivo. Furba latina...

Sva ta svojstva dvoličnosti i dija-lektičkog 'tertium est datur' i dan danas mogu se uočiti u zaleđu Zadra, gdje uz tipično pravoslavna sela i tipično katolička naselja, imamo i: Grčki Islam i Latinski Islam. Od privremene turske okupacije ostala je turska vojna tvrđava uz Vransko jezero, preko puta ruševina tvrđave vitezova Ivanovaca, koji su s kraljem Tvrtkom sudjelovali u ustaškom podvigu Hrvatske lige, koju je u svom romanu 'Kletva' opisao August Šenoa. On ih je, i to u tom romanu, nazvao - hrvatske ustaše, još u četrnaestom stoljeću.

Za četnike tu nikad nitko nije čuo, sve do Balkanskih ratova (gdje ih po zlu opisa Lav Trocki), a osobito u povodu svjetskog kaosa nastalog iz Sarajevskog atentata.

No, populaciju 'Serbi' prvi spominje Plinije Stariji i to usput, u IV. tomu svoje 'Historiae Naturalis' - obitovali su u Antici negdje na sjevernim obroncima Kavkaza, na jugo-zapadnoj ploči Sibirijske. Dugo su i ozbiljni stručnjaci pokušavali odgonetnuti podrijetlo i značenje naziva 'serbi'.

To mi je pošlo za rukom kad sam naučio staroiranski, medski jezik i zahvaljujući rječniku Zarathustri-nih 'Gatha', objasnio kovanicu 'serbi' dvjema medskim riječima. 'sar' i 'bi'. Od korjena rijeci 'sar' i riječi 'matana' imamo Sarmattia, što znači 'skupna zajednica', i Herodot ukazuje na to da je skupina tamošnjih naroda imala zajedničkog vladara i zajedničku obranu, a da je svaki od združenih naroda govorio svojim jezikom i, prema tome, imao svoje vojne postrojbe. A u tim postrojbama sartarih (stotnik - odatle dolazi i naš naziv serdari) postojale su desetine pod nazivom 'sar.bi' - združeni bojovnici' (u medskom riječ 'bjente' potječe od korjena 'bi', u

značenju 'bojati' u smislu - strašiti one koji ih se u sukobu boje. A baš ta riječ 'ser-bi', u izvorniku znači skup.strašila', a kad se točno prevedu na suvremenu vojnu terminologiju kod Srbijanaca znači - četnici.

Povjesničari znadu da provale velikih vojnih zdругova iz Azije u Europu, Atile do Pariza i do Rima, a kasnije Kadana i Grobničkog polja i dolje do Solina nisu bile ni rasno, ni klasno ni nacionalno čiste. To su kao i u svim imperijalnim vojskama, od Darija na ovamo, bile skupine raznih naroda, a u zadnjem prodoru Azijata preko ušća Dunava na Balkanski poluotok - prema Prokopiju - uz Avare (na persijskom to znači 'nomadi pljačkasi', bilo je i slavos-a, među kojima su na Balkan došli i ti 'Sarbi', o kojima je najopširnije pisao basileios Konstantin Porphyrogenet u svom djelu 'De administrando Imperio. Bijeli Hrvati nisu došli na jug s Avarima, nego li iz Bijele Hrvatske izravno na jug, ne kao neprijatelji, nego kao saveznici Bizanta. Odmah po dolasku Bijeli Hrvati su bacili Avaru iz Srijema, a silaskom prema moru, očistili su svu Dioklecijanovu Panonsku dijacezu od barbar-ske gamadi avaro-slavosa.

Zatim su na tom prostoru organizirali državu i dali joj svoje hrvatsko ime. Ime koje s ponosom nosimo i mi (osim možda Nevena Budaka i njemu sličnih 'naučnih radnika', partijskih komesara, koji krivotvore prošlost po ideološkoj obvezi, da opravdaju sav svoj život prodan vragu za koricu kruha).

Na Web-stranici u prilogu 'Krštenje Srba' imamo slijedeće zapise:

"Južnoslavenski narodi su, kao mnogobošci, prilično i sami dopri-

neli razaranju hrišćanske crkvene organizacije, koja je, u nekoliko vekova, pre njihova doseljavanja, dobro funkcionisala na Balkanskom poluostrvu"...

Zatim:

"Važna je činjenica da su Srbi primili hrišćanstvo u vreme srpskog kneza Mutimira, u vreme kad je Vizantijom vladao Vasilije I. Makeдонac (867-886), a carigradski patrijarh bio je Fotije... Tada je, treba to reći, pretela ozbiljna opasnost da svi novokršteni jugoslovenski narodi: Srbi, Bugari i Hrvati (sa njima je to uspelo) budu stavljeni pod rimsku odnosno papinu duhovnu jurisdikciju..."

NOTA: Suvišno bi bilo polemizirati s autorom navedenih citata, jer, daleko je jednostavnije citirati što o tome kažu službeni krugovi Srpske Pravoslavne Crkve. Navedimo slijedeću službenu tvrdnju SPC, objavljenu na prvoj stranici službenog glasila 'Pravoslavlje'(na dan Svetog Save, dne 22.01.1970.), što se tiče o Srbijancima i 'jugoslovenskim narodima':

"I mi, kao i Nemanja ujedinili smo zemlje, pa se mučimo kako da ujedini i duše njihovih stanovnika, da nam država bude čvrsta i dugoveka. Sve je slično, samo što je danas veće nego u vreme Save i Nemanje. Nemanja je od Rašana, Zečana, Humnjana i Neretljana pravio Srbe, a mi danas težimo da se po vremenu, od Srba, Hrvata i Slovenaca, i mnogih drugih, stvori jedna veća, jedinstvena jugoslovenska narodna celina".

Dakle, ne samo da Rašani (Sandžaklije), Crnogorci i Hercegovci nisu bili Srbi, nego je i sam Nemanja bio - katolik, i to veći katolik od Pape. Naime, Nemanja je rođen u Kotoru, a da bi se domogao titule Velikog Župana Raške, on je ubio svog starijeg brata Tihomira. Nemanja je vojnom silom namjeravao udariti i na Bana Kuli-

na i oteti mu titulu Velikog Bana Bosne, pa je u tu svrhu tražio odobrenje i pomoć Pape u Rimu, optužujući Bana Kulina da je - heretik. Kad je papina legat došao na Kulinov Sabor na Bilinu polju 1203 i tu zaključio da bosanski krstjani obnašaju i imaju isti vjeronauk kao i latinofoni kršćani, s tom razlikom što drže misu na svom bosanskom jeziku, budući da latinski tu nitko ne razumije. Da bi utješio Nemanju, Papa je pristao da pošalje krunu i žezlo kako bi se Nemanjin stariji sin Stefan Prvovenčani okrunio za - prvog kralja Raške, a ne Srbi je.

Simo Dubajić snimljen u Kistanjama

No, kako je Nemanjin mlađi sin Rastko, redovnik tadašnje raške grko-katoličke vjere, uspio u Carigradu isposlovati kod Patrijarha Istočne crkve (oko 170 godina nakon 'crkvenog raskola!') za Nemanjinu Crkvu autokefalnost, dinastija Nemanjića učvrstila je i proširila svoju vlast najviše prema jugoistoku. Svi Nemanjići - od 1219 do 1355 (kad je donesen 'Dušanov zakonik') bili su - katolici istočne vjeroispovijesti. Najveći i najljepši hram Nemanjića, Visoke Dečane projektirao je i gradio kotorski franjevac fra Vito. Taj hram dao je sagraditi kralj Stefan UrošII Dečanski, koji je tu i pokopan 1331 - po katoličom bredu! A po tom ob-

redu grkokatoliča liturgija je potrajala sve do 1350.

Do temeljitog obrata, do istinske apostazije Srpske Pravoslavne Crkve došlo je kad je 'Sveti Sinod SPC' našao na djelu i sastavio "Zakon blagovernoga cara Stefana, leta 6857, indikt 2, na praznik Vaznesenja Gospodnjeg, meseci maja 21 dan" (Istočna crkva je zadržala poganski 'Julijanski kalendar', a brojanje godina po - židovskom običaju).

APOSTAZIJA: Totalni preobrat u ispovijedanju vjere i odnosa SPC prema Svetoj stolici u Rimu, definiran je u §6, gdje citamo:

Po §6"I za jeres latinsku: Hrišćani koji su se obratili u azimstvo, da se opet vrata u hrišćanstvo. Ako li se ko nađe da nije poslušao i nije se vratio u hrišćanstvo, da se kazni kako piše u zakoniku svetih otaca' (smrću, op. M.V.);

A po § 83, za rasne ne-Srbe stoji: U selu gdje se Vlah ili Arbanas zauzvavi, u tome selu da se ne zadrži drugi koji za njim ide. Ako se zadrži na silu, da plati potku i što je ispisano; (tj. pravoslavac koji uđe u razgovor s Vlahom ili Arbanasom mora platiti kaznu, jer je to po 'Dušanovom zakoniku' - zabranjeno!

To što su svi Nemanjići došli i na svjetovni i na vjerski najviši stupanj samovlasti poništio je Sveti Sinod SPC i zaveo teror prema - katolicima. Nevjerojatne su kazne koje se u ovom 'zakoniku' propisuju za tajno djelovanje katoličkih svećenika i njihovih vjernika.

Stefana Nemanju su proglasili prvim svecem Srpske crkve, bez obzira što je ubio svog barata Tihomira i što je sav svoj život bio - katolik istočnog obreda.

U biti, donošenjem 'Dušanova zakonika' (jedinog i danas postojećeg 'kanonskog prava' SPC!), Rašani su prestali postojati kao krš-

ćanski narod i u zajedništvu s istočnim susjedima oni su svi postali Srbi i na vjerskom planu jer, progonom katolika i tjelesnim kažnjavanjem inorodaca oni u se nastavili ponašati kao - pogani, kakvi su bili i u vrijeme kad su se doklatarili na Balkan.

BUKOVICA: Teško bi bilo shvatiti povijest Ravnih Kotara i Bukovice bez prethodnih citata i napomena o troličnosti Mletačke Republike, koja je održavala svoju vlast na održavanju antagonizma među pripadnicima katoličke, pravoslavne i muhamedanske vjere. Divide et impera. Grčki i Latinski islam...

Taj duboko perverzni i u kontinuitetu uvezeni poganski običaj da se vjernost Bogu dokazuje klanjem pripadnika druge vjere, nije nestao ni u naše dane. Domovinski rat je bio pozornica na kojoj je to poganstvo pod isprikom vjere u Boga bilo jedinim 'zakonom-bezakonja' u kojem su ljudi zdrava razuma mogli opstati samo u čvrstoj i čistoj vjeri u Boga poštivanjem ljudskog života, ili se braniti od napadača da bi uopće mogli opstati na životu, sa svojima i na svojoj zemlji.

Tek ovdje se može pristupiti k savjesnom proučavanju 'pokajničke' ispovijedi Sime Dubajića, bezuvjetnog i stopostotnog titoiste, u njegovom patchworku "Od Kistanja do Kočevskog roga" (Život, greh i kajanje'). Naime, na samom početku Domovinskog rata Simo Dubajić se je pohvalio da je, u povodu višestruke izdaje na Bleiburgu, on komandirao koljačima koji su uništavali zarobljenike, najviše noću i nad rovovima, jamama, u klancima i prodolinama. I dok je slušao štektanje automatskog oružja, veli,

on je ispijao bocu za bocom 'bakarsku vodicu'. U to vrijeme Simo je već bio u Beogradu. Zašto? Pa to je ono što on neizravno i tumači u ovoj svojoj tužnoj i ružnoj knjizi o 'životu i priključeniju', memoara koji kao 'buncanje u stanju delirija tremens' iznosi jadnik da bi se svog unutrašnjeg pakla oslobodio. S ogromnom razlikom u odnosu na Dositeja Obradovića, koji je u samostanu 'Krupa' na obali pritoke Zrmanje, koji su pravoslavcima iz Bukovice darovali Mlečani, napisao svoju knjigu 'Život i priključenija' gdje poručuje srbijanskim popovima: 'Knjige, treba knji-

lo se je najprije dolje u podrum, pa iz podruma na prizemlje i na prvi kat. Prozori su imali 'grilje', ali se nisu otvarali sa strane, nego odozgor na dolje. U slučaju 'napada' nitko nije mogao ući u kuću ni na vrata ni na prozore, a unutra je, vele imao mali arsenal oružja.

Razumije se da mu zaderski gradski oci nisu dali dozvolu da kviri izgled Grada i to tu i na taj način. On je, kad mu nisu dali dozvolu, ugrljao u ured nadležnog službenika u Gradskoj vijećnici i tražio od njega da potpiše 'dozvolu' koju je Simo sam napisao. Kad se je ovaj nećkao, Simo je njega tako odal-

mio, da je ovaj shvatio da jedan potpis na takvom papiru može njemu spasiti život, a i neku vrijednost samo za one koji se ne usuđe da ga upitaju šta radi na novom krtičnjaku, i - potpiše čovjek...

Simi je i u toj kućtvrdavici bilo dosadno. Otišao je u Kistanje i tamo gradio dugu kuću na kat. Kad je i nju završio, dopustio je da se u njoj održava školska nastava.

Bundesarchiv, Bild 183-2008-0415-505
Foto: Fremke, Heinz | September 1939

Simo Dubajić na djelu

ge, a ne crkve i zvonare!'. I evo - Dubajić iz dubine pakla izvadi svoju 'knjigu'. Pokop svoje duše bez liturgije i zvona...

Sime Dubajića se i te kako sjećam iz Zadra šezdesetih godina. Izgledao je kao presvučen čobanin srednjeg stasa s bujnim i dugim brkovima. Imao je navodno dvije žene: jednu Hrvaticu i jednu Talijanku. Nije znao šta će sa sobom, pak je, nakon kratkog iskustva s kinematografijom, odlučio podići kuću i to na terenu zabranjenom za ikakvu gradnju - na poluotociću prema Boriku. Čudna kuća, nalik na talijanski bunker (kakvi i danas postoje oko Zadra): u Siminu kuću ulazi-

Elem kad sam, nakon što su me Savka Dabčević-Kučar, i Miko Tripalo dali zatvoriti i osuditi na četiri godine strogog zatvora zbog knjige pjesama 'Hram Nade', bio prebačen iz zaderskog istražnog zatvora u logor u Staru Gradišku, po izlasku iz karantene, na Četvrtom odjelu mi pristupi - Simo Dubajić? Ma šta, kako, otkud?

Ogromni brkovi, djetinji osmjeh i prekrasni zubi ko od bisera. Veli da se zove Šime Serdarević, da je rodom iz Medvide u Bukovici. Nakon rata i desetak godina skrivanja, veli da su ga sudili na smrt, pa na doživotnu robiju, i na kraju 'samo'

na dvadeset godina jer je bio u - ustašama onda kad su se bukovački katolici morali braniti od koalicije bukovačkih četnika, talijanskih fašista i - 'ustanika' iz okolice Srba.

Sud nije mogao utvrditi da je Simo ikoga ubio, ali - ustaša je ustaša, pa - na smrt!

Gledam Šimu Serdarevića i mislim na Simu Dubajića. Ma - isti kao dva blizanca! Prvi nikoga nije ubio, a suđen je na smrt, a drugi se hvali kako je ubio oko 30.000 Hrvata i - nikom ništa. Stanuje u 'vojnom stanu' u Beogradu i u dnevnoj sobi mu više ikone, a posebno ikona 'svetog Đorđa' - onog što kopljem ubija tobože 'zmaja'. Poganska slika za pogansku vjeru u poganluku opoganjenome...

Šimu Serdarevića su nanjušili bukovački četnici početkom Domovinskog rata - u svojoj kući, u Medvi-

đi. Opkolili su njegovu kuću i pucali po njoj sve dok je nisu 'zauzeli' i iz kuće izvukli vani, da ga - pred nesretnom ženom i djecom - strijeljaju.

Iza Šime Serdarevica ostao mu je sin Mile Serdarević. On je uspio spasiti glavu kad je, kroz šumarke i noću pobjegao u Zadar. Da dospije na prvu vatrenu liniju obrane.

Mile priča: Iz Medviđe je, uoči Domovinskog rata, krenuo prema Kistanju da u dućanu nešto pazari. Cestom mu se s leđa bliži neki osobni auto. Mile traži da ga vozač uzme i poveze sa sobom. Kad uđe i sjede, za volanom vidi čovjeka koji slični na njegova oca. No, taj 'brkati đikan' ga upita, gledajući ga sumnjivo: Ma odakle si ti? Mile mu odgovori da je iz Medviđe. Pa čiji si, kako se zoveš. Mile odgovori. Ja sam sin Šime Serdarevića. Kad to ču Simo Dubajić, sav protrnu. Upi-

ta ga: pa, kako te nije strah ući u moj, i to baš u moj auto? Zašto, začudi se Mile: Pa ako se ti ne bojiš mene, zašto bih se ja bojao tebe? Ja sam sin svoga oca. Mi se ne bojimo nikoga osim Boga pravednoga!

I Simo Dubajić, više iz straha nego iz ljutnje, izgura Milu iz auta i ode svojim putem. Koji ne vodi nikamo...

Jer: jedina ispovijed masovnog ubojica ima snagu koja zaslužuje oprost, samo onda kad se na sudu prizna, kad se kazna prihvati i iskaže. Kad se s robije uputi isprika potomcima žrtava koje je počinio. A ne iz vučje jame u kojoj je došao u naručje sramotne smrti - izdajnika svog Doma i svog Roda.

Ni Srbijanci ga više ne podnose!

UMRO JE SIMO DUBAJIĆ, PARTIZANSKI ZAPOVJEDNIK OPTUŽEN ZA POKOLJ HRVATA

www.javno.com - 11. srpnja 2009.

Dubajića se teretilo da je izdao zapovijed kojom je na Kočevskom rogu u Sloveniji ubijeno najmanje 13 tisuća ratnih zarobljenika. Po zapovijedi Dubajića ubijeno je najmanje 13.000 ratnih zarobljenika koji su bačeni u prirodne jame, a nakon čega je na njih još bačen eksploziv kako bi se dokrajčili preživjeli.

Simo Dubajić, 86-godišnji bivši par-

tizanski zapovjednik, koji je tijekom Drugoga svjetskog rata sudjelovao u egzekucijama ratnih zarobljenika, preminuo je u srijedu u Beogradu. Dubajić je poznat po svojoj izjavi u kojoj se hvali da je smaknuo deset tisuća Hrvata, a žali što ih nije ubio barem sto tisuća. Državno odvjetništvo Republike Hrvatske (DORH) pokrenulo je istragu protiv Dubajića u ožujku ove godine, a zatražilo je i raspisivanje međunarodne tjeralice.

Njega se teretilo da je izdao zapovijed kojom je na Kočevskom rogu u

Drugoga svjetskog rata hrvatskom je tužiteljstvu kazneno prijavljeno 29 osoba, ali većina je osumnjičena umrla ili je nedostupna, tako da je jedini živući osumnjičeni bio Simo Dubajić.

Dubajić je rodom iz Kistanja kraj Knina, državljanin je Srbije i već dulje vrijeme mediji su izvještavali kako je smješten u bolnicu zbog lošeg zdravstvenog stanja. Tvrdnje da je Dubajić organizirao i zapovijedao posebnom partizanskom jedinicom koja je u proljeće 1945. počinila zločine na Kočevskom rogu tužiteljstvo temelji i na opsežnoj dokumentaciji, među ostalim, arhivskoj građi te njegovoj autobiografiji "Život, grijeh i kajanje: Od Kistanja do Kočevskog roga" iz 2006., novinskim člancima i televizijskim snimkama u kojima je priznao zločin.

Sloveniji ubijeno najmanje 13 tisuća ratnih zarobljenika između 26. svibnja i 5. lipnja 1945. godine. Međutim, Dubajić je sam priznao da je sudjelovao u ubojstvu 30 tisuća zarobljenika. Za zločine tijekom

Mladen Bajić i Simo Dubajić

AKO LAŽE KOZA, NE LAŽE ROGI!

Jure Prpić, Zagreb

S obzirom da sam 25. svibnja bio izvan Zagreba, nisam mogao doći ispred kuće 61 na Tuškancu gdje stanuje svjesni drug Stjepan Hršak. Zanimljivo je što o tome prosvjednom skupu pišu drugovi: Dean Kožulj iz redakcije e-novine.com i Marinko Čulić iz redakcije: www.index.hr. Kao čitatelj Glasnika Hrvatskog uljudbenog pokreta htio sam uputiti upozorenje na račun svjesnog druga Deana Kožulja, slijedom pravila slobode pisanja, glede načina na koji on iznaša svoje kritike povodom prosvjednog skupa. Postoji u Hrvatskoj zakon o javnom objavljivanju, u kojem se izričito naglašava zabrana vrijeđanja društva ili osoba. Stoga, s obzirom na taj članak, moramo se zapitati tko mu daje pravo da vrijeđa poštene i vrijedne građane govoreći da je to "nacističko orgijanje pod crkvenim skutima", i to da su građani koji su sudjelovali na skupu nacistički šljam.

U svezi s navedenim zakonom slobodno se može podići tužba protiv druga Deana Kožulja, koji na taj način vrijeđa poštene građane, kao i protiv uredništva e-novina.com koje je dopustilo da takav neistiniti članak izađe u javnost putem elektronske pošte. Kod nas postoji narodna poslovice: "Ako koza laže, ne laže rog". Iz fotografije je vidljivo da nije bilo nikakvog nacističkog znamenja, stoga se ne može prozivati da je to bio nacistički skup. Čak nije bilo ni jednog svećenika koji bi prikazivao da se ljudi prosvjednog skupa skrivaju pod crkvenim skutom. Nas i nije baš briga za iskazivanje tih neistine odnosno laži, jer odani družbe to je problem tebe i tvojih drugova u srpskom entitetu Bosne. Žao mi je što vrijeđaš sve poštene

Srbe s takvim iznašanjem laži. Podsjeti se koja uzrečica vrijedi za Srbe, naročito u nordijskim zemljama. Za sada ti tu uzrečicu neću napisati, jer sam to već objavio u članku: "Što radiš bre Stevane?". Takvo poniženje u iskazivanju laži nije zaslužio poštenu srpski narod od takvih drugova kao što si ti. Preporučio bih ti stoga da u koliko imaš malo morala i poštenja da se ispričaš putem elektronske pošte svim sudionicama navedenog skupa. U protivnom mogao bi imati velike neugodnosti kao i troškova zbog vrijeđanja nedužnih građana.

Zanimljiv mi je stav druga Marinka Čulića u članku: "Opsada Hršakove kuće - bijeda hrvatske desnice". Stoga mi objasnite, kako je moglo dvadeset starijih osoba opsjedati kuću partiji zaslužnog druga Sjepana Hršaka? Na priloženoj slici vidljivo je da su u svrhu osiguranja bila samo četiri policajca? Osim toga da je navedeni skup prošao mirno bez ikakvih incidenata.

Nama običnim pratiocima elektronskih novina nešto nije jasno. Pojam riječi "opsada" znači prisilno zauzimati neki prostor, a u istom članku pišete da je sve u redu prošlo bez ikakvog izgreda. Izgleda da ste možda i vi rekli neistinu. Stoga kao drug kritičar objasnite nam to. Vjerujem da bi to bila vaša partijska dužnost.

Vidim da lijete krokodilske suze nad pokojnim dr. iur. Andrijom Arturkovićem. Iz toga zaključujem da se bavite novinarstvom. Vjerujem da ste po određenoj direktivi morali pisati članke. Sve je to suđenje bila je politička farsa toga vremena. Kakve su se političke igre odigravale između Jugoslavije i Amerike oko izručenja dr. Arturkovića, to se samo djelomično može saznati preko interneta. Kakva je bila svrha da je samo dva dana nakon izricanja presude umro na-

zovimo prirodnom smrću.

Samosvjesni drug, odan komunističkoj partiji kao komandant Zagorskog odreda i šef "OZNE" u Krapini za zasluge u Narodno oslobodilačkoj borbi, za vjerno ispunjene zadatke koje je mu postavila komunistička partija, dobio je razne kolajne (odličja) za učvršćivanju komunističkog društva. Uz ta znamenja kako vidim dobivao je i razna materijalna dobra.

Na koji je način dobio vilu na Tuškancu?

Možda je kao vrsni majstor iglic (krojač) bogatoj gospodi na Tuškancu šivao? Koliko je suza proliveno, kada su stanare koji nisu slijedili komunističku ideologiju, jednostavno izbacivali na cestu, samo da zadovolje tako značajnog druga.

Također rat je u Sloveniji prema pričanju partizanskog komandanta Baste završio 14.5.1945. godine. Međutim dana 4/5.6.1945. pobijeni su navedeni svećenici. Zar ti svećenici nisu u međuvremenu bili zatvoreni u franjevačkom kloštru (samostanu), izvedeni na stratište u Maceljsku šumu? Što je bilo jednom komandantu odnosno šefu OZNE doći u Krapinu iz Zagreba kada mu u svako doba stoji na raspolaganju terensko vozilo "džip". Također je tako odanom drugu partiji pripadao i poseban "fasung" raznih namirnica kojima su se iz posebnih dućana opskrbljivali drugovi. Sjetite se prisilnog odkupa kod seljaka kada su im posljednju kravicu oduzeli samo da na stolu svjesni drug imade meso za ručak. Njega se nije ticalo što bivši gladuje na selu s mnogobrojnom djecom. Glavno je bilo da su djeca s drugaricama učiteljicama za prvi maj promaširala bosa, slabo obučena i gladna, da bi zadovoljila neke ambicije drugova iz Krapine.

Ni u gradu nije bilo nešto bolje. Radnici su morali raditi od 6 do 14 sati. Potom ih je čekao teretni vlak ili kamion koji ih je vozio na trasu izgradnje autoputa: Zagreb-Beograd. Mi djeca pioniri morali smo dati svoj udio rada, tako da smo po trasi u kanti nosili vodu sudionicima dobrovoljnih radnih akcija. Također ni kućanice nisu bile pošteđene od toga. Čitav dan su na ekonomiji Žitnjak brale razno povrće, a ukoliko su htjele imati i za sebe, morale su ga kupiti kao i na placu. Gledam današnje studente kako štrajkaju radi školarine. Podsjeća me to na ona poslijeratna vremena kada su srednjoškolci i studenti morali ići na mjesečne dobrovoljne radne akcije, jer se za sljedeću školsku godinu nisi mogao upisati u školu ili na fakultet. Međutim, svjesni drug tatek zrihtali bi da sinek obavlja ideološko politički rad i tako svjestan skojevac imao je prednost pri upisu na fakultet ili u domove.

Koliko li je samo bilo licemjerstvo takvog ideološkog partijskog društva? Koliko su samo galamu dizali na crkvu i kolike su svećenika pobili, a s druge hvalili su klerike što su svaki mjesec dali 176 sati dobrovoljnog rada. Znači da ih njihov rad nije smetao u njihovim megalomanskim ambicijama, iako su im poglavare pobili. Uzmimo samo slučaj samostana Majke Božje Lurdske u Zagrebu, Vrbanićeva ulica.

Također, koliko su sati morali raditi radnici da bi dobili bijednu udarničku karticu za namirnice? Što su dobili za svoj rad? Kilu šećera, dvije kile brašna i kilu mesa. S obzirom da je kvalitetnije meso otišlo drugovima na stol onaj radnik je čitave dane rintao, a umjesto mesa dobio govedsku kost s hrskavicom, s hrskavicom oko zglobova. Stoga je u većini mesnica bio obješen transparent na kojem je pisalo: "Pipneš li vola od glave do repa

svuda kosti, zato domačice oprosti, nema mesa bez kosti". Ukoliko bi se netko bunio, odmah je bio proglašen buržujem, a kod seljaka kulakom.

Zna se, međutim, što je njih čekalo. Za svoje izuzetne aktivnosti bili su bogato nagrađivani. Svake godine po dva mjeseca boravili su u toplicama ili lječilištima koja su si sami određivali. Dok su njihova djeca svake godine išla u odmarališta, radnička djeca su, ako je bilo mjesta, tek onda su mogla koristiti blagodati komunističkog društva.

Zanimljivo je što s Vaše strane u svoje igre uvlačite pokojnog predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana, partizana, odnosno da je služio antifašističkom pokretu. Ta se slika može vidjeti u dvorcu Velikom Taboru, gdje on leži na položaju iza strojne puške čehoslovačke proizvodnje "Zbrojovka".

Isto tako, ovim putem želim upitati komandanta "OZNE" druga Hršak Stjepana, tko je pobio obitelj Tuđman odnosno Stjepana i Ivicu Tuđmana, te njihovu suprugu odnosno maćehu. Možda zato što je Stjepan Tuđman bio po svom uvjerenju aktivni član Hrvatske Seljačke Stranke, pa takav aktivist nije odgovarao nekim članovima komunistima. Dr. Franju Tuđmana poslali su u svoje partijske škole, kao Turci koji su odvodili djecu, te ih odgajali kao janjičare. Samo kod dr. Franje Tuđmana to im se nije obistinilo, jer je ostao svjestan da je Hrvat i da se bori za Hrvatsku. Ne ka mu je vječna slava!

Također bih spomenuo velikog antifašistu Andriju Hebranga. Već na robiji u Srijemskoj Mitrovici za vrijeme Kraljevine Jugoslavije došao je u sukob s Milovanom Đilasom i Edvardom Kardeljem u vezi Hrvatske s Jugoslavijom. Naročito, glede proglašenja pripojenja Istre matici Hrvatskoj. To nije odgovara-

lo Titu, niti Kardelju, jer su Tito i Kardelj nastojali Istru pripojiti Sloveniji, kao što su Srijem pripojili Vojvodini i Srbiji. Za svoj neposluh drug Hebrang je platio životom, a njegova obitelj je bila stalno proganjana. Sve zbog hrvatskih ideala.

S obzirom da ste, drže Hršak, imali tako veliku funkciju u "OZNI" vjerojatno znate kako je pogubljen i gdje je pokopan, pa bi bilo pošteno od tako odanog komunista da objavite gdje je njegov grob, tako da mu obitelj i svi Hrvati mogu zapaliti svijeću, odati počast za svu njegovu žrtvu za našu lijepu Domovinu Hrvatsku.

Zamolila me je jedna postarija gospođa da Va se ovim putem obratim, Vama kao komandantu "Ozne", te Vas upitam za njezinog ujaka Alojzija Šafranka, rođenog u selu Prigorju između Đurmanca i Pregrade. Ubijen je 1944. godine u okolici Desinića. Na svakoj informaciji bila bi Vam veoma zahvalna.

Znademo da ste u velikom komunističkom sustavu bili jedan bitan kotač u zupčaniku zla, jer ukoliko ne bi ispunjavali naredbe brzo bi i Vi završili kao mnogi drugi borci koji nisu mogli podnijeti torturu komunističke tiranije. Stoga Vam predlažem da se pokrene postupak pred sudskim vlastima i da se utvrdi tko je kriv za zločin koji se pripisuje Vama, a to još službeno nije potvrđeno.

Htio sam dalje iznijeti citat predsjednika Republike Hrvatske Stipe Mesića: "Svatko treba raditi posao za koji je plaćen i odgovoran". Stoga se pitam, ukoliko odgovorne osobe ne rade svoj posao dolazi do prosvjeda na kojima skupine nezadovoljnika iznose javno svoj krik za taj zločin, i to sasvim opravdano. Uostalom, sličan je slučaj s poznatim zločincem Ukrajincom Ivanom-Johnom Demjanjukom (Ivan Grozni) koji je star 88 godina. Amerika

ga je izručila Njemačkoj zbog likvidacije Židova u koncentracijskim logorima u Subibor i Treblinka. Iz toga proizlazi da za zločine genocida nema zastare.

Upitao bih također komuniste: Zašto sve zločine komunističke diktature guraju pod tepih antifašizma? Zna se dobro što je antifašizam i Narodno oslobodilački rat, a što je boljševički komunistički poredak, pa drugovi nemojte mijesati kruške s jabukama.

Drugovci skojevci, kojima je putem partije osiguran bolji i lagodniji život, nego li nama običnim smrtnicima, ubuduće budite realni. Jer što vi znate o svemu tome, budući ste kako Zagorci vele: "Bili ste v kuruzi kada su se sva ta zbivanja dešavala". Odnosno po vašem pisanju niste se još bili ni ro-

dili. Vjerojatno su vam po svom nahodjenju mnogi toga napričali stari partijci, samo su vam zaboravili dati gusle da i danas svirate pjesmu koju je napisao hrvatski pjesnik Vladimir Nazor:

*"Uz Tita i Staljina dva junačka sina,
Nas neće ni pakao smest.
Mi dižemo čelo, mi kročimo smjelo,
I čvrsto stiskamo pest.
Tko drugačije kaže, taj laže,
Osjetit će našu pest."*

To značenje gore navedene Nazorove pjesme dobro smo osjetili, kao i to koga je pogodila ta pjesnica, a u tugu i crninu obavila mnoge obitelji. Međutim, promijenio se društveni poredak u višestrana-

čje, pa bi bilo pošteno da točno opišete taj zločin, jer kako sam napisao nije drug Hršak jedini bio u tom zločinačkom timu, nego je bilo mnogo jačih u partiji, koji su naređivali ne samo za ovaj zločin, nego i za mnoge druge i veće zločine koji sada izlaze na vidjelo. Uostalo sjetite se one dječje pjesmice: "Zaklela se zemlja raj u da se sve tajne odaju".

Možda je ovo stanje u hrvatskom društvu najbolje opisao pisac Pavle Kalinić, kojega ću isto tako citirati:

"Šutnja moćnika koji znaju ili imaju podatke o Hebrangovoj sudbini danas nas zabrinjava, kao što nam je nekoć trebala ulijevati strah".

Taj citat treba bi se odnositi na sve žrtve komunističkog poretka.

ČESTO SAM UPOZORAVAO DA JE OVO PROPAST HRVATSKE NACIJE ZBOG POLITIKE KOJU IMAMO!

Branko Stojković, Bjelovar

Ja sam odavno podigao svoj glas. Neke od takvih informacija sam slao putem e-maila i u raznim priopćenjima za medije, ali tvrdokorni i režimski mediji nisu htjeli imati sluha za ovakvu istinu, niti su htjeli da je poslušaju. Ja sam bio uporan sve ove godine, ali mi nije ništa drugo preostalo, nego da i sad upozorim: Hrvatska ide u propast zbog politike koju imamo. Posebno sam ukazivao da našom zemljom vladaju izdajnici i da njom upravljaju tipični krivokletnici i bezbožnici. I da oni n-e-vole ovu našu domovinu i njezin narod. Jer uopće ne cijene poštenu rad Hrvata.

Morao sam nastaviti sa širenjem ideje ŠTIT

Na hrvatskoj trapezi goste se paraziti, zvani birokracija, koji su odavno zloupotrijebili svoje dužnosti u ovoj državi. Oni mnogim svojim lažima obmanjuju i drže narod u koncentričnoj (ne) prosvijećenosti. Sakrivaju se iza svojih

funkcija – koje štiti policija. Te funkcije koje su oni uzurpirali omogućio im ih je hrvatski narod. Zbog toga su se mnogi mladi ljudi odlučili za odlazak iz ovakve Hrvatske. Sramotno je da su Hrvati postali bjegunci iz vlastite zemlje. Tko bi dobrovoljno samo tako otišao i napustio svoj voljeni kraj? Ljudi nemaju ovdje više od čega živjeti. Kraj bogate Hrvatske u kojoj se ništa ne radi, nego se uvozi čak i strana hrana.

Istina i odgovornost je tema koja se zaobilazi

Ovim ogavnim i prevarantskim političarima je najvažnije - da nas zadužuju kreditima – kod stranih banaka. I tako zapravo od nas prave roblje i sirotinju. Stječe se dojam da nas Hrvate na smišljeni način zatire politika Stjepana Mesića. Umjesto da predsjednik Republike Hrvatske stvori život i punu radnu klimu, on se ponaša „kao pijani milijarder“, koji je rasprčkao sve hrvatsko nacionalno bogatstvo. Svako veće gledamo njegovo zamuckivanje na svojim tv-ekranima. Nitko ga ne pita za odgovornost – kuda on to vodi ovu zemlju. Nikada nije bilo goreg

nasilja prema ljudskim pravima – nego što je to sada. Nitko čovjeka više ne uvažava, zbog toga što su oni stvorili ovakvu zločinačku klimu.

Deset kuna je dnevna potrošnja po glavi Hrvata

Preko tajnih službi i policije obnovljen je „diktatorski režim“, u svijetu 21. stoljeća, u kojem vlada tehnika i napredak. Mi zaostajemo u razvoju kao jedna „lijepa zemlja“, jer u njoj vladaju „monstrumi“ i pljačkaški klan. Oni su se sakrili iza hrvatskih simbola i hrvatstva, a najgore mutne radnje rade iz toga. Mnogo su nam nudili i u međunarodnom ugledu i osramotili nas. Postoje na stotine tisuća neodgovorenih pitanja o njihovom neodgovornom ponašanju. U našoj zemlji nema nikakva nadzora odgovornosti. Kada ja hpcu postaviti takva pitanja – novinari me cenzuriraju i ne dozvoljavaju mi da budem gost u njihovim medijima. I među novinarima ima puno zločinaca koji rade protiv Boga. Novinari se predstavljaju kao svijetlo u mraku – a to nisu ni po čemu.

KONFERENCIJA ZA NOVINSTVO ILI TURBULENCIJA JEDNOG VREMENA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Lajao ili govorio, svejedno je, kaže ON.

To je istina, ali važan je SADRŽAJ, kažem JA.

I tako, odlučih ja, isto kao naš vrli protekli Sanader sazvati konferenciju za novinstvo.

Napunila se dvorana Kongresnog centra na Velesajmu, blicevi sijevaju bez prestanka, pitanja pljušte sa svih strana. Stvarno nije lako biti u žarištu zanimanja. Mahnem šapom svojoj tajnici Bugi i dam joj znak za pisanje stenograma, te počnem s odgovorima.

G. ROI – da pometem i predsjednika Mesića?

Iz mojih prijašnjih nastupa poznato Vam je moje stajalište o suradnji s "crvenima". No kad je moja Domovina u pitanju, ne libim se paktirati ni s crnim vragom. A situacija je - više nego kritična. Za neke druge (ja sam već imao informacije o spektakularnom odlasku našeg predsjednika vlade) neočekivani potez gospodina Sanadera otvorio je niz problema na hrvatskoj političkoj pozornici.

No da čujemo najvažnija pitanja.

Pitanje: Što znači i iza Tita – Tito, i iza Tuđmana – Tuđman, i iza Sanadera – Sanader?

Odgovor: Ništa, ispravno je iza Tita – Starčević, iza Tuđmana – Starčević i iza Sanadera – Starčević.

Pitanje: Zašto Starčević, pa zar Hrvatska nije imala značajnijih osoba od Starčevića?

Odgovor: Jasno, to je diskutabilno, ali bit je u moralnoj vertikali, kad govorimo o junaštvu u prošlosti, tu su Nikola Šubić Zrinski, Petar Berislavić, Nikola Jurišić, Jure Francetić i niz drugih bez kraja i konca, ali ako netko svojim ponašanjem za vrijeme života i u času smrti može služiti kao moralna vertikala, onda je to Ante Starčević. Jer bitno je, da narod ima moralni uzor koji je ispred ratničkog.

Pitanje: Kakvi su odjeci Sanaderovog odlaska? Jeste li zadovoljni njegovim rezultatima?

Odgovor: Sanaderovi rezultati su prava katastrofa na

unutarnjem i vanjskom planu. Kad bi njegov odlazak stvarno značio zbogom i njegov povratak kazalištu, to bi bilo odlično, ali mislim, tek postavljanjem Jadranke Kosor dolazi pravo kazalište. Bilo bi to sve jako zabavno kad ne bi bilo tragično za Hrvatsku. Sanader je svojim odlaskom u trenucima krize konačno pokazao svoje pravo lice i onima koji ga nisu bolje poznavali. Priz-

najem mu, odličan je kazališni scenograf.

Pitanje: Čini li Vam se da je Sanaderov bijeg u ovom času i definitivno odlazak iz politike?

Odgovor: Ni slučajno, radi se samo o vještom manevru izbjegavanja odgovornosti. Uvođenjem počasnog predsjednika s pravom glasa i odlučivanja (pojam koji ulazi u političku povijest, budući da se radi o nespojivim pojmovima) vidi se da Sanader želi zadržati nadzor i ključni utjecaj u HDZ-u. Javno glasanje na Saboru HDZ-a ipak daje pravu sliku koliko Sanader vjeruje svojim sabornicima.

Pitanje: Kakvi su izgledi da se nešto u dogledno vrijeme promijeni na bolje?

Odgovor: Mislim, da nam je Miroslav Tuđman ovog časa jedina šansa za ozbiljniji zaokret i nadam se da će uspjeti na predsjedničkim izborima, ali samo pod uvjetom, da oko sebe okupi jaku momčad stručnjaka i da se oslobodi ljudi koji za sobo vuku negativne konotacije.

Pitanje: Kakva je uloga predsjednika Mesića u novoj situaciji?

Odgovor: Tragična. Mesić je prava sramota za hrvatski narod i pravi je vođa k balkanskim integracijama. Njegovo potvrđivanje Jadranke Kosor za mandatara vrlo je providno. Suzana je ponovno žrtveno janje, ražanj je pripremljen i samo se čeka znak za početak gozbe. Milanović, Pusić, Čačić i Goldstein čekaju pogodan trenutak, da zajedno s Mesićem zadaju završni udarac hrvatskoj samostalnosti. Sada je već očito i nevjernim Tomama, da je Sanader u sprezi s Milanovićem.

Striček ROI, gdo bu nas spasil?

Pitanje: Što je činiti hrvatskim rodoljubima?

Odgovor: Skupiti se u krug, da bi si zaštitili leđa od pokvarenog neprijatelja (oni u pravilu napadaju s leđa) i u pravom trenutku frontalno napasti neprijatelja.

Pitanje: Koliko nam može pomoći dijaspora?

Odgovor: Nažalost proigrali smo povjerenje dijaspore i moramo započeti s ponovnim okupljanjem. Krađe i pronevjere "rodoljuba" uništili su imidž hadezeovske Hrvatske. Moramo vratiti povjerenje uz obećanje za naknadne nadzore i kazne.

Pitanje: Kakva je po Vama sada uloga crkve?

Odgovor: Ogromna. Trenutak je, da crkva krupnim korakom uđe u politiku i pomogne u raskrinkavanju neprijatelja Hrvatske. Trenutak je i za obnovu (reinkarnaciju) Pravoslavne hrvatske crkve.

Pitanje: Imate li za kraj kakvu važnu poruku?

Odgovor: Jedinstvo, sloga, jedinstvo, sloga, jedinstvo, sloga i vjera u Boga.

ZA DOM I DOMOVINU

ZA ANTU GOTOVINU

I evo za kraj, još jedna rodoljubna pjesma mog Vladimira:

DOMOVINA ZOVE

Domovina moja, lijepa li si - kao sunce dok se budi
Tvoje ime pronosi se zrakom - stari guslar Tebi gudi
Tvoje more purpurno plavo - u nemiru svom se čuje
Iz šume nam dopru zvuci - bljesak groma, šum oluje

S Vratnika, kad gledam dolje - suza krije se u oku
Domovina sad nas zove - ranu staru otvara duboku
Zar nas prati nesmiljeno - njegva kletva iz davnina
Zvonimire dobri kralju - hrvatskog nam čuvaj sina

Iznad mene sokol leti - pokraj mene konj moj pase
Tamni oblak nebom plovi - kakve li donosi glase
Mukli tutnji iz doline - što nam to budućnost nosi
Crna nam se sudba sprema - glas Sotone se pronosi

Domovino moja draga - u srcu Te sveudilj nosim
Poviješću se Tvojom burnom - ja dičim i ponosim
Visoko sad dignuh glavu - iz krvavog crnog Hada
Ne boj se Ti, Zemljo moja - ne diže se, tko ne pada

Gorke, tužne uspomene - uz potok nam suza teku
Pretvorit će suh taj klanac - u moćnu i burnu rijeku
More tiho šumi, vjetar puše - ogromne sad vale diže
Novo vrijeme nam dolazi - svakog časa sve je bliže

Pravi Hrvat, Domovinu svoju voli - ljubi ju i štiti
Dok je Hrvata živih, dotle će nam - domovine biti
Vrati nam se Generale - ponovno nas sve povedi
Svaki Hrvat sad je spreman - da Tebe vjerno slijedi

Domovina na usnama - srce naše sad ključa i vrije
Čas je sveti, braćo moja - od mora sve do Slavonije
Pomozi nam, Majko naša - Ti, kraljice od Remeta
Pomozi nam, dragi Bože - Domovina nam je sveta

TITO I JA (5)

Mladen Schwartz, Zagreb - Ulo-
mak iz knjige: **MLADEN
SCHWARTZ PROTIV MARŠA-
LA – ANATOMIJA JEDNOG IZ-
RODA TITA**, Zagreb, 2009

X. TITO KAO DESNIČAR

Eto, sve je to dvojbeno. Nedvojbeno je pak da je Tito bio sposoban, beskrupulozan, hrabar, ambiciozan i vrlo uspješan. Njegova politika odvijala se po njegovim zamislima i volji. Sa stajališta jugovine, ona je bila dobra. Nije joj doduše, kao ni jugi, bilo duga vijeka, ali je – što i bijaše ciljem – preživjela, čak za cijelo desetljeće, svojega druga Tita, koji nije bio glup da bi vjerovao u vječnost Titoslavije nakon njegove smrti. Dok je živio, živjela je i njegova tvorevina, i oni su bili isto, ujedinjeni u jugo-mitologiji, u njezinim vrhovnim vrednotama: bratstvo-jedinstvo, otpor Hitleru, otpor Staljinu, samoupravljanje i nesvrstanost, socijalizam s ljudskim licem i što sve ne. Jest, sve je to bila ideološka krinka, dobrim dijelom himba i tlapnja, sredstvo manipulacije, instrumentum regni: bratstvo-jedinstvo tek je maskiralo zbiljnost velesrpskoga hegemonizma, samoupravljanje, u biti ekspoziura partije, dobrim dijelom je bilo, preko Kardelja, pokradeno od fašističkog korporativizma. Staljinu se Tito nije usprotivio, nego je štoviše zdvojno zazivao njegovo ime još i na V kongresu svoje „KPJ“ kada ga je bačuška,

zbog Titovih imperijalnih aspiracija na Balkanu, već bio najurio iz „internacionale“...

Tito protiv Hitlera, Tito protiv Staljina. Ali, imao je „maršal“ nešto i od jednoga i od drugoga. Nije tu riječ o pukim „zločinima“, niti o identitetu komunizma i fašizma, kako ga krivo naučavaju liberalni centrumaši, niti pak o teoriji „crvenog fašista“, uvedenu od onih za koje „komunizam“ ne zvuči odveć odbojno. Tito, ponajprije, nije uobičajeni komunistički sekretar, nije komunistički doktriner, nije ideolog, partijski mislilac; nije ni fanatični asketski revolucionar. Sve ga to razlikuje od figura kakve su bile Lenjin, Mao, Castro. Nije ni sivi aparatčik kao većina komunističkih gensekâ. Tito je više nadobudni individualist, oportunist snažne osobnosti, ali bez ideja (i ono jugomitologije što spomenuh smislili su mu Đilas i Kardelj). To ga još ne čini sličnim fašistima, ali nije tipično komunističko. Tito, gledamo li ga izvana, premda baš nije dobar govornik, u odori, na konju, pred masom, više podsjeća na Mussolinija nego na Hruščova i Kosigina. Tito je voluntarist, decizionist u smislu profašističkog pravnog filozofa Carla Schmitta. Tito je otjelovljenje desničarskoga načela: rex, ne lex (po prilici: vladar je zakon nad zakonom). Ja sam sinoć bio vrhovni zakonodavac njemačkoga naroda, uzvikuje Hitler nakon što je skršio Röhmov SA. A Tito, na svoj manje patetičan, pučkiji način, jugosudcima koji trebaju političke krivce poslati u tamnice: ne držite se zakona kao pijan plota! Titov balkanski imperijalizam, uz ideologiju jugonacionalizma i retoriku „svetoga tla“, Titov zagovor neograničenog državnog suvereniteta za njegovu tvorevinu, tako-

đer su fašistički (komunisti i liberal-demokrati zastupaju ograničeni suverenitet!). Podrijetlo samoupravljanja u fašističkom korporativizmu već sam dodirnuo.

I niz drugih crta približava Tita njegovom fašističkom definicijskom neprijatelju: politički realizam nasuprot utopizmu, težnja jakoj državi, mobilizacija jedinstvenog naroda, imoralizam, militarizam, veličanje junačke prošlosti. I Titovi su uzori, uz samoga Staljina, oni sa Zapada i iz Trećega Svijeta, autoritarni, pokatkada samodržački, karizmatički, manje ili više fašistoidni vođe. Tu spadaju različiti muževi kao abesinski car Haile Selassie, egipatski nacional-socijalistički vođa Nasser, francuski demokratski kvazidiktator general de Gaulle.

Uostalom, Tito se u svojem nesvrstanom pokretu morao zbliziti s nizom ljudi koji su, logikom otpora spram Engleza ili drugih europskih kolonizatora, u onome ratu po naravi stvari bili prišli silama Osovine: Njemačkoj ili Japanu. Među njima, uz Nassera (i njegova nasljednika Saddata), spominjem ako već ne Nehrua, onda njemu bliskog, prohitlerovskog indijskog nacionalista Chandru Bosea, pa japanskog kolaboracionista Sukarna, burmanske nacionaliste s istim saveznikom, Jassera Arafata... Rekoh već, Titov nesvrstani afrički prijatelj Idi Amin htio je podići spomenik Hitleru. Adolfa, Ducea, pa i generalissima Franca, ne bi se Tito, dakako, usudio otvoreno priznati za uzore, ali sam je Bog znao, zavirujući mu u skriveni kutak duše, što je uistinu o njima držao. Ako ništa drugo, teško je vjerovati da ga se nisu dojmili Francov stav o nacionalnom pitanju, kao i njegovo spretno laviranje u II Svj.

ratu te poslije njega. Spomenik pak „svima koji su pali za Španjolsku“ Tito ne bi podigao: umjesto njega, poduzeo je Bleiburg.

Osobito je uputno razmotriti dublju srodnost što povezuje kumrovečkoga bravara s praunukom srpskih svinjara, Titovim antipodom Aleksandrom Karađorđevićem, kojega su vladavinu Titovi

komunisti nazvali monarhofašističkom. Obojica su jugonacionalisti, obojica narcisoidni uniformirani diktatori, obojica vezani za majčicu Rusiju, obojica protivnici hrvatske slobode, oslobođeni na velikosrpske vojske i klike. Ako je i bilo slučajno, tek u duhu uobičajene polemične terminologije, kada je Staljin 1948 osu-

dio „Titovu fašističku kliku“, nije slučajno Tito ugušio Hrvatsko proljeće baš na onom mjestu (Karađorđevo) i u onaj čas (rođendan juge br. I, 1. prosinca), dižući tako ipak jedan, makar i virtualni spomenik: onaj svojemu (ako baš i ne jednojajčanom) blizancu Aleksandru.

TRAGOM POLEMIKE LANG-WEISS I dr. IVO GLODSTEIN (2)

Akademik **Josip Pečarić**, Zagreb

Zato i ne čudi što su toliko glasni i poslije otkrića Hude jame. Pa oni su duboko nesretni što danas mogu činiti samo ovakva (ne)djela, a ne ubijati po hudim jamama, zar ne? Zato me nije previše iznenadilo kada sam vidio u „Hrvatskom listu“ da se javio i g. Ljubo R. Weiss tekstom Hrvatsku nisu stvorili ni Tuđman ni HDZ. Ako se sjećaš, Weiss je još prije moga drugog pisma Tebi zaključio svoju polemiku. Zapravo i dobro je što mu je „Hrvatski list“ objavio nastavak polemike „koju je već završio“, jer je – koliko se god trudio to prikriti – očita golema mržnja prema Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu.

Weiss prati Goldsteinove gluposti

Vidim u „Hrvatskom listu“ od 4. lipnja 2009. da mu je odgovorio g. Tihomir Čuljak i posebno je dobar podnaslov „Weissove budalaštine o Tuđmanu“. Naravno tih budalaština je toliko mnogo da ih g. Čuljak i nije sve komentirao. Zapravo Weiss prati gluposti iz najnovije Goldsteinove knjige, prihvata ih kao istine i prigovara Tuđmanu. Ali da komentiram samo dva Weissova „bisera“. Npr. Weiss piše o „revizionizmu“ kada se mijenjaju „znanstveno utvrđene istine“ povjesničara kakav je npr. Ivo Goldstein. A kako Goldstein „znanstveno utvrđuje te istine“ ponajbolje zna hrvatski redatelj Miroslav Mikuljan, zar ne? Zar čovjeku

zato ne dođe da umre od smijeha kada Weiss kaže da je među revizionistima „nažalost svrstan i dr. Franjo Tuđman“. A da ne spomenemo kakvu je hajku proživio hrvatski povjesničar Jure Krišto kada je objavio prikaz dijela knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ o nadbiskupu Stepincu. Zar nije i budalaština spominjati memoare britanskog „političara“ Paddyja Ashdovna poslije knjige prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana o „čuvenoj“ salveti čitateljima „Hrvatskog lista“ koji su sigurno pročitali knjigu hrvatskog sveučilišnog profesora?

Očito Weiss nije razumio moju „Priču o dobrom čovjeku Slobi“ koju sam potko zna koji put ispričao u mom prvom pismu Tebi. Zapravo, ovdje je on još dopunjuje. Naslov Weissova članka slijedi iz slijedećeg „bisera“:

„Niti je Hrvatsku 1991. godine stvorio Tuđman niti HDZ. Ona je rezultat želje i prava naroda na samoopredjeljenje, uključujući i pravo na odcjepljenje.“

Narod je imao to pravo pa je zahvaljujući što je najmoćniji čovjek u bivšoj državi bio „dobar čovek Sloba“ to pravo i ostvario. Vidim da poslije mog prvog pisma kada sam ismijao Weissovu tvrdnju o Tuđmanu kao gospodar rata, sada naglašava kako je ratni zločinac Milošević gospodar rata broj jedan, ali potom postavlja pitanja i niže tvrdnje, kojima pokušavati krivicu pripisati i hrvatskoj strani tj. Tuđmanu. Kao Miloše-

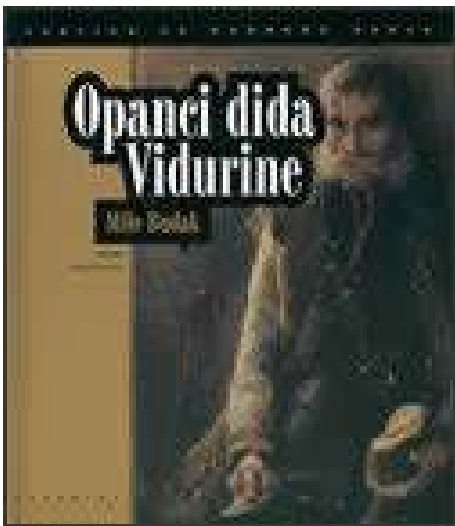
vić jest ratni zločinac, ali to je zato što je hrvatska strana bila „zločesta“. Dakle Priča o dobrom čovjeku Slobi“ u novim i novim varijantama.

Zgodno je ovdje spomenuti još jedan podnaslov u članku dr. Geigera Ja i moj otac. Naime, za razumijevanje same Goldsteinove knjige kao i tekstova g. Weissa važno je znati da je Slavko Goldstein održao uvodno izlaganje na skupu „Srbi i Hrvati“ održanom u Muzeju Mimari 20-22. 11. 1993. Dr. Milan Vuković je na sedmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 5. lipnja 2009. godine Haaški sud – "Zajednički zločinački pothvat -Što je to?" ukazao kako se „na tom susretu, između ostaloga, načelo osobnosti i suradnje na djelu dr. Tuđmana, na stvaranju i obrani samostalne Hrvatske, pretvorilo u isticanje podijeljene krivnje i, s tim u svezi, u široko slobodan prostor haaškoj tužiteljici Carli Del Ponte za odioznu kvalifikaciju o postojanju 'zajedničkog zločinačkog pothvata' na strani hrvatske obrane. A kako je to pomno pripremano vidi se iz Goldsteinovih riječi: „Od proljeća 1991. do studenoga 1993. godine, održano je barem petnaest raznih sastanaka u Budimpešti, Beču, Ženevi, Parizu, jedan čak i na Ohridu, na kojima su nezavisni kulturni i drugi javni radnici iz zemalja bivše Jugoslavije razgovarali o suzbijanju rata i ratničkog raspoloženja na našim prostorima! ...

KRESOJIĆA SOJ (2)

Roman grozd iz ličkog seljačkog života

dr. Mile Budak

Ja ne pišem poviest mojih sela i mojih dragih suseljana i rođaka, nego smatram korisnim, a ujedno svojom dužnošću, da iznesem njihov način življenja, mišljenja i umiranja sa svim svjetlim i tamnim stranama. Možda će mnogi

čitanjem provesti koji ugodan čas, a mnogi bi mogao štošta i naučiti, ako zna čitati. U svakom slučaju: selo je izvor naše snage i ponosa, zalag naše budućnosti i - uza sve svoje teške mane i poroke - najpouzdaniji vodič i učitelj zdravoga ćudoređa (bez licemjernog pretvaranja poganih očiju i izvraćanja blatnih usta!), koje ne pozna sramotnih rieči, jer pozna samo sramotna djela!

Ako mi Svemogući dade zdravlja, a prilike mira, ja ću ovo djelo svršiti, no nije izključeno, da me građa zavede, pa da nastane i još koja jagoda, kao što nije izključeno, da je možda i među mojim već objavljenim djelima koje, koje spada na ovaj grozd!

U meni je već sve podpuno zrelo i gotovo. Treba samo baciti na papir, a to je posao strpljivosti, pažnje i držanja svih konaca u rukama.

Da li će svi naslovi romana glasiti baš ovako, kako navedoh - doista ne jamčim, al' to nije važno, pa ne bih ni spominjao, da ne mislim i opet na moje male, zlatne prijatelje, koji bi mi mogli poslije predbacivati u svojim školskim zadacima, da sam ih prevario i da nisam bio dosljedan. Književno je stvaranje jednako svakom drugom stvaranju: čovjek nosi Božjom odredbom, odnosno Božjim dopuštenjem pod srcem, ali - ni sam ne zna vazda sigurno, što nosi!

Bojim se, da mnogi nisu načistu, što znači rieč "soj", pa moram i to raztumačiti. To ne znači pleme, to nije ni krvna veza - iako u mom slučaju jest i to - nego znači: kov, vrst, rod po sadržaju, a njemački se to kaže "Menschenschlag".

Smatrao sam potrebnim, da sve ovo napišem radi boljeg razumijevanja.

TEBI

Zdenka Jušić – Seunik:

NAD DUBINOM,

"Knjižara Ognjište", Zagreb, 1942.

Tebi, koji svoju osjetljivu dušu nosiš na životni put, hoću da stisnem ruku. Ne pitam te ni za ime ni za stalež i svejedno mi je, da li si iz bliza ili iz daleka.

Naša je srodnost iznad krvnih i rodbinskih veza, iznad pripadnosti istome kraju. Naša je veza u sudbini, koja je obilježila naše staze i izbrazdala nam nebo – u sudbini, koja je izoštrila kamenje o koje se spotičemo i pustila da u nedogled izrastu visovi, na koje se želimo uspeti. Tvoja je sudbina kao i mo-

ja: ljubiti više od drugih to najviše, pozlačeno prvim i posljednjim sunčanim trakom, koji možemo ugledati, i patiti više od drugih zbog najnižega, što svojim blatom prlja naše ruke. Naše je čeznuti za skladom i krvariti nad njegovim krhotinama, znati snagu i nemoć svoju, opojnost svoje vjere i gorčinu svoga pada. Naše je lutati i biti guran, tražiti, a sam ne biti zvan, davati jedno, a primati drugo i biti među bijelima crn, njima na šalu i na rug. I to, što ja osjećam, tebi će biti znano, i zbog čega si ti plako, kroza me je mno-put prošlo. Svaki bi od nas htio naći oslonu svom nemiru i odgovor svom glasu, ali na nama je, da živimo, ne od svjetlosti i topli-

ne drugih, nego trošeći sebe – nama se ništa ne poklanja i sve plaćamo, no od svega, što danas imamo, ne znamo, što ćemo zadržati za sutra. Sami lomimo stvari, a želimo, da traju vječno.

U kakvom će hladu počiniti tvoja duša kad se umori, pa ipak ...

Ipak će sunce u tvom snu, baš kao i u mojem, dirnuti tvoje sklopljene vjeđe.

I tako će biti uvijek: sretno i krvavo teško i daljine će biti blizu, a blizina će se često činiti dalekom.

Slučajno smo se sreli, a naša je sudbina dvaju putnika iz iste zemlje.

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (12)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

TUĐMANIZAM, DETUĐMANIZACIJA I RETUĐMANIZACIJA

Kada se ide opisivati što je to tuđmanizam potrebno je odrediti primarno područje interesa koje se želi obraditi jer se inače ostaje na preopširnome području budući da bi tuđmanizam suštinski obuhvaćao sve ono što je Franjo Tuđman činio kao hrvatski predsjednik. Tuđmanizam bi čak obuhvaćao i pripremu koja je od strane Franje Tuđmana izvršena kako bi si osigurao poziciju nacionalnog vladara.

Ovdje je primarno područje interesa usmjereno na korist u budućem državničkom djelovanju te se po tome kod analiziranja tuđmanizma želi spoznati ono što je tu bilo loše ili nedovoljno dobro za hrvatske nacionalne interese i sukladno tim spoznajama kasnije (tj. po mogućnosti već danas) raditi na ispravljanju svih propusta tuđmanizma. Naravno da je jednako tako ovdje nakana i ispravljanje svih onih naknadnih posttuđmanističkih negativnosti, a koje su protuhrvatske snage jedva dočekale iskorištavajući i najmanju mogućnost pa da propuste tuđmanizma maksimaliziraju do krajnjih granica.

Taj postupak potpune degradacije hrvatske nacionalne i državotvorne opstojnosti te su protuhrvatske snage prigodno nazvale postupkom tzv. detuđmanizacije, a pod kojim su perfidno izvele jednu od najgnusnijih radova u novijoj hrvatskoj povijesti. Što je najgore, to je u svojem bitku ostalo neprimijećenim čak i od strane onih koji se stvarno zalažu za hrvatske interese, samo nedostaje im političke upućenosti iznad usko lokalnog političkog horizonta da bi mogli

zbivanja vidjeti u njihovome stvarnome svjetlu. To što nije prepoznato ono što je u toj radosti detuđmanizacije Hrvatske suštinski opasno samo pokazuje veličinu povijesno-političke nedoraslosti većine aktera na hrvatskoj društvenoj sceni. Naime, bit detuđmanizacije koja je provedena, ali koja je jednako tako jedan trajan proces koji je predviđen da postoji sve dok postoji i najmanja naznaka hrvatske državotvornosti, je u tome da je na djelu dijabolična inverzija od svega onoga što bi trebalo uraditi u posttuđmanovskom vremenu. Umjesto da se dobre strane tuđmanizma primjereno prepoznaju, sačuvaju i iskoriste na daljnje dobro nacije i države, te jednako tako da se loše strane tuđmanizma isprave i korigiraju prema daljnjoj izgradnji hrvatske države i opstanku hrvatske nacije, kroz detuđmanizaciju se čini sve suprotno od toga. Detuđmanizacija je provedena i provodi se na način da se sve dobro što je tuđmanizam ostavio dekonstruirano, a sve ono loše u tuđmanizmu se dodatno eksploatira bez nakane odustajanja od tog antihrvatskog koncepta. Nažalost, dodatno "gorivo" takvom, za Hrvatsku definitivno pogubnom, procesu detuđmanizacije daju upravo oni koji se pozivaju na svoju namjeru da štite lik i djelo predsjednika Tuđmana, ali to čine na taj način da osporavaju ikakvu mogućnost njegovih propusta, bilo većih ili manjih. Štoviše, ti isti koji Tuđmana žele štiti, i vjerujem da to iskreno rade, kada eventualno i ukazuju na to da je Tuđman imao nekih propusta kao što ih svaki djelujući čovjek ima, to rade na potpuno krivoj platformi jer ono dobro navode kao ono loše, tj. nesvjesno rade upravo na liniji detuđmanizacije.

Najbolji primjer kako se to događa je odnos tih branitelja tuđmanizma prema Tuđmanovom apsolutističkom karakteru vladavine i njegovom nedovoljnom poštivanju "demokratskih vrijednosti", a upravo je apsolutizam i njegova čvrsta "nedemokratska" ruka kojom je vladao ono što predstavlja jednu od najvećih vrijednosti tuđmanizma. Jednako kako je ovdje po pitanju odnosa prema apsolutizmu Tuđmana kao hrvatskog vladara prisutna potpuna politička neupućenost, tako je i po većini ostalih krucijalnih vrijednosti tuđmanizma prisutan diletantizam katastrofalnih razmjera. Kako je onda moguće očekivati neke rezultate kada kod onih koji su sada na hrvatskoj političkoj sceni predstavnici neke navodno nacionalističke opcije nema barem jednog osnovnog znanja o tome što Hrvatskoj uistinu koristi, a što Hrvatskoj šteti? Nije stoga za čuditi što je svim raznorodnim antihrvatskim snagama tako lako djelovati kada nemaju istinskog oponenta, jer oni koji bi ih trebali spriječiti u biti im idu na ruku svojom političkom izgubljenosti.

Također je kod tih nesposobnih i politički nevještih branitelja tuđmanizma prisutan još jedan moment koji donosi više štete nego koristi, a riječ je o prije navedenom pristupu gdje se svaka kritika tuđmanizma nekritički odbacuje pa tako jednako bivaju tretirani oni koji imaju afirmativni nacionalni pristup kao i oni koji djeluju protunacionalno. Jednostavno se negira svaka mogućnost pogrešaka u

tuđmanizmu i sve se polako dovodi čak na svojevršno idolopoklonstvo prema samome Tuđmanu, što realno ne donosi koristi njemu kao povijesnoj ličnosti, ali ne koristi ni hrvatskoj naciji što je ujedno i ona najvažnija posljedica.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (20)

Eugen of Savoia

PROCJENA

Muhamed je u nekim aspektima poboljšao život žena u Arabiji. [23] Međutim, Muslimani ponekad iskorištavaju ovu činjenicu kao dokaz Muhamedovog proroštva. Takav argument je besmislen. Sve što se podrazumijeva tim poboljšanjem života žena je da Islam u tom pogledu nije bio tako loš kao kultura prije njega, što govori više o poganima nego o Muslimanima. Jer, koliko smo imali prilike vidjeti, Muhamed je dozvoljavao bračno zlostavljanje, opetovano je tvrdio da žene imaju manjkave umove, tvrdio da su većina ljudi u paklu žene, i da je muškarcima dozvoljeno silovati zarobljene žene. Ova situacija je vjerojatno još uvijek bolja od one prije podizanja Islama; ipak, Muhamed je daleko od "najvećeg

Na Zapadu, u zadnjih nekoliko stoljeća položaj žena se jako poboljšao. Možemo biti zahvalni što ljudi u nekim dijelovima muslimanskog svijeta primjećuju promjenu i pokušavaju usvojiti slične stavove, unatoč Muhamedovom lošem mišljenju o ženama. Ali, mnoga su područja, budući usmjerena na slijedeće Muhamedovih smjernica, još uvijek u mraku. Možemo se samo nadati da će oni, koji se žele obzirirati na Kuran, jednog dana u ruke uzeti Bibliju i pročitati riječi Apostola Pavla:

Sv. Pavao, El Greco, 1608.

Muševi, ljubite svoje žene i ne budite osorni prema njima! [24]

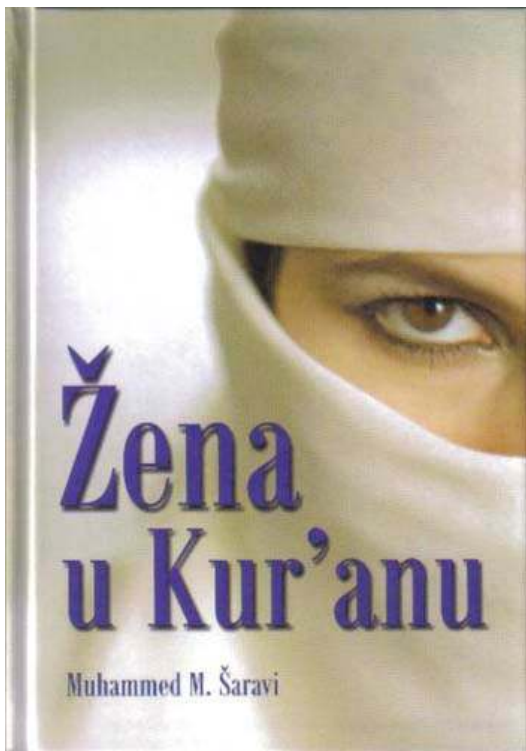
Muševi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio crkvu te sebe predao za nju [25]

Uistinu, svi ste vi sinovi Božji, po vjeri, u Kristu Isusu. Doista, koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste. Nema više: Židov - Grk! Nema više rob - slobodnjak! Nema više: muško - žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu! Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju. [26]

Ovaj članak je ispravljena i proširena verzija članka koji se prvobitno pojavio na www.answerinfidels.com

ZAKLJUČAK / CONCLUSION

14 Događaji u svijetu ovih posljednjih godina, posebno u odnosu zapadne civilizacije i islamskog svijeta, izazvali su dosada neviđeno zanimanje intelektualnih i političkih krugova u Europi i Americi za pitanja religije i njezina utjecaja na životnu orijentaciju pojedinaca i cijeloga društva. Održani su i još uvijek se održavaju znanstveni simpoziji, napisana su gotovo bezbrojna djela s različitih perspektiva o socijalno-političkim i religioznim kretanjima u islamskom svijetu, pokušavaju se formulirati jasne prognoze za daljnji razvoj međunarodne politike, sve tamo do prognoze da je sukob između zapadne civilizacije i islamske kulture neizbježan, da je on već u punom zamahu i da je ishod tog sukoba neizvjestan.

branitelja ženskih prava kojeg je svijet ikada vidio."

FREEDOM HOUSE: 2008. JE BILA "CRNA GODINA" ZA 18 OD 29 BIVŠIH KOMUNISTIČKIH ZEMALJA

VOANews.com - 01/07/2009

Američka nevladina organizacija Freedom House objavila je izvješće o stanju demokracije u bivšim komunističkim državama Istočne Europe i Srednje Azije. Prema njemu, u 18 od tih 29 država zabilježeno je nazadovanje u demokratskom razvoju.

Vlasti sve češće ograničavaju građanska prava a neovis-

nost sudstva sve je slabija – navodi se u izvješću Freedom House, ne-vladine organizacije sa sjedištem u Washingtonu koja prati demokratski razvoj širom svijeta.

Za Rusiju, Freedom House kaže da je ta zemlja 'konsolidirala svoj autoritarni režim'. Posebno se kritiziraju predsjednički izbori na kojima je – bez značajnije konkurencije – prevladao izabranik Vladimira Putina, Dmitrij Medvedev. Prodemokratske revolucije u Kirgistanu, Gruziji i Ukrajini su nakon izvjesnog vremena počele gubiti zamah te su manje-više iznevjerile

obećanja u vezi s reformama sistema – kaže se u izvješću Freedom House-a.

Rijetka 'svjetla točka' post-komunizma je – prema organizaciji Freedom House – Kosovo, gdje su Ujedinjeni narodi lokalnim vlastima predali većinu upravnih ovlasti.

Direktor odjela Freedom House-a za Europu Vladimir Shkolnikov izjavio je da će s pogoršanjem ekonomske situacije vlade u mnogim bivšim komunističkim zemljama vjerojatno pojačati represiju, a ignorirati započete reforme.

VRHOVNI SUD PONIŠTIO DISKRIMINATORNU ODLUKU GRADSKIH VLASTI U CONNECTICUTU

Jim Malone, VOANews.com - 30/06/2009

Vrhovni sud Sjedinjenih Država ovog je tjedna objavio presudu koja bi mogla imati dalekosežni utjecaj na vladine programe afirmativne akcije, kojima je cilj ubrzati zapošljavanje pripadnika rasnih manjina. Vrhovni sud je, međutim, u ovom slučaju stao na stranu bijela-

ca, vatrogasaca iz Connecticuta, koji tvrde da su i oni žrtve diskriminacije.

Gotovo na polovicu podijeljeni Vrhovni sud presudio je da gradske vlasti u New Heavenu u Connecticutu nisu postupile u skladu s pravom kada su odbile unaprijediti skupinu vatrogasaca, većinom bijelaca. Oni su tužili gradske vlasti nakon što je poništen test za promociju u čin vatrogasnog kapetana odnosno poručnika.

Razlog poništenju – na testu nije prošao niti jedan kandidat afro-američkog podrijetla, kao niti većina Latino-amerikana-ca. Dvadesetak vatrogasaca bijelaca ostvarili su najbolje rezultate i očekivali su unapređenje u viši čin, no onda su gradske vlasti odlučile da ponište test – jer su se bojale da će ih kandidati koji nisu prošli na ispitu tužiti zbog rasne diskriminacije.

Vrhovni sud ima devet članova. Većina od pet sudaca smatrala je da su gradske vlasti New Heavenu postupile protu-zakonito te da su

vatrogasci bijelci bili nepravedno tretirani – nisu dobili viši čin jedino zato što među onima koji su prošli test nije bilo crnaca. Vrhovni je sud time poništio odluku saveznog žalbenog suda – koji je smatrao da su vlasti New Heavenu postupile u skladu s zakonom.

Član tog suda – saveznog žalbenog suda u New York Cityju - donedavno je bila i Sonia Sotomayor, koju je predsjednik Barack Obama nominirao za sutkinju Vrhovnog suda. Njenu nominaciju sada treba potvrditi Senat Sjedinjenih Država.

Afirmativna akcija je program savezne vlade koji – u izvjesnim slučajevima prilikom zapošljavanja ili upisa na fakultet – daje pripadnicima manjina prednost, kako bi se ispravile negativne posljedice rasne diskriminacije iz prošlosti. No, ovaj je program često predmet spora. U slučaju vatrogasaca iz Connecticuta, konzervativne političke organizacije pozdravile su najnoviju odluku Vrhovnog suda. Michael Rosman iz Centra za prava pojedinaca u Washingtonu o presudi kaže:

AP Photo

Vatrogasci iz New Heavenu, sa svojom odvjetnicom Karen Torre, na tiskovnoj konferenciji ispred zgrade Saveznog suda u tom gradu, 29.6.2009.

"Mislim da je presuda pravedna. Gradske su vlasti postupile na diskriminatorni način, i to namjerno. Rezultati testa iz 2004. godine i unapređenja koja su na temelju njege objavljena konačno će stupiti na snagu – viši će čin dobiti ljudi koji su postigli najbolji rezultat na ispitu."

Pristaše programa afirmativne akcije kažu da će ova presuda Vrhovnog suda otežati napore lokalnih vlasti da osiguraju fer odnos prema pripadnicima manjinskih grupa, u natječajima za zaposlenje. Richard Primus, profesor pravnog fakulteta sveučilišta Michigan objašnjava:

"Posljedica ove presude bit će da će lokalne vlasti morati reći ženama ili pripadnicima manjina – ako vam se

ne sviđa naša odluka, tužite nas, jer je to jedini način da se ona promijeni."

Republikanci u Senatu kažu da ova presuda Vrhovnog suda dovodi u pitanje pravnu filozofiju Sonie Sotomayor, koju je predsjednik nominirao u Vrhovni sud. Kada 13. srpnja u Senatu počne postupak potvrde njezine nominacije, o ovoj će temi sigurno biti riječi. Međutim, demokratski senator iz New Yorka Chuck Schumer smatra da ovaj slučaj neće imati negativni učinak na njezine šanse da bude i potvrđena za sutkinju Vrhovnog suda:

"Profesionalnost, mudrost i umjereni temperament – čime se Sonia Sotomayor odlikovala na saveznom žalbenom sudu – pratit će je i na

Sonia Sotomayor, sutkinja nominirana za Vrhovni sud Sjedinjenih Država

Vrhovni sud. Ona će biti izvrsna sutkinja Vrhovnog suda."

Ako je Senat potvrdi, Sonia Sotomayor bit će tek treća sutkinja u povijesti Vrhovnog suda Sjedinjenih Država, te prva osoba Latino-američkog podrijetla u njemu.

MLADI VIRTOUZ NA JAZZ GITARI SAM MILTICH NIŽE USPJEHE. KAD BI MU SE JOŠ OSTVARILA I HRVATSKA!

Jagoda Bush, VOANews.com - 20/06/2009

Gypsy jazz ili gypsy swing gitarist Sam "Sammo" Miltich, u Minnesoti rođen, 1985. godine, majci norveškog i ocu hrvatskog porijekla, bio je gost našeg programa prije nekoliko godina. Njemu je tada bilo tek devetnaest, ali već su ga bili prozvali "wunderkindom gypsy jazz." Njegova se karijera nastavila razvijati, uslijedili su brojni nastupi i nekoliko zamijećenih albuma.

Sam Miltich je odlučio postati gypsy jazz gitaristom kad mu je bilo 15 godina. Glazbom je, istina, okružen od rođenja, zahvaljujući ocu-kontrabasistu i ljubitelju jazz, djedu koji je vodio swing-band, tamo još, četrdesetih godina, baki koja je violončelo svirala, zajednici u kojoj je rođen na Mesabi Range, blizu Grand Rapidsa, a u kojoj se uvijek čula tamburica, jer veliki je broj Hrvata i došao raditi u tamošnjim rudnicima, krajem 19. i početkom 20. stoljeća, te činjenici da je u kući uvijek bilo obilje gramofonskih ploča i glazbenih instrumenata. Sa sedam godina "otkrio" je Errolla Garnera, koji ga je

oduševio. Sam se prvo i latio glasovira, pa kontrabasa, a onda je na red došla i truba.

Odrastao je slušajući sve, od Segovije, Ravela, Brahmsa, Ellingtona, Basieja, Garnera i Lestera Younga, do Doca Watsona, Earla Scruggsa, Hendrixa i Claptona, Gershwinu i Antonija Carlosa Jobima. od klasične do bluegrassa i jazz. A onda je petnaestogodišnji Sam vidio onaj film Woodyja Allena – Sweet and Lowdown, Biti najbolji – o gitaristu Emmetu Rayu, izmišljenom liku, koji sebe smatra najboljim gitaristom na svijetu, svakako drugim najboljim, odmah iza Djanga Reinhardta, njegova idola. Django je istog časa postao i idol Sama Milticha, gypsy jazz - glazba njegovog odabira.

Gitaru je i prije malo svirao, ali tad je počeo za ozbiljno. Učio je tako što je slušao Djanga, skidao notu po notu, potom otišao u San Francisco, majstoru za jazz manouche, Paulu Mehlingu (Hot Club of San Francisco), dobio od njega poduku, ali uglavnom je potom sâm nastavio, uz pomoć videa i drugog nastavnog materijala koji je dobio od Mehlinga. Tri godine

nakon što je vidio onaj Allenov film, i dobio inspiraciju, Sam Miltich je, sa svojim sastavom Clearwater Hot Club, u kojemu svira i njegov otac Matthew, izdao prvi album – May Rain.

Od našeg razgovora, povodom objavljivanja njegovog prvog albuma, prošle su oko četiri godine. Što je otada učinio?

"Puno svirao. [smijeh]. Nakon albuma May Rain, izdali smo još jedan, pod naslovom Some of These Days, sa skladbama Ellingtona, Fatsa Wallera i Djanga Reinhardta, između ta dva i jedan s Paulom Mehlingom i njegovim Hot Club of San Francisco. Potkraj prošle godine i Just You, Just Me, ima na njemu Gershwinu, Irvinga Berlina, Fatsa Wallera i Lestera Younga. Na tom albumu tata, osim što svira na kontrabasu, i pjeva, a pridružio nam se i saksofonist Dave Karr."

U travnju ove godine, sada već 24-godišnji Sam Miltich ponovno se udružio sa Daveom Karrom i s njim snimio album Darn That Thing.

"Jako mi se sviđa taj album, sve su samo dueti, ja i jedan stariji gospodin, njemu je 78 godina. Dvanaest skladbi smo snimili za samo dva dana, nema overdubbinga, zvuči vrlo autentično."

Vrlo autentično i vrlo spontano i prisno, bez obzira na godine koje dijele dvojicu glazbenika. Dave Karr, porijeklom Englez, u Minnesotu je došao preko New Yorka, prije 50 godina, i veteran je jazz na sceni "gradova-bližanaca," Minneapolisa i St. Paula. Razvio se pod utjecajem Charlieja Parkera i Dizzyja Gillespieja.

Na albumu Darn That Thing i ima više bebopa, kaže Sam. A i njegova je gitara drugačija.

"Razlikuje se od sviranja Djanga. Umjesto trzalicom, više sviram prstim. Ja sam zapravo cijela ritmička sekcija. Moja svirka podsjeća, mislim, malo na gitarista Joea Passa."

Na Darn That Thing našle su se, između ostalih, "Sweet Lorraine," Burwella i Parisha (1928); "Serenade in Blue," Warrena i Gordona (1942); "Poor Butterfly," Hubbella i Gordona (1916); "Pennies From Heaven," Johnstona i Burkea (1936); "My Foolish Heart" (Young/Washington, 1949); "Autumn in New York," klasik iz 1934., Vernona Dukea; "I Surrender Dear," Barrisa i Clifforda, koju znamo i u interpretaciji Binga Crosbyja i Theloniousa Monka, "Everything Happens to Me" (Adair/Dennis,

1941), ta je bila hit i za Sinatru i za Charlieja Parkera.

"Nikad ne kažem da sam ja glazbu

odabrao," veli Sam, "ona je mene odabrala. Tako se to sve dogodilo. Sviram jer mi srce tako nalaže. I to je to." Gitaru je držao u rukama i dok smo razgovarali i malo na njoj improvizirao.

Bilo je, u ovih nekoliko godina otkako je počela Samera karijera, i niz turneja i kolaboracija – bio je u Evropi, nedavno u Japanu, nastupio u Lincoln Centru, u New Yorku, na koncertu s međunarodnim glazbenicima upriličenom u čast i sjećanje Djangu Reinhardt, upravo ostvaruje suradnju s mandolinistom Peterom Ostrouschkom, a pred njim je još jedna važna - snimat će, tijekom lipnja, s nizozemskim violinistom Timom Kliphuseom, tradicionalne Reinhardt/Grappelli stvari i tome se, kaže, silno veseli, jer Kliphuse je među najboljim svjetskim violonistima, često za njega kažu da je nasljednik Stéphanea Grappellija, da nje-

govo nasljeđe prenosi u 21. stoljeće.

Inače, sve bi dao, priznaje Sam, kad bi mogao svirati sa Stochelom Rosenbergom, također Nizozemcem, jazz-gitaristom koji svira u jazz manouche stilu, i s francuskim gitaristom Birélijem Lagrèneom, iako priznaje da bi se ukočio od straha i strahopoštovanja kad bi mu se pružila takva prilika. Ali, brzo dodaje, treba samo dalje ići, uvijek naprijed ići, stalno nešto novo probati.

"Kad čovjek sebe ograniči, sebe stavlja u loš položaj, jer glazba je živa stvar i glazbenici moraju biti u stanju razvijati se. Ja sam veliku inspiraciju nasao u Djangu, ali su mi ukazali i na Lestera Younga i tako je došlo do ove suradnje s Daveom Karrom, on voli Younga, a Young je, zna se, svirao s gitaristom Charlížem Christia- nom. Slušao sam tu dvojicu, oni su na mene ostavili traga. S Ostrouschkom sviram brazilski chorro, uvrštavao sam ga na svoje albume, kao i francuski musette. Jazz je za mene u biti svega, ja odatle dolazim, ali radim i na folku – Balkan, naročito Makedonija, također Rumunjska i Bugarska, zatim Britanski otoci. U zadnje vrijeme sviram i dosta bluegrass, sviram zapravo sve što mi se sviđa. i slušam Neko Case."

Jedna njegova žarka želja još uvijek ostaje neispunjena, ne zadugo, nadajmo se – da dođe u Hrvatsku i svira s hrvatskim glazbenicima, za hrvatsku publiku.

TRGOVCI I PROIZVOĐAČI NASTOJE PRIVUĆI KUPCE NOVOM VRSTOM MARKETINGA

VOANews.com -
19/06/2009

U anketi televizijske mreže ABC, 54 posto ispitanika reklo je da su voljniji manje trošiti u budućnosti, čak i nakon što se okonča recesija.

I većina ekonomista smatra da će takva situacija dugo potrajati, što, naravno, užasava trgovce. Uz potrošače koji su jako oprezni kako i koliko

troše, trgovci se prilagođavaju nudeći proizvode koji ranije nisu bili ni razmatrani kao dobra ponuda. Kao na primjer – kako možete zamotati ostatke hrane i staviti ih u zamrzivač.

A jedan od načina na koji se proizvođači robe široke potrošnje trude pobuditi potrošački nagon u svojih kupaca je da im stvore osjećaj ugone i sigurnosti pri kupovanju. Primjerice, automobilska tvrtka Hyundai dozvoljava svojim kupcima da vrate kupljeni automobil u roku od godine dana

ukoliko u međuvremenu izgube posao, pri čemu će im biti vraćen novac.

Drugi primjer ove nove vrste marketinga je proizvođač dizajnerskih i putnih torbi Louis Vuitton. Nazvavši svoj novi model torbe 'dvije u jednoj,' marketinški stručnjaci iz ove tvrtke poručuju: "Osim što je 'šik,' možete je i preokrenuti, tako da danas imate crvenu, a sutra crnu torbu. Tako je možete nositi i ujutro i navečer, a novu torbu ne morate kupiti sljedeće četiri godine."

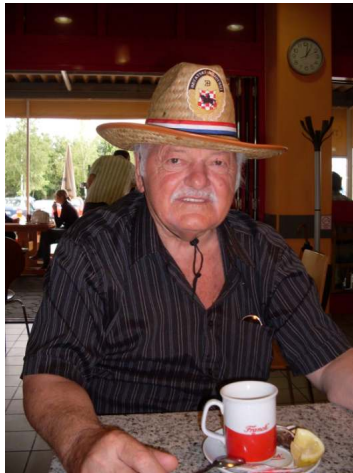
LEDENO-CRVENA HRVATSKA LADY

Ivo Matanović, Zadar

Nakon tobožnjeg odlaska Sanadera s političke scene hrvatskog društva, te isto tako spektakularnog dolaska Jadranke Kosor, stvorio se dojam među svekolikim hrvatskim pučanstvom, kao da se radi, u najmanju ruku, o idili dvoje zaljubljenika, kojima je netko od roditelja pripriječio put da dođe i do vjenčanja dvoje zaljubljenih. U svakom slučaju scenarij je tako pomno, mnogo ranije, i isplaniran. Do realizacije čekao se trenutak kada će zemlja biti na rubu ponora, pa se glavni krivac, a znamo ga tko je, morao dragovoljno (da se vlasni ne dosjete) udaljiti, a na svoje mjesto postaviti nasljednika u ovom slučaju nasljednicu, s kojom će i dalje moći, kao lutkom na koncu, negdje iza sjene upravljati.

Mošt'e si misliti samo onog spektakla u Zagrebačkoj areni, gdje je, već rečena crvena lady inaugurirana na najviši državnički položaj, a njen inaugurant još spektakularnije razriješen dužnosti predsjednika vlade, čija je država na rubu bankrota?

Da odmah velimo, u svijetu se ovako nešto uopće ne događa. Prijevremeni pad vlade događa se samo u teškim političkim i drugim gospodarskim prilikama, a njen gubitnik tada odlazi sa scene pogнутe glave i uz mnogo zvižduka biva ispraćen iz vlade. U našem hrvatskom slučaju, kako smo vidjeli, to se nije dogodilo. Naprotiv, dogodio se, još ću se jednom ponoviti, svojevrsni spektakl kojega će svijet zabilježiti, kako koji, kao novu pojavu u politici gdje se i govna mogu celofanski zapakirati i prodavati narodu kao hranu. To

vele oni realni i razumni svjetski analitičari, a oni drugi, koji se iščuditi ne mogu, govore kako je ovo zlački fenomen u svjetskoj politici gdje vladar, pri padu, još uvijek uspijeva nasmijati svoje dojučerašnje prijatelje, pri tom se neprimijećeno dići i biti burnim aplauzom ispraćen. Priznat ćete, ovakvi igrači mogu se vidjeti još samo u cirkusima i kazališnim komedijama, gdje glavni klaun uvijek izmami pljesak.

Ma što ja to reče. Naš je, sad već bivši predsjednik vlade u produžetku, završio teatrologiju i na tome uspješno diplomirao. Dakle imali smo, a da to nismo mnogi od nas znali, diplomiranog klauna za predsjednika vlade. Predsjednika koji nas je, za vrijeme svoja nepuna dva mandata, zadužio do guše. A što je tek radio u onom drugom svom političkom životu? Gradeći svoju osobnu karijeru, dao je porušiti spomenike hrvatskim vitezovima i domoljubima Juri Francetiću i književniku Mili Budaku, te time dati do znanja svima ostalima, da se hrvatsko domoljublje ne gradi na prošlosti. Često je to isticao. Već na podlogama antifašizma. Isto tako, a uz pomoć Stipe Mesića, na vrlo vješt način ušutkao je sve branitelje Domovinskog rata. Sve je njihove vođe udruga kupio s novcima i dobrim položajima u vlasti, a oni su dalje nautili branitelje da imaju slijediti samo njihova naređenja. Zoran primjer je slučaj Tomislava Merčepa koji je i predsjednik, na državnoj razini, dragovoljaca Domovinskog rata. Njega je predsjednik Mesić, kao i sve ostale druge generale, najprije

optužio kod međunarodnog suda u Den Haagu, a potom ga spašavao od neizručenja na ovakav način. Pozvao je Merčepa u svoj ured i pokazao mu međunarodnu optužnicu: „Ti mene spasi Splitske rive, a ja ću tebe Haaškog suda“. Rečeno učinjeno. Merčep nije otišao u Den Haag, a Mesiću se više nije dogodila Splitska riva, jer je isto tako i na isti način, i glavni akter Splitske rive i svih drugih riva, teški invalid u kolicima pukovnik Mirko Čondić, skinut s govornice, a kako čujemo, čak mu je i zabranjeno davati, u svezi toga, bilo kakve izjave za javnost. Dakako, ovakvih primjera ima više.

U preambuli ovog spomenuo sam i „predsjednika u povratku“. Da, dobro ste pročitali. Sanader će se, isto tako na spektakularan način vratiti u politiku, i to ovog puta na mjesto predsjednika države. Sve ovisi, u ovom trenutku, o rebalansu državnog proračuna. Ako rebalans bude davao kakve-takve rezultate za ozdravljenje hrvatskog gospodarstva, onda je i Sanaderov povratak siguran. A ako toga ne bude, tada on odlazi na već unaprijed osigurano mjesto u Brüssel na mjesečnu plaću od 15 tisuća eura. Pet puta veću plaću nego ju je imao kao predsjednik vlade.

A što će se tijekom predsjednikovanja dešavati s našom „lutkom na koncu“ zvanom još i crvenom željeznom Lady - Jadrankom Kosor?

Ovog puta, ništa spektakularnoga. Visjet će i dalje na koncu kao Sanaderova lutka, a možda povremeno malo pokaže i zube i opravda upravo preuzeti naziv crvene željezne Lady. Dobro će joj stajati i ovaj pridjev „crveni“ jer ona i zato ima atest iz Kumrovca, kao najbolja, u svojoj klasi, učenica maršalove škole. Da se ne plaši tog pridjeva, pokazala je to i kod svoje inauguracije, rekavši, da će se njena

politika zasnovati na temeljima antifašizma. Ni ovoga puta ni jednom riječju nije spomenula lustraciju i Europsku konvenciju o pravima ljudi br. 1481, koja obvezuje sve buduće članice EU da i komunizam bude osuđen kao i fašizam – zločinačkim.

Ipak, budimo spokojni. Ništa se ubuduće neće spektakularnoga dogoditi. Osim samo jedne sitni-

ce. Bit će vam prepolovljena plaća. Umirovljenicima također mirovina. Poreznim obveznicima podignut porez za samo pedesetak postotaka. Rodiljama ukinut dodatak, a neki vele i dječji dodatak. Što se mene osobno tiče, sa svima se tim predloženim mjerama u potpunosti slažem. Ionako sam na dijete, pa ću nakon što olakšam za 50% (sve je na 50%) moći lakše promatrati sve one

koji su na spektakularan način i do sada si birali crvenu bandu.

Crveni Krleža bi to rekao ovako: „Najlepše su ti galge koje si sam spraviš“.

Za dom spremni!

P.S. - Možda si i s ovim pozdravom priskrbim malo Lepoglave. Ne bi bilo zgoroga, zar ne?

HRVATSKA STRANKA PRAVA ZATRAŽILA JE PONIŠTENJE REGISTRACIJE AUTOHTONE - HRVATSKE STRANKE PRAVA

Dražen Keleminec, Zagreb

HSP je izgleda do kraja izživciralo najnovije ime jedne, navodno pravaške, stranke koja se nazvala A-HSP. Kako saznajemo nije sporno samo ime nego i grb koji je identičan HSP-ovom. Od visokoga dužnosnika HSP-a smo doznali da je uložena žalba i zatraženo poništenje te stranke, ali ne samo zbog imena i grba nego i zbog lažnoga predstavljanja kao pravaške stranke, a sva njihova politika je samo blaćenje drugih. Pitaju se otkad je blaćenje drugih pravaštvo? Pravi pravaš cijeni svakoga tko je za Hrvatsku spreman makar i čašu vode popiti.

Na web stranici HČSP-a osvanuo je članak pod naslovom "HSP zatražio poništenje A-HSP-a". Pošto znamo da su u ponedjeljak u Zagrebu imali zajednički sastanak Miljak, Podrug i Anto Đapić to nas ne iznenađuje. U članku stoji da su informaciju saznali od visokog dužnosnika HSP-a (Ante Đapića). Nama je normalno da im naše ime smeta, ali to je njihov problem, a ne naš. U članku se navodi da smo mi "navodno pravaši", da se "lažno predstavljamo kao pravaška stranka", da "blatimo druge pravaše" i da pravi pravaš mora cijeliti svakoga tko je za Hrvatsku spreman makar i čašu vode popiti.

Članovi Autohtone - Hrvatske stranke prava nisu "navodno pravaši" već pravaši od prvih dana i godina stvaranja HSP. Ne ćemo dozvoliti pravašima koji su to postali prije par godina, da nas izvorne pravaše nazivaju "navodno pravaši". Želimo podsjetiti da je Luka Podrug u početku bio u HDS-u, a ne u HSP-u, da je Luka Podrug nakon toga bio šef tajnih službi u Splitu i čovjek koji je pomogao Đapiću da na silu uz pomoć policije 1993. god. oduzme izvornim i časnim pravašima, koji su bili uz Paragu stranačke prostorije u Splitu. Miljka se mi tih godina, a i kasnije uopće ne sjećamo, pa prosudite tko je istinski, a tko lažan pravaš. Autohtona - Hrvatska stranka prava uvijek će biti protiv onih koji ne žele dobro Hrvatskoj. Od prvih dana stvaranja naše političke stranke bili smo protiv ulaska Hrvatske u Europsku uniju. Zašto? Shvatili smo da nam ne žele dobro, već nas kapitalom žele osvojiti. Pošto smo protiv neprijatelja Hrvatske države tako smo i protiv lažnih pravaša i izdajica tipa magistra Ante Đapića. Anto Đapić je od 1993. godine do danas iz stranke izbacio 15 tisuća časnih i poštenih pravaša. Zašto je to učinio? Učinio je zato da mo-

že bolje trgovati i sebi stvoriti materijalnu korist. Gospodo iz HČSP-a zar je vama Anto Đapić pravaš koji šalje na pravaše gorile s bejzbol-palicama, zar je vama pravaš koji prisno surađuje sa SDP-om, zar je vama pravaš onaj koji u Saboru diže ruku za promjenu imena Hrvatski državni sabor u Hrvatski sabor, zar je vama pravaš onaj koji odlazi u Izrael i traži oprost za Hrvatsku, zar je vama pravaš onaj koji poručuje da bi Srbima prije vratio imovinu, zar je vama pravaš onaj koji je u zadnje četiri godine postao jedan od najbogatijih Hrvata, zar je vama pravaš onaj koji je u Osijeku reketao firme za vrijeme mandata gradonačelnika, zar je vama pravaš onaj koji je 1993. godine uz pomoć Ivića Pašalića ukrao HSP i stavio se u službu poltrona. Gospodo iz HČSP-a za nas Anto Đapić nije pravaš i mi s takvim čovjekom ne želimo ni čašu vode popiti. Vi s Antom Đapićem pijte vodu, koalirajte i dalje surađujte, ali Vas pozivamo da nas više ne nazivate "navodnim pravašima". Što se tiče našeg imena Autohtona - Hrvatska stranka prava, pravno ne može biti zabranjena. Je li vam jasno!

Bog i Hrvati!

Za dom spremni!

ODAVNO JE POSTALA ŽALOSNA I SRAMOTNA ČINJENICA DA IMAMO PREDSJEDNIKA DRŽAVE, KOJI NIJE NI NAJMANJE DRŽAVNIK VEĆ JE U STVARNOSTI PREDSJEDNIK SUBNOR-A

Josip Kokić, Zagreb

Za ovakav naslov ponukala me je Mesićeva izjava, kad je nedavnu komemoraciju žrtvama Bleiburga nazvao ništa manje nego DERNEKOM. Veće sramote teško se može doživjeti igdje u Europi, ali u okupiranoj Hrvatskoj od strane domaćih izdajnika vlastitog naroda je i to moguće. Ta izjava je prošla bez ikakvog javnog odjeka, ali i to može biti donekle shvatljivo, jer kod nas je sve moguće. Komunistički mentalitet još je itekako snažan, jasno u starim generacijama, a Mesić je pravi reprezentant tog mentalnog sklopa.

On to čini stalno bez ikakvog obzira, eto još mu samo nedostaje uniforma druga Tita. Obzirom da bi u njoj izgledao potpuno smiješan poput lutke, izbjegava je. Kad bi je kojim slučajem i odjenuo, dogodile bi se salve smijeha, jer za uniformu čovjek doista mora posjedovati izražen personaliti, pa makar i negativan, a kod njega je posve nikakav, ljigav i bezličan. Ta njegova izjava morala bi biti predmetom Ustavnog suda, jer od desetak tisuća prisutnih na komemoraciji, velika većina ima nekoga koji je stradao u komunističko-staljinističkim progonima križnog puta, a bilo je i onih koji su neposredno prošli pravi pakao mržnje i sadizma tzv. osloboditelja. Ako je i bilo ponekog provokatora s neprihvatljivim oznakama, to je posve zanemarivo u odnosu na broj sudionika komemoracije.

Brojka od deset tisuća bi se lako mogla popeti i do skoro četiri mili-

juna koji se osjećaju pogođenim tom izjavom. Ta izjava nije ni prva ni zadnja, jer je i skup od četiri tisuće sudionika na kazališnom trgu prošle godine nazvao fašističkim spodobama, i nikom ništa. U najmanjoj mjeri to je govor mržnje, a Sabor i Ustavni sud ga štite, čime dokazuju svoju nepostojanost za brigu o dostojanstvu svojeg naroda koji ih masno plaća, a Mesića ponajviše. Što taj predsjednik mora još učiniti da se pokrene njegov opoziv, jer ako izgura svoj mandat do kraja bit će to velika ljaga na obrazu hrvatskog naroda koji je imao hrabrosti to otpjeti.

Josip Kokić

nas nekolicina, poput moje malenkosti, neće biti odjeka u medijskoj stvarnosti kakva je kod nas. Nije problem u novinarima, jer oni jadni u većini moraju odrađivati svoj posao i biti oruđe u rukama urednika i vlasnika medija, kako bi preživjeli. Čak se debelo zlorabe u svrhu doušničke djelatnosti, jer neki dan u prosvjedu pred kućom Stjepana Hršaka na Tuškancu, osumnjičenog za zločine nad zarobljenim svećenicima i civilima 1945 godine, u javnim medijima skoro pa ništa a na HTV-u ni slike ni riječi. Više od sat vremena sve je snimano i kamerama i foto aparatima užarenim od topline sunčevih zraka, pa su brojni novinari bježali svako malo u hladovinu.

Čovjek se pita za koga su se mučili, očito za svoje političke kome-sare. I sam sam progovorio nekoliko rečenica napominjući, kako su oni koji su razarali i režim i državu i pritom počinili najveće zločine u poslijeratnoj Europi, do danas nitko nije odgovarao a žive raskošno u brojnim vilama, a oni koji su stvarali državu u Domovinskom oslobodilačkom ratu bivaju hapšeni, proganjani i zatvarani, pa čak se moraju sklanjati u susjednu državu od progona hrvatskih institucija. Druga važna napomena koju sam izrekao jest, dok narod Gandijevskom metodom ne izađe na ulice tražeći smjenu vlasti koja nije dostojna svojeg naroda, u RH neće doći do pozitivnih promjena na dobrobit općeg dobra svih građana. Tako sam mislio i tako ću misliti kao građanin pojedinac, dok se to ne dogodi.

Nakon toga trebalo bi uslijediti oprost i pomilovanje svih koji su osumnjičeni, optuženi ili osuđeni, za negativna zbivanja u ratnom vihoru, ako su ih stvarno počinili, jer hrvatska vlast je desetine tisuća agresora (hrvatskih građana) abolirala, a digli su ruku na svoju domovinu RH. Da nije bilo velikosrpske agresije na RH, nitko ne bi bio u poziciji napraviti zlo djelo, ako ga je počinio. Oprostio bi i političkim elitama i brojnim dužnosnicima, ali pod uvjetom da napuste javni život i vrate ugrabljeno tijekom njihove vladavine. Bila bi to moguća i stvarna lustracija koja je zaobidena. Bez toga nema nam ni mira ni budućnosti, a prema svojoj djeci i budućim generacijama snosit ćemo veliku povijesnu odgovornost i prebaciti to breme odgovornosti na njihova leđa. To nam nitko neće oprostiti!

GDJE SU 42 MILIJARDE EURA OD UZETIH KREDITA?

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvati će morati vratiti novac

Padaju mrvice sa stolova političkih i gospodara, a „mravi“ ih kupe, „mali mravi“ koji se zovu Hrvati. Meni osobno bi bilo drago kada bi taj ogromni novac bio uložen u hrvatsko gospodarstvo i stambeno zbrinjavanje mladih obitelji, tj. proširenje hrvatskih gradova i sela... A novac je potrošen u tuđe vile i dvorce, u luksuzne automobile,..., baš od strane onih koji najmanje vole Hrvate i Hrvatsku državu. Zato nam i je tako, što su ljudi odbacili znanje. I priklonili se „vračarskim i idolopokloničkim duhovima“.

Obeshrabren i slabi um naroda

Nije li dovoljno izložiti ovaj sustav u muzej, pa prikazati svu njegovu apsurdnost? I pokazati sve misterije koje uništavaju ovaj narod. Jesu li Hrvati veće neznalice i veći divljaci, potpuno obeshrabrenog uma i nameštute im volje od strane političkih demagoga? Hrvati su se podčinili slabostima najgore vrste. Čak su doživjeli grozno poniženje do smrti. Hrvati ispaštaju grijehe cijele zemlje. To su ideje, čas velike, a čas ogavne, jer Hrvati su već tko zna po koji put su prevareni. U Hrvatskoj se je moglo čuti – riječi utjehe: kako će biti

potrebno da bar dvije ili tri generacije umru, da taj duh i talog komunizma nestane. A tko će vratiti sve kredite i srediti račune – to je nebesko pitanje – za Boga.

Što dalje - to je gora diktatura

Sad je skinuta tabu-oznaka sa svega onog što je do jučer moglo da zvuči kao „narod potpune slobode“, koje se krije u ogledalu rajskog vrta. Despotizam i totalitarizam režima klana Stjepana Mesića, predstavlja po svojim formama i metodama kao svojevrstan društveni fenomen, koji (tek) treba da se istraži od strane političkih nauka, sociologa, pa i kriminalista. Mesićeve diktatura pretvara se u „potrebu“ naroda. Na žalost to se je dogodilo i za vrijeme Tita. Tako je i sad odgovor na cjelovito pitanje - otkuda takva neograničena vlast klanu Mesićevu, da drži jednu tradicionalnu civilizaciju gotovo u ropskoj pokorenosti.

Ogledalo orahovačkog despota

Iznenadni pad životnog standarda rezultirao je za vrijeme vladavine druga Stjepana Mesića, agitatora socijalističko – komunističkog shvaćanja, najgenijalnijeg lidera, najumnijeg, najhrabrijeg, najdalekovidnijeg, najobjavljenijeg sina domovine kojeg je ova zemlja dala. Od hrvatskog naroda se vješto, ali i mudro krilo – da je na čelu Hrvatske partizansko-seoski opančar, bivši pitomac Titove garde. Prva njegova ozbiljnija vladavina – bila je za vrijeme bivšeg sistema SFRJ-a kada je (on) kao načelnik općine Orahovica pronevjerio novac. Poslije svi njegovi mandati bili su sve uzvišeniji. Jer u Hrvatskoj kada nešto pokradeš ti si netko i nešto - odmah te unaprijede. Dok gomila poltrona mirno gleda i šuti - Hrvatska sve dublje tone. Bilo je također očigledno da se „uvijek“ Mesić ponašao kao da mu je sve dozvoljeno, dok je ostvarivao „zlatne snove antifašističkog čovječanstva“. Vrhovni komandant JNA – kako je hrvatskom narodu „uz batinu“ i silu sve češće obećavao, naročito posljednjih godina – njegove despotske tiranije „mir i dobro“. A Hrvatska prava je gazio uz najgore metode,..., uz zvukove topova i haubica...

IVO KOMŠIĆ NADŽIVIO TUĐMANA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Prema Ivi Komšiću koji je bio učesnik okruglog stola knjižarske kuće Dordogan u povodu knjige sjećanja Martina Špegelja 2003, Izetbegović nije pristao čak ni kada mu je Milošević ponudio mjesto predsjednika takve nove Jugoslavije iz dolje navedenih razloga:

"Mi moramo kazati ono što znamo!"

"U tom trenutku bio sam običan građanin, ali sam znao u kom smjeru se kreće muslimanska politika, pošto bi me Izetbegović povremeno zvao pi-

tajući za moje mišljenje. Sjećam se jednog takvog razgovora iz marta 1991, prije nego što su Milošević i Tuđman napravili dogovor. Rečeno mi je da je Milošević dao prijedlog Izetbegoviću. Milošević je u stvari nastojao da se prvo dogovori sa Izetbegovićem. To je bilo u vrijeme kada su se predsjednici republika susretali po različitim mjestima u Jugoslaviji u privatnim i zajedničkim razgovorima.

Jedno jutro me je zamolio da ga posjetim. Rekao mi je da ga je Milošević nazvao noć prije tražeći da zadrži

Bosnu unutar Jugoslavije i ponudio mu mjesto prvog predsjednika nove jugoslovenske države. Izetbegović je želio da čuje moje mišljenje o tome. Upitao sam ga kakav je bio njegov odgovor a on je odgovorio da je odbio ponudu. Upitao sam ga zašto. Rekao mi je: 'Zbog toga što je to samo mamac. On ne želi dva miliona muslimana u njegovoj zemlji. Šta njemu treba su 200.000 vojnika koje sam ja u stanju da mobilizujem. On želi rat sa Hrvatima, on želi dijelove Hrvatske.' Izetbegović je tada opisao Miloševićev plan: da zauzme srpske zone u Hrvatskoj. 'On bi to mogao

postići sa mojih 200.000 vojnika, ali šta ja dobivam zauzvrat? Imaću pobunu Hrvata u Bosni, pošto će svi bosanski Hrvati biti protiv toga - oni neće željeti Miloševićevu Jugoslaviju. Prema planu ja bih ponudio ljude, Milošević oružje i mi [Bošnjaci] bismo bili u ratu sa Hrvatskom i bosanskim Hrvatima. To bi bio kraj mog naroda. Izgubio bih saveznika, mog jedinog prijatelja. Ja ne želim rat sa Hrvatima pošto mi bez njih ne možemo preživjeti. Plan bismo mogli realizovati u roku od tri mjeseca i moguće je da bi svijet priznao rezultate, ali kakva nas budućnost očekuje? Hrvati bi postali naši trajni neprijatelji, Bosna bi ih sve izgubila, pošto bi oni završili u Hrvatskoj ili drugdje, s obzirom da oni ne bi željeli da žive u takvoj Jugoslaviji, a mi muslimani bi ostali sami sa Srbima. Bosna bi završila kao Kosovo - mi bi nestali kao narod. Ja bih bio

smjenjen u roku od dvije godina. Zato sam odbio.'

Rekao sam mu da će Milošević nastaviti sa svojim planom sa ili bez njega i zapitao šta planira dalje. Zastao je malo: 'Trebam napraviti savezništvo sa Tuđmanom.' Da li je siguran da bi Tuđman to želio? Odgovorio je: 'On nema drugog izbora. Hrvatska i Bosna i Hercegovina, Hrvati i Muslimani će biti napadnuti u isto vrijeme i prirodno je da se zajedno branimo. Ubijeđen sam da ćemo zajedno pobijediti.' Složio sam se s njim ali sam dodao da baš ne vjerujem Tuđmanu. Odgovorio je: 'TI ne voliš HDZ i Tuđmana.' Rekao sam da se ne radi o tome, ali da pratim Tuđmanove izjave od 1990 i nemam povjerenja u njega - bojim se da će probati da podijeli Bosnu. Pokušao je da me ubijedi da nisam u pravu."

P.S.

Po nalogu Franje Tuđmana, ondašnji glavni tajnik HDZ, Stjepan Mesić otišao je u Hercegovinu, tamo zbacio s vodstva Stjepana Kljuića i postavio na njegovo mjesto oficira KOS -a Matu Bobana.

Nitko nije dao tako točnu definiciju politike Alije Izetbegovića kao - Stjepan Kljuić. On je vodio HDZ-BiH u vrijeme kad je u Sarajevu Jerko Doko bio - Ministar obrane BiH.

Vraćanje Stjepana Kljujića u žižu događaja u Bosni početak je posve novog političkog procesa u kojemu će univerzalnost građanstva, odnosno nacija Bosne postajati glavni čimbenik u izgradnji Bosne kao pravne države.

KREPANI, CRKNUTI I S VRAGOM ODHUJALI TITO - DA, POKOJNI - NIKAKO!

Zvonimir R. Došen, Kanada

U tiskanim izdanjima medija u Hrvatskoj, pa i u onim "desnim", kad je riječ o preminulim osobama, ispred imena svake, baš svake, osobe naći ćete pridjev "pokojni". Tako u Hrvatskom Listu od 12 lipnja o.g., pod naslovom Edvard Broz, Titov unuk, na predavanju o Udbinim likvidacijama, stoji: "Na nedavnom zagrebačkom predavanju publicista Marka Lopušine o atentatima Udbe na hrvatske emigrante, održanom u dvorani Strasbourg Europskoga doma među brojnim nazočnima pojavio se i Edvard Broz, unuk pokojnog jugoslavenskog vlastodršca Josipa Broza Tita".

Uz sve srbijanštine koje su se, zaslugom današnjih neokomunističkih jugofilskih "jezikoslovaca", toliko uvriježile u tkivo današnjega hrvatskog govora i pisane riječi, kao što su: metak, mitraljez, saobraćaj, saučešće i još mnogo toga, evo, uz to moramo trpjeti i bogohulje. Sama riječ po-

koj, zanči mir, a za preminule osobe znači MIR BOŽJI. Onda, zar naši toliko učeni novinari nisu u stanju razumjeti da kad netko umre da kažemo POKOJNI, jer se nadamo da je duša preminule osobe, po milosti Svevišnjega dobila POKOJ VJEČNI - MIR BOŽJI. Stoga, završna je riječ molitve nad grobom preminulih - Pokoj vječni daruj im Gospodine i svjetlost vječna svijetlila im. Po svemu onome što nas vjera uči, bilo to kršćanstvo, islam ili judaizam, mir poslije ovozemaljske smrti u nebeskom kraljevstvu, raju, ahiretu i.t.d., zaslužuju oni koji su ga zaslužili čineći dobro na ovome svijetu. No, izuzevši one koji su sav svoj život na ovome svijetu posvetili Bogu, malo je ljudi koji su po našem razumijevanju, "automatski" zaslužili taj Mir Božji. Za to mi koji iza njih ostajemo, molimo Gospodina da im

ga daruje, je ipak mislimo da njihovi grijesi nisu bili smrtni i propusti nisu bili tako veliki da im ih Stvoritelj ne bi oprostio. Ali oni koji su odbacili Boga, udružili se s zloduhom, činili sve što je protiv Božjih i svih ljudskih civilizajskih zakona, nisu, barem od nas, zaslužili da im želimo POKOJ

VJEČNI. Pa kako se onda pokojnima može nazivati one koji su poput Tita, Staljina, Mao Tse Tunga i Hitlera, tih monstura koji su svojim krvavim orgijama nadmašili i samoga Lucifera. (Nisam nigdje do sada primijetio da je itko stavio pridjev POKOJNI ispred Hitlerovog imena).

Je li ovo zbilja medijska nepismenost ili se radi o nekakvoj novoj vjeri gdje su poslije smrti svi ljudski

stvorovi jednaki pred Božjim sudom, gdje se svima, pa tako i ovim krvnicima daruje POKOJ, bez obzira na to što su se udružili s nečastivim i svojim bestijalnim djelima pokušali ga, i uspjeli ga, nadmašiti?

Ako je, po mišljenju tih naših novinara, taj konačni Sud toliko milostivan, ili bezobziran da poslije smrti jednako gleda na duše ovakovih zločinaca (ako ih uopće imaju) i na

duše mučenika, njihovih žrtava, onda svi mi možemo činiti sve moguće zločine, bez da se za to bojimo toga Suda Gospodnjeg.

Pa možda imaju i pravo. Jer kad čovjek danas pogleda na sve što se u ovom našem ludom svijetu događa, gdje je na primjer u tobožnjim "Zapadnim Demokracijama" COOL biti ateist, nositi po gradovima transparente na kojima piše "GOD IS DEAD" - Bog je mrtav. Kad se

u školama zabranjuje molitva Gospodnja (OCE NAŠ), a dogmatski inforsira Darwinova teorija da je čovjek postao od majmuna. Nu, ja sam uvjeren da je Darwin to shvatio obrnuto, jer je danas vidljivo da zapravo od ljudi postaju majmuni.

Nu, što jest - jest, ali Tito može bit: KREPANI, CRKNUTI I S VRAGOM ODHUJALI, ali nikako ne može biti pokojni.

STRATEGIJA LAŽI DR. ANTE CILIGE (1898.-1992.), METODE JEDNE TOTALITARNE FANTAZMAGORIJE (1)

Nikola Čolak (1914.-1996.), **Iza bodljikave žice, Svjedočanstvo o životu Hrvatske u srbokomunističkoj Jugoslaviji**, La Ciclografica, Padova, 1977, Dodatak I, str. 245-256

Poštovani,

Šaljem Vam u privitku tekst koji je napisao Nikola Čolak još daleke 1977. i koji sam doslovno prepisao, jer smatram da je povijesni dokument. Knjiga "Iza bodljikave žice" je pravi primjer hrabrosti da se na hrvatskom jeziku zapiše tako nešto. I još tada.

Unaprijed se zahvaljujem.

Sa štuovanjem,

*Divo Bašić
Dubrovnik*

S dr. Antom Ciligom nisam imao nikakve osobne zadjevice ili razmirice, niti sam ga bilo kada i bilo na koji način ni privatno ni javno uvrijedio, osim što sam ga potpuno ignorirao u svojim pismenim priložima zajedničkoj borbi hrvatske političke emigracije za slobodu hrvatskog naroda oličenu u ponovnoj uspostavi suverene Hrvatske države. Jedan od razloga zašto me je u siječnju 1972. napao u glasilu naših radnika u Švedskoj "Ognjište", a koncem iste godine ponovno u knjizi "Državna kriza Titove Jugoslavije" izdane u Rimu na talijanskom jeziku - kako ću ovdje detaljno iznijeti - zacijelo je to moje potpuno ignoriranje njega kao bilo kakvog čimbenika u hrvatskoj politici uopće. U prilog ovog mog stava navodim činjenicu da na tolikim sastancima našeg političkog iseljeničtva nitko nikada ne spomenu

Ciligina imena.

Osobno sam ga upoznao kad sam ljeti 1967. otišao k njemu u posjet u društvu i na inicijativu pok. dr. Branka Jelića i gosp. Ante Došena. Do dolaska u političku emigraciju nisam ni znao da na svijetu postoji neki Ante Ciliga. Ubrzo nakon početka našeg razgovora Ciliga izrazi, obrativši se na mene osobno, čuđenje da sam se mogao naći u skupini osnivača časopisa nezavisnih "Slobodni glas" (pravno osnovan u Zadru u kolovozu 1966.), a iz mojih se članaka i nastupa jasno vidi da radikalno stojim na hrvatskoj državotvornoj liniji. Nije puno pomoglo moje razjašnjenje da je skupina intelektualaca osnivača tog časopisa bila sve prije nego jugoslavenska, jer je u njoj bilo ljudi jugoslavenski i antijugoslavenski usmjerenih, i teista i ateista itd. Jedina nam je zajednička platforma bila borba protiv komunizma kao totalitarnog sustava i posebno protiv Titove tiranije i totalitarizma Komunističke partije Jugoslavije. Malo iza toga, zaboravivši na moje obrazloženje, Ciliga me je na mahove ponovno tretirao kao Jugoslavena, jer je on prethodno tu skupinu uzeo kao jugoslavensku i pri tome ostao.

Ciligu sam osobno prekrizio na polju naše hrvatske politike i borbe za obnovu suverene Države Hrvatske kad sam u rujnu 1968. pročitao u njegovu "Biltenu" Hrvatske demokratske socijalne akcije na 82 gusto tipkane strani

dr. Ante Ciliga

ce njegov "obračun" s jednom od najeminentnijih ličnosti naše političke emigracije, prof. Krunoslavom Draganovićem, koji je na izmaku ljeta 1967. dopao šaka Titove UDB-e i do danas, prividno na slobodi, čami u ropstvu KPJ i njezine tajne policije. Što je na stvari ostalo od Ciligine usporedbe Msgr. Draganovića s ruskim popom Gaponom ("Od Gapona do Draganovića")? Što bi od njegova najavljenog "sporazuma Cvijetin Mijatović - Krunoslav Draganović"? U kakvog se to "bosanskog" ili, dapače, općehrvatskog "Makariosa" vrže prof. Draganović? Što bi od Draganovićeve slučaja, koji bi mogao ostati lokalnim hrvatskim i jugoslavenskim ili postati "svjetski slučaj"?

Nemoguće je, a ne bi imalo ni smisla, podvrći detaljnoj analizi kompleks Ciliginih fantazmagorija, koje kao takve gube svaki interes. Osvrnut ću se, stoga, samo na neke od njegovih tvrdnji i kombinacija, kako bi se ukazalo na neprihvatljivu metodu i još više na svjesne i nesvjesne netočnosti i izvrtanja istine, klevete i laži. Iznesene su u njegovoj knjizi "La crisi di Stato della Jugoslavia di Tito" (Državna kriza Titove Jugoslavije), Rim, ODEP, 1972. i u prva tri broja časopisa "Na pragu sutrašnjice". Ne osvrćem se na njegove klevete i laži iznesene u švedskom "Ognjištu", jer je te iste laži i klevete ponovio u spomenutoj knjizi.

Već sam naslov knjige predstavlja ustvari afirmaciju Jugoslavije kao države.

Govoreći o krizi Jugoslavije kao države, implicate nabacuje, da je bilo vrijeme, kad nije bila u krizi, već potpuno zakonita i sređena država. On time nije činičinjenicu da je ova druga, komunistička Jugoslavija, o kojoj je u knjizi riječ, utjelovljena vječita kriza od same njezine uspostave 1945. u moru krvi i genocidu hrvatskog naroda i u bezakonju bivstvu je do danas. Samim tim naslovom Ciliga ubija u pojam borbu Hrvata protiv Jugoslavije kao vlastite robijašnice i za ponovnu uspostavu suverene vlastite Države. Ciligina je teza iznesena jasno i u ovoj knjizi i u glavnom napadaju na mene, da Jugoslavija može biti sređena država, da je bilo perioda kad je bila sređena i da na temelju Savkinih i Tripalovih amandmana ona može ponovno postati sređena država, dok velika većina Hrvata stoji na Starčevićevim pozicijama; tiranije propadaju, one se ne popravljaju!

Da su se "divergencije i kontrasti otvoreno i službeno između Republika i naroda, koji sačinjavaju Jugoslavensku državu" pojavili tek u dvogodištu 1969-1970., nema veze s povijesnom stvarnosti, jer ti sukobi počinju s osnutkom Jugoslavije i traju do danas. Ne stoji ni tvrdnja da "Do onog časa zapadno javno mnijenje bijaše drage volje prihvatilo službenu verziju jugoslavenske Vlade, prema kojoj bi 'nacionalno pitanje', tj. nacionalni problemi pojedinih naroda koji sačinjavaju Jugoslaviju i njihovi međusobni odnosi bili definitivno i pozitivno riješeni 1945. s pobjedom Titovih partizana" (str. 7). Za te "divergencije i kontraste" zapadno javno mnijenje je saznalo tek iz Titova govora održanog u Zagrebu 21. rujna 1970. ("S ovim gestom jedan tabu demokratskog svijeta bio je uklonjen od samog Tita osobno", str. 8). Da su zapadni demokratski režimi upravo tiranski zatvarali oči pred našom ružnom stvarnosti, pošto su učinili sve što su mogli da dođe do stvaranja Jugoslavije, ne da se nijekati. Ali to ne znači da o njoj nisu bili izvještavani.

Govoreći o tome kako su svijet upozoravali o strahotama Titova režima i "unutarnjim proturječnostima" s jedne strane ljudi odani Moskvi", a s druge "ekstremisti s desna, neofašisti i slični" (str. 8), Ciliga ne nalazi nikakve poteškoće proglasiti "ustaše" fašistima, a današnje "proustaške formacije" u iseljeništvu i Domovini "neofašistima". Neka mu oni sude!

U knjizi se spor između Hrvata i Srba svodi na sam problem Bosne i Hercegovine (iako je to glavni problem spora), kao da nije u pitanju sama egzistencija hrvatskog naroda.

Našu borbu u proteklom ratu protiv invazije Srba i Titovih partizana na hrvatsko tlo u ovoj se knjizi označuje kao sklop "ostataka srednjeg vijeka", a "ustaše" koji su branili svoju rodnu grupu svodi se na isti rang s četnicima: "Strahovita međusobna krvoprolića počinjena za vrijeme prošlog rata od srpskih četnika Draže Mihajlovića i hrvatskih ustaša Ante Pavelića pokazali su nesposobnost nacionalističkih tradicionalnih pokreta, kako Srba, tako i Hrvata, da nadvladaju sredovječne ostatke koji još uvijek postoje kod ovih naroda" (str. 31).

Neshvatljiva je tvrdnja u ovoj knjizi da su se Albanci na Kosovu i Metohiji kroz dvadeset i više godina trudili stvoriti novu posebnu naciju "Škipetara", različitu i nezavisnu od one koja se izričito tako naziva i živi u Republici Albaniji. Da su to bila nastojanja Srba, ne da se nijekati, a da bi jedan narod hotimice htio živjeti pod tuđinom, treba naći čitaoce koji će u to povjerovati ("Kroz više od dvadeset godina Albanci ove regije kušali su stvoriti novu i zasebnu naciju zvanu "Šiptari").

Vraćajući se natrag na našu situaciju, nakon pada Rankovića, prema Ciligi, Moskvi uspije uspostaviti "široke kontakte" s hrvatskom emigracijom, kako bi slomila Tita, kad joj to ne uspije preko Srba. Nato Tito i Beograd predoše u kontraofenzivu protiv ove "podmukle moskovske ofenzive ubijajući vođe raznih skupina hrvatske emigracije, koji su bili u kontaktu s Moskvom" (113). Tako ispada da su bili u dodiru s Moskvom i Senić, i Šimundić, i Kulenović, i Luburić i toliko drugih.

Jedan Memorandum upućen Ujedinjenim Narodima i drugi svim akreditiranim ambasadorima u Buenos Airesu (prvi od "dviju ustaških skupina", a drugi od "dvadesetak organizacija 'ustaške katoličke' tendencije" Argentine), kojima bi dano na znanje da su Hrvati spremni prihvatiti bilo čije posredništvo protiv Jugoslavije, kako bi se obnovila slobodna Država Hrvatska, odaje ljude, koji su se dali, prema ovoj knjizi, u službu Moskve tim samim što su predani i sovjetskim ambasadorima. Tako se, eto, i naši rodoljubi iz Argentine i pok.

gen. Maks Luburić nađoše u kolu Hrvata koji su hvatali "kontakte i sporazume" sa Sovjetima.

Ne bi dosta ni to, već se u tom kolu "sovjetofila" nađe i "skupina emigranata sastavljena od intelektualaca 'ustaško-katoličkog' podrijetla, koji se bijahu udaljili od Pavelića da bi se približili pozicijama stanovite "kršćanske demokracije" okupljeni oko "Hrvatske Revije" (str. 172). Ovdje Ciliga aludira na apel upućen Sovjetskom Savezu da nađe razumijevanje za hrvatski problem priključen u "Programu hrvatske demokratske opozicije (unutrašnje i vanjske)" objelodanjenom u ljetu 1968. Da bi sebe oprali pred hrvatskim javnim mnijenjem zbog tog "malog grijeha", ti intelektualci "ustaško-katoličkog" podrijetla, napadoše 1970., kad već uvidješe svoju obmanu, skupinu "katoličkih ustaša" u Zapadnoj Njemačkoj na čelu s pok. Brankom Jelićem, proglasivši ga "probisvjetom spremnim prodati Hrvatsku strancu".

Ciligine fantapolitičke kombinacije ne staju tu. U tijeku hrvatskog proljeća Moskva je stvorila zavjeru protiv Tita i Beograda preko jednog dijela same centralne UDB-e, uvukavši u zavjeru "ustašku" skupinu Branka Jelića. Sovjeti postavljaju u uredništvo Jelićeve "Hrvatske Države" [HD] Velimira Tomulića. Iako su preko Petričevićevih izlaganja u "Hrvatskoj Reviji" saznali da se Tomulić nalazi u službi UDB-e, Sovjeti su "ipak dopustili da drži položaj glavnog urednika" Jelićeve "Hrvat. Države". Jelić se, prema ovome, nije ni pitao, u uredništvu "Hrvatske Države" gospodarili su sovjetski agenti; tri četvrtine novine zauzimaju njihovi članci (str. 183). Tako je Tomulić kao ruski agent "glat [ko]" bio primljen u uredništvo "Hrvatske Države". Da ovo ne stoji, u prilogu objelodanjem Jelićevo pismo upućeno u to doba meni, da bih se raspitao kod znanaca u Rimu o njemu, da bi ga mogao primiti u uredništvo svoje novine. U Hrvatskoj sekciji Vatikanskog radija bili su sve prije nego na čistu s njime i o tome sam obavijestio pok. Branka. Što je kasnije s njime bilo, nisam imao pojma. Osobno sam ga vidio jedanput u životu: na jednom programu recitacija naših hrvatskih pjesnika u Rimu prigodom kanonizacije sv. Nikole Tavlića. Da ga danas gdje sretnem, zacijelo ga ne bih prepoznao.

NE ZABORAVI JULI

Muharem Mujčinović

Osvanut će jednom jutro

Nad srebrnim poljima

Zagrlit će majka sina

Što dugo j' ga čekala.

I ljubiti će dugo majka

Izmučeno, blijedo lice

Milovat će crnu kosu

Gledat mu u naušnice.

I vjerovat ne će htjeti

Da se zbila Srebrenica

Al u oči pogledat mu

Neće smjeti mučenica

Jer umjesto u svatove

U dom snahu da dovede

U smrt ga je ispratila

Uz dželate što ga slijede

A u očima dječaka

Ispod gustih trepavica

Sva se tuga svijeta slila

Tuga zvijezda padalica

Srebrenica

SADOVIĆU, NIPOŠTO NE DAJI OSTAVKU, NEMOJ RAZOČARATI NAROD DA BI SE SVIDIO BANDI

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Veoma je problematična Sadovićeva rečenica iz saopštenja u kojoj kaže da Gregorijan i English "ultimativno traže od predsjednika SDA Sulejmana Tihića" da ga ukloni sa pozicije ministra.

Postavlja se ključno pitanje: Kako Američki diplomati mogu "ultimativno" tražiti od Tihića nešto za što Tihić nema nadležnosti? Naime, Tihić je samo predsjednik stranke, a Sadović je na poziciji u državnjoj, a ne stranačkoj administraciji. Američki diplomati veoma dobro razumiju princip nadležnosti u demokratiji, jer je Amerika pravna država i američki način života je da se uvijek zna šta je čija nadležnost. Kada u Americi kažete: "This is not my call." (To nije u mojoj nadležnosti.) tada odmah svaka diskusija prestaje, bez ikakve ljutnje i zamjeranja.

Sada se postavlja novo pitanje: Ako su Amerikanci zaista tražili od Tihića da smjeni Sadovića, zašto im Tihić samo nije rekao: "To nije u mojoj nadležnosti." Mogao ih je i pitati npr. na osnovu kojeg zakona ili propisa to traže. A mogao im je jednostavno kazati i da se time mješaju u unutrašnje stvari za njih strane države BiH, u stvari koje nisu u njihovoj nadležnosti.

Tihić istina može pokrenuti zahtjev za Sadovićeve smjenu, ali ne može garantovati da će to i proći, jer Parlament donosi odluku, a ne SDA niti Tihić, te stoga niko to od Tihića nije mogao ultimativno tražiti.

Iz Sadovićeve saopštenja se vidi da je English dva puta demanto-

vao da je tražio Sadovićeve smjenu, jednom za štampu, a drugi put direktno Sadoviću, kada mu je kazao da "SAD podržavaju određenu politiku, da se ne bave pojedincima". To je savršeno jasan odgovor čovjeka koji drži do svog kredibiliteta. U ciganluku se kune i pravda u sličnim situacijama, ali to nećete doživjeti od prosječnog Amerikanca, a kamo li od diplomate. Američki diplomata koji drži do sebe je "cool", a to znači da upotrebljava veoma malo riječi, ali te riječi znače mnogo, jer on stoji iza njih i znači da sigurno neće slagati.

Zato vidimo da Sadović nije mogao doći do zaključka o "ultimatumu" na osnovu Englishovog ponašanja? Priča o "ultimatumu" je mogla poteći jedino od Tihića i doći do Sadovića preko Tihićevih "konfidansa". Pitanje je koliko se Tihiću i njemu odanim ljudima može vjerovati?

Ne tvrdimo ovdje da Gregorijan i English nisu ništa govorili Tihiću o Sadoviću, jer niko osim njih i Tihića ne može to tačno znati. Međutim, tvrdimo šta god da su govorili to nije mogao biti "ultimatum", jer Sadovićeve smjena nije u Tihićevoj nadležnosti, niti je trebalo imati ikakvog uticaja na Tihića, jer Sadović nije njihov posao, nego naš. Osim toga, tvrdimo da je Tihić imao stotinu načina da zaštiti Sadovića od neprincipijelne intervencije da je htio, bez ikakvog rizika za sebe. Sjetimo se da Tihić nije imao nikakvih problema kada je zalupio vrata Donaldu Haysu. Znači, Tihić se ne plaši Amerikana. Očigledno on se ovdje samo krije iza navodnih "ultimatuma".

Tihić planiranu smjenu Sadovića svaljuje na Amerikance, isto kao što je njegov politički mentor Alija Izetbegović svoje izdaje svaljivao na "svijet".

Tarik Sadović

Na kraju, primjetimo da je u gore citiranom saopštenju Ambasade SAD-a još jednom jasno rečeno da je eventualna smjena Sadovića u rukama BiH Vlasti.

Iskoristimo priliku da se sjetimo mnogobrojnih izdaja BiH koje su Alija, Silajdžić, Lagumđija i ostali pravdali navodnim pritiscima svijeta. Postavlja se pitanje: Zar i oni nisu mogli postupiti ovako kako Sadović sada radi; zar nije npr. Alija mogao kazati makar pred smrt da je natjeran da potpiše Dayton. Time bi nam ostavio mnogo veće šanse da spasimo domovinu. Ili na primjer, zar to ne bi mogao uraditi sada Silajdžić. Problem je što je svima njima navodni pritisak svijeta bio samo izgovor za izdaju, baš kako je to sada Tihiću.

Što se tiče Sadovića, njegov problem je što on u stvari ne shvata da je Tihić neprijatelj BiH, te zato

kada vidi Tihićevo izdajničko ponašanje on nije u stanju da ga ispravno objasni, nego nalazi neka iracionalna objašnjenja kao što je npr. ovo da mu Tihić podmeće zbog Amerikanaca, a ne zbog Dobrovoljačke. Zašto se ne upita, kako to da Tihić i pored navodnog dugotrajnog pritiska Amerikanaca nije ništa poduzimao protiv Sadovića, nego je krenuo u akciju tek poslije Sadovićevog uspjeha sa Dobrovoljačkom?

Zato gosp. Sadoviću, nemojte donositi nikakve preuranjene zaključke i odluke, NE DAJITE OSTAVKU NI PO KOJU CIJENU.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (21)

Predrag Matvejević,
„Jugoslavenstvo danas“,
Beogradski izdavačko-grafički
zavod, Beograd, 1984.

POVIJEST I TRAUME

Mogu li se naći za "naše" nacionalizme neka opravdanja ili alibiji?

Smatram da, barem u kulturi, možemo izbjegavati pojednostavljenja: jedna je stvar nacionalizam kao stanje privrženosti ili preosjetljivosti. Druga kao agresivni i isključivi stav.

Karakteristično je možda i to da se u nas prestalo razlikovati nacionalizam od šovinizma. Čuvanje posebnosti stvarala je u nacionalnim kulturama poznatu nam čuvarnost (riječ je, mislim, uveo u optičaj Rade Konstantinović) koju ne smijemo uvijek olako i nepromišljeno osuđivati. Nemilosrdna i zavodljiva Nitzscheova dijagnoza nacionalizma ("bolest, nacionalizam, te nevrose nationale od koje boluje Evropa"¹⁶) ne vrijedi za

naše prilike iz istog vremena: u njima ponekad nije bilo alternativne nacionalističkom stavu (u tadašnjem, pozitivnom smislu riječi). Bretonov simpatični izazov: "Mi nadrealisti ne volimo svoju domovinu"¹⁷ – ne može imati isto značenje u ugroženoj domovini kakva je bila naša, u historiji u kojoj je nacionalizam (citirao sam prije Matošev sud o tome) značio čak i borbu za umjetničku slobodu.

Sve to ne iznosim da bih pravdao pojave o kojima je riječ, nego da ih pokušam razlikovati. One će nas, po svemu sudeći, još dugo pratiti.

Predrag Matvejević

SLOVENSKA HISTORIJA

Zaustavimo se i tu na nekim konkretnim primjerima. Apstraktni sudovi u ovom kontekstu dosta su opasni ...

Svaki od naših naroda ili nacija (i narodnosti također) prošao je kroz duga razdoblja u kojima je više naličio na jedno stanje ili sudbinu, nego na stvarnu narodnu ili nacionalnu zajednicu, s određenim obilježjima i opredjeljenjima. O hrvatskoj raskomadnosti u prošlosti, sve do naših dana, dosta je govoreno (govorim i ja na drugom mjestu), pa ne kanim ponavljati. Uzmimo radije historiju Slovenaca. Ponekad teško razabirete tanke niti koje spajaju jedno razdoblje s drugim, male i prividno beznačajne pomake i potvrde: stanovit broj zapisa i "listina" s mukom svjedoče o prisutnosti, osobnosti, volji; zatim izlazak iz takva stanja, posve određenog tuđom historijom – samo epizodno svojom – te, u novijem

MRAČNI SVIJET

Mehmed Mašić, "Bogumilke", Zagreb 1969.

Na početku mojih misli

Crna stabla

Tajanstvene fuge

I tristo drugih instrumenata

Uzduž i poprijeko crne izbjeglice

Slušaju tajanstvenu muziku

Nad njima nebo ugasilo zvijezde

Po brdima pospale straže

U crnoj šumi pod krošnjama

Mnogi životi

U dnu mene tisuću grijehova

I jedna VATRA POPRETANA

Krozame nabujali potoci protiču

Na dnu moje duše zakopana slutnja

Utočište nekakvom sanjaru

Kojeg ću jednom

U bijeg natjerati

Večeras ovom ulicom prolaze mrtvaci

Lica su im čudnovato siva

Jedno je zemlji slično

Duboko u grudima prolazniku zastaje
dah

Ispred njih jesen

Za njima sjećanje

Onog dana poslije bitke sa riječima

Ogrnuh bijeli ogrtač

U dvorištu opustjelom od želja

Pronađoh slutnju

Na moje putovanje bit ćete svi pozvani

Među oblacima su moje nakane

vremenu, postizanje svih osnovnih odlika nacije. Slovenske razlike – razlike u odnosima prema ostalim Jugoslovenima – ne mogu se razumjeti bez uvida u ono što prethodi našoj današnjoj situaciji. (Svi mi u mnogim prilikama pokazujemo kako malo

znamo jedni o drugima; isprika nam je možda to da ni o sebi ne znamo mnogo.)

¹⁶ – Friedrich Nietzsche: "Ecce homo" ("Der Fall Wagner"), sv. VI, str. 111, izd. A. Kröner, Leipzig 1912.

¹⁷ – Andre Breton: "Prositio politique du surrealisme", str. 87, izd. Denoël-Gonthier, Paris, 1972.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (8)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Usprkos nesretnim političkim protivštinama s kojima se sukobljava hrvatski narod zatečen na izmrvljenom i do danas neujedinjenom teritoriju, književna strujanja iz zapadne Europe su se odvijala onako kako smo već naznačili: tijekom stoljeća, od srednjovjekovne hrvatske književnosti, zatim kroz renesansu, reformaciju i protureformaciju, barok i prosvjetiteljstvo. Međutim, europska kulturna i književna strujanja u prošlom stoljeću i na početku dvadesetoga stoljeća, od Hrvatskoga narodnog preporoda, to jest, od literature Ilirskog pokreta, preko romantizma, realizma i "moderne" do prvog svjetskog rata, stizala su i ostvarivala se u Hrvata sa stanovitim zakašnjenjem.

Ali, ipak su stizala prije nego u druge nacionalne literature na jugoistoku i istoku Europe. Razlog tog zakašnjenja je činjenica što se Hrvatski narodni preporod, započet kao "Ilirski pokret", etapno širio u različitim dijelovima hrvatskoga naroda koji još uvijek živi u različitim državama i pod različitim utjecajima. Temeljeći se pripremnim naporima s kraja 18. stoljeća, kad se u hrvatskoj književnosti već priznaje potreba za jedinstvenim književnim jezikom (ikavski govor zapadno štokavskoga dijalekta u Slavoniji, franjevačkoj Bosni i Dalmaciji), počinje se širiti plamen Hrvatskoga narodnog preporoda na sjeveru Hrvatske, u autonomnom kraljevstvu pod vlašću Habsburgovaca.

Nakon što su počele izlaziti Novine Horvatzke, Slavonszke i Dalmatinzke i Danica 1835. godine i nakon što su uvedeni latinski alfabet modernoga hrvatskog jezika (gajica, hrvatska latinica), nova ortografija i zapadno novoštokavsko narječje u sjeverne krajeve gdje se govorilo kajkavski i

čakavski, počinje se ostvarivati san u kulturno-jezičnom ujedinjenju kad Hrvati prihvaćaju jedan jedinstveni suvremeni književni jezik (latinski alfabet, ijekavski govor, zapadno novoštokavsko narječje i posebno nastojanje da se hrvatski rječnik obogaćuje riječima iz klasične hrvatske književnosti i neologizmima).

Safvet-beg Bašagić

Međutim, zbog podjele i izmrvljenosti hrvatskoga etničkog i nacionalnog teritorija s političkog stajališta, Hrvatski narodni preporod kasnije stiže u južnu Hrvatsku (Dalmacija) i Istru, među bosanske katolike i Hrvate na jugu Mađarske (današnja Vojvodina). Među bosanske Hrvate muslimane Hrvatski preporod stiže još mnogo kasnije "... pokret buđenja nacionalne svijesti radi ulaska u zajednicu naroda europskog zapada dao je rezultate tek sedam desetljeća nakon ilirskog pokreta¹⁴". To se kašnjenje pripisuje "velikom nesnalaženju bosanskih muslimana prilikom promjene vladara 1878. godine¹⁵ i koje je trajalo tijekom dva desetljeća austrijske vladavine. Muslimani su, izgubivši vladara vlastite

vjere, vlastitu domovinu smatrali privremenim boravištem te malo po malo napuštali svoja vjekovna ognjišta i selili na Istok, samo zato da bi mogli živjeti pod muslimanskim vladarom ...

Gajeći nepovjerenje prema zapadnoeuropskom obrazovanju, koje je stizalo

preko nimalo popularnih "švaba", propuštali su priliku da u administraciji i životu Bosne zauzmu mjesto u skladu s brojem i talentima koje su posjedovali. Zato je malo mladih ljudi završavalo državne škole i zato su kasno ulazili u javni život. Usprkos tome, prva generacija pokazala je da je dostojna nasljednica velikih sposobnosti "dobrih Bošnjana", patarena iz vremena nezavisnosti Bosne i muslimana iz vremena sultanske vladavine. Prva skupina izobraženoga muslimanskog sloja, odgojena na zapadnoeuropski način, nije predstavljala nove birokrate, već se posvetila odgoju svog naroda, budeći mu nacionalnu svijest i potičući ga na razvitak gospodarstva".¹⁴

"Pred kraj 19. stoljeća bosansko-

hercegovački muslimani ulaze u (moderno) hrvatsku književnost. Među prvima se pojavljuje Mehmed beg Kapetanović-Ljubušak s narodnim izrekama i poslovicama te s prijevodima s orijentalnim islamskih jezika ("Narodno blago" i "Orijetalno blago"). U časopisu "Prosvjeta" i u izdanjima Matice hrvatske počinju surađivati Safvet-beg Bašagić (Mirza Safvet) ...¹⁶ ... i Osman Nuri Hadžić, koji s Ivanom Miličevićem (pod zajedničkim pseudonimom Osman Aziz) piše dva romana i dvije zbirke pripovijedaka u kojima svom žestinom, na uštrb literarne vrijednosti djela, promiče razvitak muslimana u kulturnom i gospodarskom životu te Hrvatski narodni preporod.

¹⁴ – Nametak, A.: "Dr. Safvet-beg Bašagić", Hrvatska revija, br. 6, Zagreb, 1934.

¹⁵ – Odlukom velikih sila na Berlinskom kongresu turske pokrajine u Bosni i Hercegovini 1878. godine okupirala je Austro-Ugarska Monarhija.

¹⁶ – Nametak, A.: "Hadžić Osman Nuri", Plodovi srca i uma. Lektira za srednjoškolce, str. 300, HST, Zagreb, 1941.

BOSANSKI JEZIK (14)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić**
Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Zagrada kao pravopisni znak:

- služi da označi oba oblika riječi o kojima se govori, npr.: Prijedlog s (- uz instrumental sredstva se ne u p o t r e b l j a v a) .
- stavlja se iza rednog broja ili slova kojima se označava novi

odjeljak: 1), 2), 3) itd. - a), b), c) itd.

Apostrof se stavlja umjesto izostavljenog slova: Je l' to tačno?

Znak jednakosti se upotrebljava između riječi da bi se označila njihova jednaka vrijednost, a čita se: jednako, ravno, isto, što jeste. Na primjer: himba = sumnja, tata = subjekat.

Znaci porijekla su > i <. Upotrebljavaju se u stručnim tekstovima.
- znak > se čita "dalo je" ili

"razvilo se u", npr.: tvojega > tvoje-ega > tvo-oga > tvo-ga;

- znak < se čita "postalo je od", npr.: crnji < crn-ji; junače - junak -e

Akcentnski znaci se bilježe u stručnoj literaturi (obično iz gramatike i u običnim tekstovima kad je potrebno da se označi riječ koja se od iste riječi u susjedstvu razlikuje samo akcentom; npr.: Sâm sam to uvidio. Došao je da dâ oglas.

LAST DAYS OF THE REICH

Dragan Turudić, Sjeverna Amerika

Poštovana gospodo,

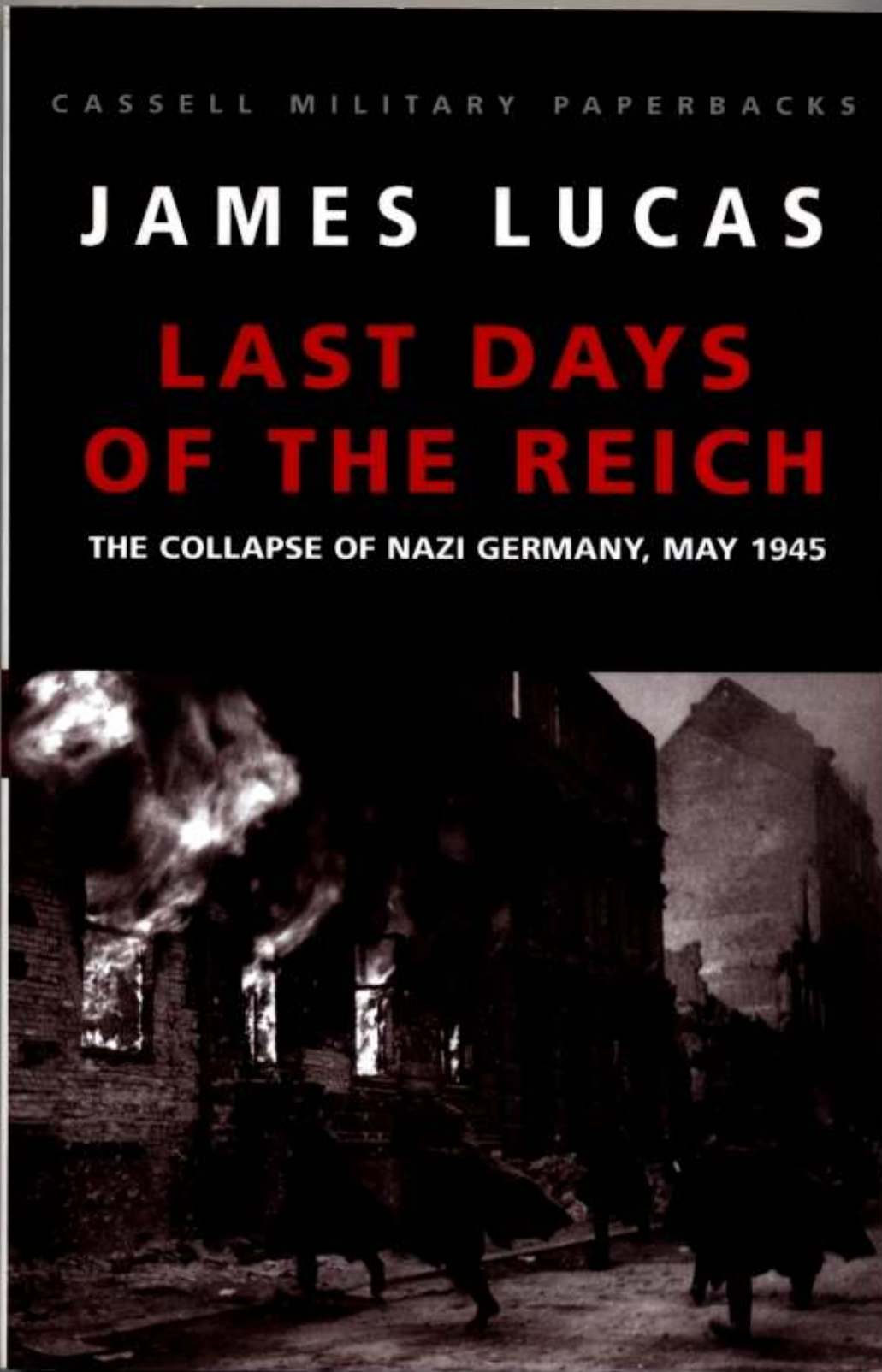
Rado čitam vaš list. Slučajno sam naišao na knjigu engleskoga ratnoga novinara, koji je bio očevidac mnogih događaja u drugome svjetskome ratu. Između ostaloga i događaja u Bleiburgu i okolici.

Dugo godina je morao čekati da bi država odobrila izdavanje knjige, pošto sadržaj knjige objašnjava, što su "pobjednici" u r a d i l i s "gubitnicima". Na nekoliko stranica je i iznesena vrlo tužna priča slovenskoga i hrvatskoga naroda. Pisac navodi datume i brojeve.

Uzimajući u obzir njegovo podrijetlo i stranu za koju je tada pisao, onda mu je za vjerovati više nego li kojekakvim "stručnjacima". Iskreno se nadam, da ova mala informacija, može doprinijeti boljem razumijevanju stvarne istine.

Slika ispod teksta je naslovna strana gore spomenute knjige.

Veliki pozdrav iz Sjeverne Amerike.

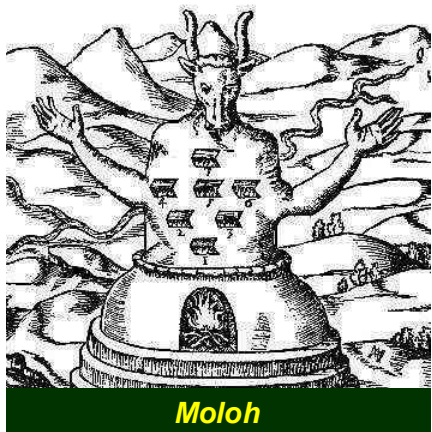

HRVATSKOM SABORU (1)

fra Martin Planinić, Župni ured Veljaci, Vitina, 25. ožujka 1997.

Gospodo zastupnici!

Prije saborskoga zasjedanja na kojemu bi trebalo raspravljati o pobačaju, stanite pred ponuđene biblijske tekstove! To je neophodno da ne biste ušli u prijepor s propovjedničkom službom! Jao vama ne budete li vodili računa što po toj službi "Duh poručuje crkvama" (Otk 1,7)! Ako je potrebno, zatražite bogoslovnu prosudbu. To je vaše pravo, a odgovor je dužnost bogoslova.

Moloh

Ne zaboravite, cijenjena gospodo sabornici, da vam je zaštitnik **sveti Josip** koji je hrabro i odlučno stao uz trudnu Mariju (Mt 1, 18-25) i blagoslovljeni plod njezine utrobe (Lk 1,42). Ako to smetnete s uma, uklonite **sv. Josipa** iz Sabora, pa namjesto **njega** ustoličite čedomorca **Moleka** (Moloha) (Lev 18,21 i 20,1-5)¹ i proglasite **ga** saborskim zaštitnikom, pa **tek** onda ozakonite pobačaj. Ne zaslužujete da vam **sv. Josip** bude zaštitnik, ako u liku **začetoga djeteta** osudite na smrt **onoga** koga je **on** brižno čuvao. I sačuvao.

Budući da je **on** čuvao *Isusa pod Marijinim srcem*, i da se *Isus poi-*

stovjetio sa svakim čovjekom (Mt 18,5; Mk 9,37, i Lk 9,48), i s tek **začetim djetetom, koje je najmanje među njegovim najmanjima** (Mt 25,45), osudit ćete na smrt tek **utjelovljenoga** i začetog **Bogočovjeka** Isusa Krista, čim osudite **začeto dijete**. Kakva je onda razlika između vas i mnoštva koje je na prvi Veliki petak vikalo Pilatu: "Mi imamo Zakon i po tome Zakonu mora umrijeti, jer se pravio Sinom Božjim." (Iv 19,7) Budući da toga zakona još nemate, možete i vi jednako reći kad ga izglasujete: *Svako dijete pod ženinim srcem nastanjeno može umrijeti po našem tek izglasanom zakonu, kad god se "majci" prohtije, jer se "pravi čovjekom"*.

Od bogoubojstva je sveti Pavao pravdao svoje sunarodnjake:

"Naprotiv, navješćujemo mudrost Božju tajanstvenu i sakrivenu; onu koju Bog od vječnosti predodredi na našu slavu; onu koju nije upoznao ni jedan od knezova ovoga svijeta - da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapelili:" (1 Kor 1,7-8)

A tko će pravdati vas koji na temelju predloženih tekstova znate da ćete učiniti **bogoubojstvo**? Kako ćete **slaviti Božić**, kad svjesno, hoteći i znajući omogućite smrt tek **začetom Isusu** u liku **začetoga djeteta**? Ozbiljno razmislite i odgovoran stav zauzmite! Koliko vam stav bude odgovoran, toliko ćete ozbiljno i odlučno moći **reći** cijelom svijetu: Budući da nam je **sv. Josip zaštitnik**, ne ćemo u liku **začetoga djeteta** osuditi na smrt **Isusa** koga je **on** štitio, a pogo-

Sveti Josip

tovo ne u ovoj godini, posvećenju njemu, pred kraj drugoga i pred početak trećega tisućljeća.

Sa željom, da Europu i cijeli svijet djelotvorno obogatite ne odobravajući **zločin pobačaja**, sretan vam Uskrs uz srdačan pozdrav i blagoslov od Isusa **Uskrsloga**, na **Blagovijest začetoga**.

¹ Stariji prijevodi Biblije rabili su riječ Moloh. No, nije važan naziv koliko je važno gnusno djelo žrtvovanja vlastite djece u čast tomu idolu. U naručje Molekova (Molohova) kipa stavilo bi se dijete. Nakon toga kip bi se do usijanosti zagrijavao i dijete bi stradalo u naručju toga idola. Gdje je veći zločin u takvih Izraelaca ili u nas kršćana koji imamo puninu Božje objave? Razmislimo ozbiljno i odgovorno.

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (4)

ing. Milan Panjković,
„Zagreb“, Revija Društva zagrebčana, srpanj-prosinac 1944.

Na ovaj način bi opisana Ilica kao boulevard započela s Jelačićevim trgom i završila s Novim trgom tako, da bi se promet skupio na Jelačićevom trgu, vodio kroz Ilicu i razdijelio na Novom trgu na tri strane: donjom Ilicom na zapad, Frankopanskom na jug i Dežmanovom na sjever. Isto tako bi bilo i u obratnom pravcu, s Novog trga Ilicom na Jelačićev trg i odavde uzkim ulicama preko Novevesi ili Ribnjakom na sjever, Vlaškom ili Jurišićevom na iztok i Javorovom ili Gajevom na jug.

Kako se vidi sve ovo je moguće i tehnički provedivo, bez velikih poteškoća za današnji promet, akoprem se mnogo starih zgrada razgrađuje, nove ulice otvaraju i nove zgrade u velikom broju izvode, čime bi se poslije rata zaposlio veliki broj stručnog osoblja, obrtnika, radnika i vozara, omogućeno bi bilo zaposlenje kroz nekoliko godina velikog broja osoblja, možebitno i 10 godina.

3. Rentabilnost

Pošto je potreba tu, a tehnički je sve potpuno provedivo, treba izpitati, ukoliko bi to bilo rentabilno. Za dokaz uzeti ćemo dva slučaja na Jelačićevom trgu:

1. Godine 1925. predložio je arh. Savić, Amerikanac, gradu Zagrebu prijedlog financijskog konzorcija iz Amerike, da mu se odstupi zemljište Zakladne bolnice između Ilice, Bogovićeve, Gajeve i Jelačićeve ulice bezplatno na 15 godina. Oni će sagraditi 24-katni

neboder, u kome bi najamnine bile sasvim normalne i nakon 15 godina, predala bi se zgrada u potpuno dobrom stanju gradu bezplatno na raspolaganje. To bi bilo sada. Iz ovoga sledi, da bi se ta zgrada sigurno na ovom mjestu izplatila za 15 godina, jer se inače ne bi taj prijedlog činio.

2. Na Jelačićevom trgu broj 3 stajala je trokatnica poput one u Ilici broj 2, za naše pojmove sasvim dobra i solidna kuća, bolja nego li mnoge današnje kuće Ilice od broja 2 do 42. Ista je nosila oko 500.000 Kn godišnje, a plaćala je 50.000 Kn državnog poreza. Pošto je vrijedila 4 milijuna Kuna, odbacivala je 12 % bruto prihoda. Uvijek ćemo u račun uzimati predratne cijene. Ipak je Assicurazioni Generali (AsGe) tu kuću porušila i sagradila umjesto tri kata novu od 8 katova za 12 milijuna Kuna, koja nosi oko 2 milijuna Kuna prihoda i plaća oko 250.000 Kn državnog poreza i 100.000 Kn gradskih daća. Dakle i nova zgrada nosi 12 %, a amortizirati će se sigurno i ona za 15 godina, ali uzmi-

mo u račun 20 godina.

Ako je to bio slučaj, kod ovih dviju zgrada, onda je logički zaključak, da će to biti i u Ilici broj 2, pa u Ilici 4 i t. d. do broja 42 t. j. do Frankopanske, a isto i u Radićevoj, Tomičevoj i Mesničkoj ulici na početku. Računamo li dakle do Dežmanovog prolaza 20 ovakvih samostalno stojećih zgrada kao AsGe po 1.5 mil. Kn netto, dobili bi okruglo 30 mil. godišnjeg prihoda ili kroz 20 godina 600 mil. Kn bez kamata na kamate.

Dakle možemo računati i sa sigurnim i velikim dohodkom i amortizacijom novogradnja 6-8 katnica kroz 15 – 20 godina.

Pitanje je, je li to kod AsGe jedinstven slučaj u svijetu? Nije, već je to u svijetu svagdje običaj, da se stare zgrade, jer se više ne izplaćuju, poruše nakon 60 najdulje 90 godina postojanja, jer su nesterilne, nehygieničke, trebaju mnogo popravaka, a porezi su toliki da se više ne izplaćuju. Ovakve zgrade su dakle na štetu vlasnika i na štetu zajednice, države i grada, jer ne odbacuju onolike dažbine, koliko bi ne samo mogle već i morale. U našem slučaju AsGe plaća godišnje više državnih daća 200.000 Kn, a gradskih 100.000 Kn ili kod 20 novih zgrada AsGe u Ilici plaćale bi više 4 mil. Kn državnih i 2 mil. Kn gradskih godišnje, ili 120 mil. Kn kroz 20 godina. Za ove novce mogu se izgraditi sve poprečne ulice i Srednja ulica, Novi trg, obe serpentine na Grič s dizalom i platiti iz vlastitu za proširenje Ilice, novi nadvožnjak, uređenje Nadbiskupskog trga pred Nadbiskupskim dvorom, stari Radnički dol, i t. d.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (12)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 21

USTAV I STATUT. Riječ *ustav* ima u hrvatskom jeziku, a napose u pravnom i stručnom nazivlju, svoje ustaljeno značenje. Ustav je skup propisa o temeljima državnog uređenja. U tom smislu ima Hrvatska i danas svoj točno poznati *ustav*.

Zato je neprilično uzimati tu riječ u nekom drugom značenju, na pr. da se njome pohrvati tuđa riječ *Statut*, kako je to učinjeno u zakonskoj odredbi o konzerva-

toriju.² Tu se ustavom označuje propis o unutarnjem uređenju i djelokrugu konzervatorijskih vlasti, koji će popis izdati ministar nastave naredbenim putem. Po hrvatskom ustavu zakonodavnu vlast vrši Poglavnik. Njegova vlast izdavanja zakona temelji se na tom ustavu. A sada dolazi naredba o nekom sporednom predmetu, koji nije tako važan, da bi se morao urediti zakonom, i ona se također zove *ustav*! Ako se riječ *ustav* upotrijebi za latinski *statut*, onda će svaki laboratorij i zavod na sveučilištu imati svoj *ustav*. Time se izraz, koji je imao svoje jako značenje, slabi i na taj način gubi jezik od svog bogatstva izražajnih mogućnosti.

Ako se sada pita, kako da se prevede riječ *statut*, moglo bi se u tu svrhu naći više zgodnih izraza, na pr. *pravilnik* ili *opisnik*.

² – "Zakonska odredba o Hrvatskom državnom konzervatoriju u Zagrebu", "Narodne novine", god. CV, br. 111, 26. kolovoza 1941, str. 1. Riječ *ustav* u ovdje neprihvaćenu značenju pojavljuje se u tekstu ove zakonske odredbe nekoliko puta, npr. u § 6. ("Ustrojstvo i djelovanje konzervatorijskih oblasti određuje konzervatorijski *ustav*."), u § 8. ("Uvjete za imenovanje nastavnika konzervatorija ... određuje konzervatorijski *ustav*").

VLASTITA IMENA (16)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

2. druga *v l a s t i t a i m e n a*, koja su dobila neko obće značenje i time postala obćim imenicama, na pr. *oksford* (tkanina), *ulster* (tkanina i kaput), *panama* (tkanina, slama i šešir), *francuz* (ključ), *aleksandri-nac* (stih), *turopoljac* (pasmina), *tokajac* (vino), *konjak* (rakija), *kuba* (smotka), *korinte* (suho grožđe), *moka* (kava), *amazonka* (papiga).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (22)

Mirko Deanović

Čak i u proznim posvetama svojih djela pisci paze, da ne unesu stranih riječi iz običnog govora; u onim, što je izdala Jugoslavenska akademija pred djelima F. Lukarevića, D. Ranjine, D. Zlatarića, Dž. F. Gundulića i I. Đurđevića, ukupno je neko dvadesetak tuđinaka, a među njima je i tehničkih izraza, koje je bilo teško zamijeniti hrvatskima. I te su

posvete također pripadale književnosti skupa s djelima, na koja su se odnosile, pa je shvatljivo, da je i njihov jezik morao biti probran.

Da bolje prikriju jaki talijanski utjecaj i u jeziku, dubrovački pisci prave katkad i tzv. jezične kalupe, tj. vole prevesti pojedine strane riječi negoli ih naprosto uzetim u njihovom originalnom obliku. Zato oni u stihovima ne će nikada napisati *marangun*,

kako su govorili, nego *drvodjelja*, što je prijevod ili kalup riječi *fale-gname*: ne će upotrijebiti *barka*, nego *drijevo*, drvo prema *lignum*, legno ili *bor* prema *pinus* u istom značenju; ne *adventat* nego *došašće*; ne *oblegati*, *oblegan* (od *obbligare*), nego *obvezati*, *obvezan* ili *držan* prema *tenuto*; ne *sfačan* nego *bezobrazan* prema *sfacciato*, i t. d. I u privatnoj se korespondenciji višeput služe sličnim kalupima, opet zbog purističkih razloga.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (5)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Granica neba pohlepnim je meta.

E, pa pođimo u:

VII. (dio)

"ZA DOMOVINU PONOSA I SLAVE"

Ukupno 15 pjesama. Čitav sonetni vijenac
Odabirem.

**Teško je vrtu prepunom korova.
Nije stvar u tom da se jedan vadi
nego u tom što se drugi sadi ...**

I (dio)

**Kamelot – klica Albiona Gordog
u kamenu je ko Ursin začeta,
s rimskom je vojskom prešla pola svijeta,
da bude Artur – ime blagorodnog.**

VIII.

**Mogu te strti ne pitajuć tko si,
za uši vući, štapom milovati,
svaki dan mozak u kaljuži prati
grijati mrazom rođenim u rosi.**

**Kad je Kralj Artur misiju skončao
Pod kamenom je vječni mir našao
U sarkofagu, kako dolikuje.**

**učit da nije naše more sinje
da staklo više od dragulja vrijedi,
svlačit do gola, dok se magla ledi
oblačit zimsko ruho šume – inje.**

V.

**Svi smo mi oblak što ga sudba nosi.
Što vjenča ljubav Boga i čovjeka
to je budućnost, sve do pamtivijeka
kud mašta cvijeće umiva u rosi.**

**Zar je uzalud Šenoa risao
kako je kugom sve selo zbrisao
strah jedne Jele za svoju prćiju?**

**Nisam isprazan kao vuk dokoni:
kad treba u lov – s oba oka spava,
kad nema rane – prkno razlizava,
kad svijet se klanja on glavu otkloni.**

**Zašto su vrata širom otvorena,
Kad svi spavaju, ko da živih nema?
Rastrošne ruke zalud suze liju.**

**Svoj križ prihvaćam, pod njim ću i pasti,
neću ko vladar, podaniku vlasti
što mu zaželi čast do smaka svijeta,
reći, ne brundaj glupane nemio,
možda j' Bog meni više odredio.**

Engleski povjesničar John Matthews, koji je došao u Podstranu istraživati korijene Luciusa Artoriusa Castusa – prvog engleskog kralja Arthura

prof. IVO OMRČANIN: HRVATSKA 1941-1945 (6)

SAMIZDAT, Washington, 1988. – str. 631 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

5. Hrvati Arijevci

"Goti su postali Arijevci oko 450. god. To je godina u kojoj su Hrvati dokončali svoj dugi put iz stare Harahvaiti ili Arahozije, prije više nego pola milenija. Oni su se konačno naselili u zemljama između Leipziga i Kieva, između Gdanskog i Beča i nazvali to svoje carstvo Velika Hrvatska. Oni su bili Arijci i sigurno su se klanjali bogovima, kojima se klanjalo u Iranu i Mediji, njihovim susjedima, iako na hrvatski način. Prihvaćeno je da su u Europi postali Slaveni i klanjali se slavenskim bogovima bez posebne hrvatske mitologije, kao što je to bilo tamo daleko u Aziji. Kako zemljopisne karte Europe u četvrtom i petom stoljeću označuju, oni su sa svih strana bili okruženi Gotima i drugim germanskim plemenima kao Heruli, Ostrogoti, Visigoti, Vandali, Kvadi, Gepidi, Markomani, Rugii, Švabe, Langobardi, Burgumđani, Franci i dr."

Hrvati su 625. godine pri svom dolasku u Ilirik bili arijeviski kršćani. To kršćanstvo oni su prihvatili

oko 450. godine, kao i svi okolni narodi.

"Kako znamo, i Slaveni su se tada pokrstili i slijedili kršćanstvo kao i svi ostali gotski i ostali germanski narodi."

6. Rimsko-Ilirsko kršćanstvo

"U novoj zemlji, u koju su Hrvati došli, bilo je kršćana pravovjernih ili katolika, kao što je to bio slučaj po cijelom Carstvu."

Sv. Pavao nikada nije bio u Dalmaciji (Iliriku). Glavni grad na Jadranskom moru bila je Salona. Prvi biskup u Solinu je Domnius. Ovamo je stigao iz Antiohije.

Kršćani su bili Rimljani ili porimljeni Iliri. Možda i Goti.

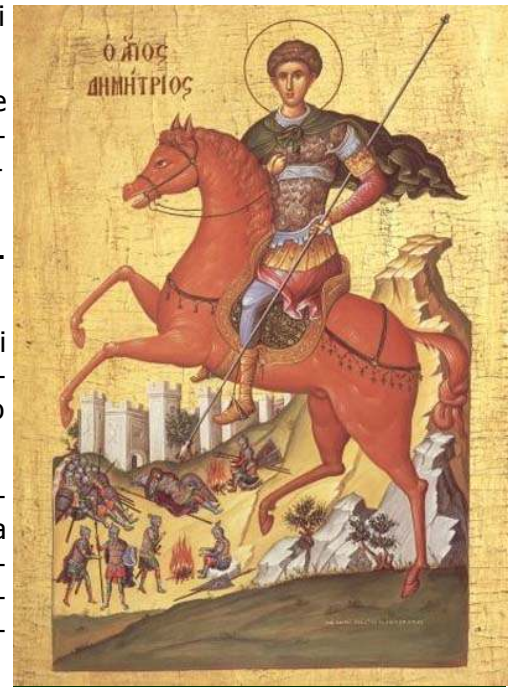
Grad Sirmium, od svog postanka 34. godine pr. Krista, bio je svjedokom veličine i agonije velikog Rimskog carstva.

"Zadnji car Zapadnog Rimskog Carstva, Romulus Augustulus, kojega su skinuli s vlasti 28. kolovoza 476. god., rodio se isto u Sirmiju."

Dioklecijan je prvi rimski car kojemu nije bilo drago boraviti u Rimu.

Dao si je sagraditi veličanstvenu palaču u Nikomediji, odakle je i vladao, kad nije bio u Sirmiju. Inače, Sirmij kao prijestolnica carstva imao je pola milijuna stanovnika. "Car Konstantin Veliki je nastavio živjeti u Nikomediji, ako nije boravio u svojim drugim palačama, u Engleskoj, Aachenu te u Sirmiju, sve dok nije sebi sagradio novi dvor u Bizantu, koji se po njemu nazvao Konstantinopolis i onda Carigrad."

Kršćane su sustavno progono-

sv. Demetrij

nili po cijelom carstvu. Najglasovitiji sirmijski mučenik bio je Sv. Dimitrij.

"Godine 600. Solin je primio novu čast od Pape. Papa Sv. Grgur Veliki (590.-604.), Rimljanin, poslao je biskupu u Solinu nadbiskupski paktij."

"Slava Solinske crkve je polako padala tokom zadnjih godina šestog stoljeća, ponajviše radi slabe uprave u toj Crkvi. Papa Grgur uzeo je upravu te Crkve u svoje ruke, ali se nije uspjelo. On je umro u 604. god., ali se u Solinu stanje nije poboljšalo.

Sve je svršilo u 614. god., kada su Avari (sa Slavenima) zauzeli i porušili Solin. Zadnji solinski nadbiskup sklonio se u Italiju, Solina više nije bilo."

"To se sve dogodilo s cijelim područjem Ilirika i Dalmacije, koje su zauzeli Avari (sa Slavenima). Što se tiče uljudbenog društva, uljudbe i ustrojstva, vjere i Crkve, Ilirik je dobio azijsku sliku, postao je tlo divljih krda Avara i njihovih robova, Slavena."

Ruševine Sirmija

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (5)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

SIRENSKI ZOV BALKANA. NARODNO VIJEĆE SLOVENACA, HRVATA I SRBA U ZAGREBU (1918./1919.) (4)

Zlatko Matijević, Hrvatski institut za povijest, Zagreb

"Ujutro 29. listopada Bogdan Medaković, predsjednik hrvatskoga Sabora, otvorio je sjednicu na kojoj su osim narodnih zastupnika prisustvovali još i ban Mihalovich te trojica odjelnih predstojnika: Aleksandar Badaj, Milan Rojc i Aurel Rauer. Marko Novosel, saborski bilježnik, pročitao je prešni prijedlog S. Pribićevića i drugova, koji je nekoliko sati ranije usvojen na sjednici Središnjeg odbora NV SHS."

Prešni prijedlog jednoglasno je usvojen.

"Bila je to za dugo vremena posljednja sjednica hrvatskoga Sabora koji je svoj rad obnovio tek tijekom Drugoga svjetskog rata."

Odmah nakon završetka zasjedanja Sabora uslijedila je sjednica Središnjeg odbora.

"Dana 29. listopada Predsjedništvo je NV SHS uputilo proglas bivšim austro-ugarskim vojnicima, u kojem ih se poziva na bezuvjetnu disciplinu, jamči amnestija glede ranijega samovoljnog napuštanja vojnih jedinica, ali i prijeti prijekim sudom ako bi sudjelovali u pobuni protiv nove vlasti."

"Proces raspadanja austro-ugarske vojne sile bio je nezaus-

tavljiv. Dana 30. listopada Karlo I. (IV.) je izdao 'previšnji nalog' da će se 'mornarica, mornaričke ustanove i druga mornarička imovina sukcesivno predati jugoslavenskom Narodnom vijeću u Zagrebu.'"

"Izaslanstvo NV SHS, predvođeno A. Tresićem Pavičićem, stiglo je 31. listopada u Pulu te se popelo na admiralski brod Viribus Unitis, gdje ih je čekao admiral Miklos Horthy. Primopredaja ratne mornarice izvedena je u skladu s carevim nalogom i bez ijednog incidenta."

dr. Anton Korošec (1872-1940)

"Istoga su dana Drinković i Krsitelj preuzeli austro-ugarske ratne brodove u Sibeniku. Primopredaja je, u sporazumu s dalmatinskim pokrajinskim zastupnikom Antom Franićem, obavljena i u Boki Kotorskoj."

"Shvaćajući da se Država SHS ne će moći lako održati bez vlastite vojne sile, M. Drinković je u ime NV SHS objavio poziv na mobilizaciju."

"No, na njegov se poziv gotovo nitko nije odazvao. ... Drinković je u punom smislu riječi bio general bez vojske."

"Ubrzo nakon dolaska u Ženevu, Korošec je 3. studenoga, saopćio vladama Francuske, Velike Britanije, Italije, Sjedinjenih Američkih Država i Srbije da je NV SHS 'vrhovna vlada jugoslovenskih zemalja, kojima već upravlja' te ih moli da 'izvole priznati Narodno vijeće u Zagrebu kao redovnu vladu'."

"U Ženevi su od 6. do 9. studenoga predstavnici NV SHS (A. Korošec, M. Čingrija i G. Žerjav), Jugoslavenskoga odbora (A. Trumbić, Gustav Gregorin, Nikola Stojanović, Jovan Banjanin i Dušan Vasiljević), predsjednik srbijanske vlade (Nikola Pašić) i zastupnici u srbijanskoj Narodnoj skupštini (Marko Trifković, Milorad Drašković i Vojislav Marinković) održali konferenciju. Sudionici konferencije jednoglasno su, u deklaraciji od 9. studenoga, 'svečano i pred celim svetom' konstatirali ujedinjenje Države SHS i Kraljevine Srbije u 'državu Srba, Hrvata i Slovenaca', očekujući raširenih ruku u 'bratski zagrljaj' i narod Crne Gore.

Na temelju postignutog sporazuma odlučeno je osnovati 'zajedničko ministarstvo za kraljevinu Srbiju i područja Narodnoga veća u Zagrebu, komu je zadaća, da organizuje zajedničku državu SHS, kojoj će konstituenta doneti ustav'."

No, Ženevskome sporazumu nije bilo suđeno da bude duga vijeka. Zbog otpora u samoj vladi (Stojan Protić i dr.) Pašić je bio prisiljen, 14. studenoga, izvijestiti Korošca, Trumbića i Čingriju da njihov dogovor nije naišao na odobravanje odlučujućih srbijanskih političkih čimbenika te da odustaje od Ženevskoga sporazuma."

ERNST FISCHER I FRANZ MAREK: ŠTO JE LENJIN STVARNO REKAO (5)

„Minerva“, Subotica-Beograd, 1970 – str. 187 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

2. Nacija i revolucija

Ne bi trebalo biti nikakvih povlastica za bilo koju naciju, za bilo koji jezik. Istodobno bi se trebali okupljati radnici svih nacija u zajedničkim radničkim organizacijama. Lenjin je odbijao kulturno-nacionalno autonomiju, ali je zagovarao pravo na samoodređenje nacija sve do odcjepljenja. Isticao je potrebu uklanjanja obespravljenosti Židova.

Međutim, "... dosledni demokratizam pa stoga i potpuna nacionalna nezavisnost nisu mogući u veku imperijalizma."

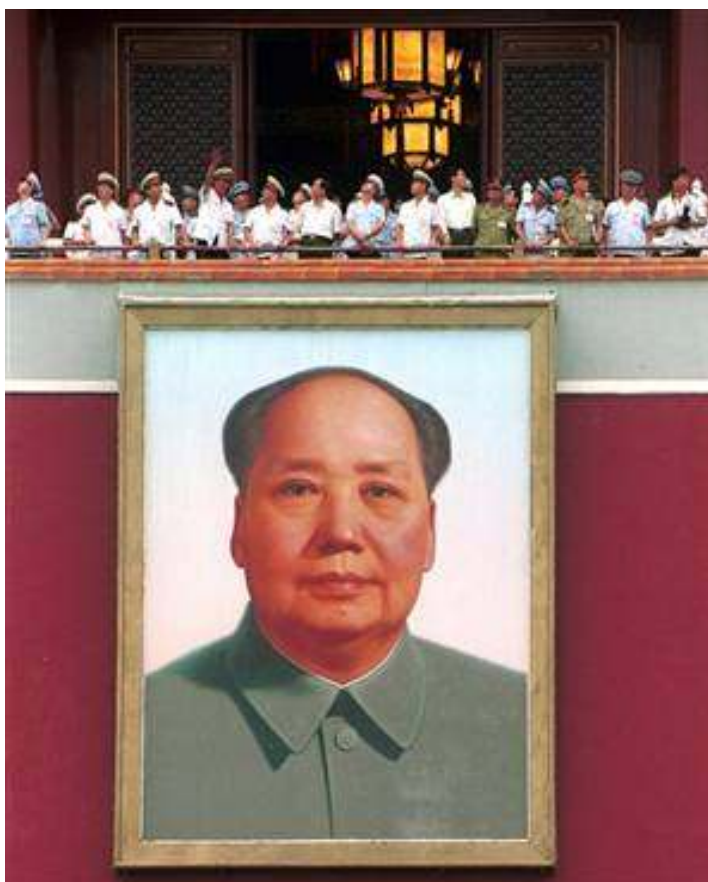
Ipak: "Kao što pravo na razvod braka ne znači obavezu na razvod braka, tako ni pravo na samoopredeljenje ne sadrži u sebi obavezu na otcepljenje."

Pred proletarijatom Rusije bila je dvostruka zadaća: borba protiv svakog nacionalizma i borba za pravo nacija na samoodređenje. Istodobno, uz zalaganje za jedinstvo proleterske borbe i proleterskih organizacija. Pritom: "... on je parolu samoopredeljenja nacija označio kao jedan od demokratskih zahteva čija dosledna obrana obezbeđuje pobjedu proletarijata."

"Lenjin je odbijao shvatanje po kome u veku imperijalizma nisu mogući nacionalni ratovi." Štoviše: "... Nisu samo verovatni, ne-

go su neizbežni u eposi imperijalizma nacionalni ratovi kolonija i polukolonija." Jer: "Svaki rat je nastavak politike drugim sredstvima."

"Nacionalni ratovi protiv imperijalističkih sila nisu samo mogući i verovatni, oni su neizbežni, oni su napredni i revolucionarni."

Stoga: "Ko čeka čistu socijalnu revoluciju, taj je nikad neće dočekati. Taj je revolucionar na rečima, koji ne shvata stvarnu revoluciju."

I pitanje primjene fizičkog nasilja, posebno njegova podrijetla.

"Kažu da je bilo potrebno jedinstvo aparata. Odakle su dolazila ta uverenja? Da nisu dolazila od onog istog rusijskog aparata koji smo, kao što sam već pokazao u jednom od prethodnih brojeva svog dnevnika, uzeli od carizma i

tek malo podmazali sovjetskom mirisnom mašću."

Ukazuje na apsurd:

"... da mi nazivamo svojim aparatom koji je u stvari još potpuno nama tuđ i predstavlja buržoasku i carsku mešavinu ..."

"Lenjin je odista posle oseke revolucionarnog napona u Evropi pridavao nacionalno-revolucionarnim pokretima u kolonijama i polukolonijama sve veći značaj za revolucionarne perspektive."

"Ovde se pred vas postavlja zadatak kakav do sada još nije stajao pred komunistima sveta: Vi morate, oslanjajući se na opštu komunističku teoriju i praksu, prilagođavajući se specifičnim uslovima koji ne postoje u evropskim zemljama, da primenite ovu teoriju i praksu na prilike u kojima glavnu masu stanovništva čine seljaci i u kojima se mora voditi borba ne protiv kapitala, već protiv ostataka srednjeg veka."

"Lenjin pravi razliku između ugnjetenih i ugnjetavačkih naroda."

Tražio je da se ovi pokreti kod ugnjetenih naroda oslanjaju na seljačkim masama. Slijedom toga ističe potrebu za obrazovanjem sovjeta.

Zaključak mu je jasan i nedvojbena: "... konačna pobjeda socijalizma je potpuno i apsolutno obezbeđena".

BAZALO (6)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Išao je ravno prema Svetom Brdu, koje mu se je čas skrivalo, čas pokazivalo, već prema tome, kako je gdje drveće razširilo svoje bogate krošnje i zastiralo vidik. Kad bi ga god opazio, svaki bi put zatreperio cielim bićem kao diete, kad opazi željkovanu majčicu poslije dugog razstanka. Treperio je kao prenapeta struna na guslama, a oči su mu plamsale žarom razbuktale vapnenice. U tom je raspoloženju na mahove zaboravljao opojne mirise, koji su ga ovijali, saliećući ga sa svih strana kao najbogatiji rojevi pčela, sav se pretočio u pogled i prikovao ga uz vilovito stienje na svetom brežuljku, koji je pred njim ležao posve blizu, i sad, na oko, posve nizak, gledan iz one visine, iz kojeg ga je on već promatrao. Nekoliko mu puta udari u svijest miris vukova, a jednom je osjetio i onaj strašan miris, koji je prvi put na nj udario sa Šarca, kad su volovi dida Perjasa dočekali medvjeda. Nije ni okom trenuo, već je hitao napried i samo napried bez predaha, na tajanstvenu goru, kamo ga je vuklo nešto neodoljivo, nepoznato i posve nerazumljivo i neshvatljivo, no neopisivo zamamno, veličanstveno i sveto ---

Nekoliko mu puta udari u svijest posve nov miris, kakova nikad prije nije osjetio. Časak je svrnuo na njegov pažnju i osjetio, da je bilje, kakovo ne živi u njegovim njivama i u njegovim dolinicama. Duboko je udahnuo kao da ga na taj način želi neizbrisivo udahnuti u svoju dušu i hitao neumorno dalje.

Čim se je sunce više naginjalo zapadu, tim je brže odmicalo kao da se

naglavce kotrlja niza stranu. To je svijestno opazio, pa je češće bacao pogled na njegov, a zatim mjerio put, koji je još bio pred njim. Pomisli, da ga pogled ne vara i da se ne će moći za vida popeti na vrh Svetog Brda i bi mu žao, al se ne rastuži ozbiljno. Neki mu je tajanstveni glas govorio bez rieči i glasa, da to niti nije važno, jer je glavno, da se primiče tamo, gdje će naći --- Bog sam zna, što će tamo naći kad on ništa ne traži?! On samo leti na osjećajima na krilima svoje duše, koja je prepuna slutnja nepoznate sreće i bezkrajnog blaženstva. On ne zna, zašto ide na Sveto Brdo; nije ni od koga nikad čuo, što je i kako je gore, niti zna, što se odozgo vidi. Ništa on nije znao, - osim - da mora, mora i mora izići na taj najviši vrh, kojega su ikad vidjele njegove oči, a kog su narodna usta kroz stoljeća patnja, nadanja, stradanja, ljubavi i molitava ovila pričama vječnosti i svetosti.

Išao je sve brže i brže, no i sunce je požurilo svoje sklizanje nizbrdice kao da se s njim utrkuje. Ivan mu je bacao, meke, tople i umolne poglede kao da ga želi namoliti, da mu se smiluje i uspori svoje munjevito kotrljanje po čudesnoj nebeskoj strmoglavljenoj dolini ---

4.

Više nije bilo ni jedne sunčeve zrake ni navrh Svetog Brda, kad je stigao u Dušice.

Golo je stienje pred njegovim očima, gubilo blještavu bjelinu, kojom su ga odievale sunčeve zrake, i poprimalo mrku boju, kojim je zaogrnuto obično kamenje oko njegove kuće, po putinama, oko Ponora i po Grabaru, kud dnevno blate ljudi i životinje svojim prljavim nogama.

Ivan je to osietio i pri toj pomisli oćuti u duši bol tihu žalost nad tim pomračenjem svetog kamenja pa još više požuri svoje žurne korake u podsvijestnoj nakani i želji, da tako sprieči to svetogrđe. Jače otvori oči, napne vid i pripije pogled na najviši vrhunac, te opazi, da na kamenje nije pala mrka nego ljubičasta boja, kakve nikada nije vidio iz svojih nizina i bi mu neobično drago. Zanešen tim novim osjećajem, nije ni opazio, kako je nestajalo iz njegova vidokruga onog velikog, dalekog neba, koje je okruživalo svetu goru neizmiernim zagrljajem, kao što brižna mati prikrije sitno djetesce svojom neograničenom ljubavlju i tielom, pa vidiš samo majku u plamenu sreće i blaženstva i na njezinim grudima sitnu djetinju glavicu. Tako je on gledao Sveto Brdo, otkad je znao, da ga gleda, pa sve do ovog časa, kad nenadano opazi, da je nestalo onog nebeskog zagrljaja, a pred njim se razapela silna kamena gromada, koju nebo ljubi samo iz visine, koja je tako nizka i bliza, da bi nebo mogao skoro rukom dirnuti. Osjeti pritisak i težinu tog niskog neba i tek pod tim teretom, opazi, koliko mu se opanci puze niz kamenje i koliko posrće. Noge su mu klecale, al je on, uprkos tome, suludo, mahnito trčao napried, uz brdo, koje se je strmo izbočilo pred njim.

Ćutio je, kako mu se iz celog tiela slieva u noge neka neobična težina i umor, kakova nije još nikada osjećao - uobće: tu je sve bilo neobično, još nedoživljeno i neočekivano.

Ljubičasta se je boja neopazice prelievala u plavu sivilu, koja je treperila između neba i kamenja, da se naglo prevuče posve modrom bojom, kakovom naše žene bojadišu

svoje carze i suknene haljenice. Ivan je tu boju dobro poznao, jer ju je viđao na domaćem ženskom zimskom odijelu, al je do ovog časa još nikad ne vidje i na Svetom Brdu.

Noć je lagano spuštala svoja neprozirna krila na ličke brežuljke i dolinice, hvatajući se i planine od podnožja, pa sve lagano, nenapadno prema visovima i najvišim vrhuncima. Kako se je spuštala k zemlji, tako je opajala sve živo napitkom sna i upočitka, te i Ivan osjeti u svim udovima sanji umor, koji ga je svijao na toplo velebitsko kamenje i nukao, da sjedne i odpočine. Iako je umor bio teži od olova, iako mu je na oči sjedao san, slađi od majčina mlička, on je ipak nastojao i da produži put, dok ne stigne na vrh Svetog Brda. Suton je naglo padao kao riedka maglica, te Ivan ubrzo nije više mogao jasno vidjeti, gdje staje, pa da je i najpomljivije pazio, te je sve češće i češće posrtao i nekoliko puta pao. Nije se udario toliko, da bi osjetio veliku bol, a nije gledao na dlanove, pa da bi bio mogao opaziti, da je na njima izderao kožu.

Sveto Brdo je ležalo pred njim još samo kao brežuljak, koji je sav ovijen gustom koprenom ljetne noći tako, da su se oštri obrisi odbijali od vedrog neba kao nepravilno sadjeven kup siena. Ivan je u njegov izdrecio upaljene oči i gutao ga žednim pogledima, omahujući rukama kao na zagrljaj. Činilo mu se, da može prhnuti kao ptica i zrakom preletjeti taj još mali razmak, pasti razširenih ruku i duše na to sveto kamenje, koje sigurno ni nije kamenje --- Nenadano se je strovalio u provaliju i zajauknuo od bola. Htio je naglo ustati, te je trgnuo cielim tielom, al se nije nikako mogao uzpraviti. Osjetio je

žestoke bolove u lievoj nozi i ruci, na koje je pao. Neumorno je i neprestano naprezao mišićje i ponavljao pokušaje, da se digne, dok se nije posve umorio i klonuo kao odsječeno drvo. Bio je pri svijesti i vidio je nad sobom komadić zvjezdanog neba, a oko sebe samo golo kamenje.

Nikad se nije mogao sjetiti, kako dugo je bio budan, a da je najzad zaspao u toj jami, u koju je pao, to je bilo izvan svake sumnje.

Pogled s Dušica na Sv. brdo (1752 m)

J. Plaček

Sanjao je čudne sne, a bili su svi jasni i određeni, kao da se sve odigrava na javi, iako to nisu bili sni od ovog svieta. Sveti Rok, Sveti Mihovil i Blažena Gospa su bili glavne osobe, s kojima je Ivan cielu noć imao posla sve, dok mu nije došao sam Gospodin Isus Krist i pozvao ga, da ide.

Skočio je iz sna, kao da ga je netko odapeo iz praće i odmah posve sigurno i čvrsto stao na obje noge, ne osjećajući više ni umora ni bolova. Osjeti na licu vlagu, pa se maši rukom i obriše se, opazivši

tek sada, da rominja lagana kišica kao proljetna rosa. Na nebu nije bilo ni jedne zvijezde, no nije bilo ni oblačno toliko, da bi bila pomrčina. Tako - kao dosta riedka maglica.

Pozorno je pregledao, gdje se to nalazi i ustanovio, da jama, u koju je upao, nije nikakva bezizlazna bezdanka, nego posve obična udubina, kakovih je bezbroj i dolje u njegovoj vrleti i kršu. Dosta se je dugo ogledavao i čudio se, kako mu se je moglo sinoć pričiniti, da je

pao u provaliju, i kako se nije mogao iz nje izkopati. Očito je, da ga je bio svladao umor i bolovi od udarca, pa nije mogao izići, a s tog je odmah i zaspao kao mrtav.

Opipavao je pozorno ruke, da vidi, nije li koja prebijena, pa kad se je uvjerio, da je sve u redu, cielo i zdravo, pa i bez ikakove bolne osjetljivosti, opipa i noge, spuštajući niz njih ruke od sastava do opanaka. I tu nađe sve u najboljem redu, pa bez razmišljanja zakorači, da se izkopa iz svog neugodnog konačišta. Izpod noge mu sklizne

velik kamen, no ne udari ga po drugoj nozi, jer je odskočio i prekoračio ga tako čvrsto i odlučno, da je izpod sebe srušio cielu gomilu i pao nice, dočekavši se na dlanove. Nije se udario, pa se poče žurno četveronoške koprcati i pomicati, dohvati se ruba i izgmiže na ravnicu. Iznenadi se, opazivši pred sobom nepregledno tamno more. Protrlja oči, prekrsti se i naglo okrene se na drugu stranu. Pogled mu pade na onu sliku Svetog Brda, kakovu je sinoć najzad imao pred očima s tom razlikom, što je preko noći veoma potamnila. Vidio je skoro posve crnu grdosiju. Srdce mu je treperilo od milja i zadovoljstva, što je tako blizu, na dohvat svojih sanja i čežnja, pa ga tama nije nimalo smetala.

Sjeti se, da je danas Rokovo, pa opet baci pogled desno u ono tamno more, nastojeći, da bi, otkrio sveteročku crkvu, u kojoj će se danas slaviti veliko slavlje, no nije mogao ništa ni nazreti. Tama je bila još pregusta, a da bi je bilo moglo na toliku daljinu probiti ljudsko oko.

Kišica je neprekidno rominjala tako sitno i svileni, da nije bilo jasno, pada li to doista kiša ili samo gorska rosa. Ivanu to pitanje nije bilo važno. Što se njega tiče, mogla je rominjati, koliko joj drago, mogla je sipiti i rositi, a mogla je i početi i padati i pljuštiti, mogla se je pretvoriti i u salaukovinu, pa da njegovo raspoloženje nimalo ne pokvari. On je u nekom svetom ili suludom zanosu hitao, da dosegne vrhunac Svetog Brda i - ništa više i ništa više. Ta je želja ovila cielo njegovo biće anđeoskom pjesmom, koju on nije razumio, koju nije ni kušao izpitivati, jer za taj posao nije osjetio u sebi nijednog potrebnog ni svojstva ni sposobnosti. Nije ni razmišljao o tom, što

se to u njem događa, već se sav prepustio uživanju te neopisive sreće i blaženstva, koje se je razlilo njegovom dušom i golicalo mu nebeskim miljem svaku žilicu i svaki mišić.

Kako je prečesto posrtao i padao, gledajući daleko preda se, k žudećem cilju, pomisli, da mora paziti, kuda staje, pa obori pogled na zemlju. Posve je dobro razabirao kamenje i po tom mogao prosuđivati, gdje je noga sigurnija i čvršća.

Sjeti se posve slučajno torbe na leđima, al ne poželi, da jede. Bio je sit sreće, kojom ga je izpunjalo uvjerenje, da je na domaku cilja. Opazi, da je već vidnije, nego li je bilo, kad se je probudio, iako je od tad prošlo vrlo malo vremena. Obriši su Svetog Brda bili jasniji. Obazre se i baci pogled na Resnik, odkud izlazi sunce. Pogled mu se ukoči, dah zastade i misli se ustave: njegove oči još nikad ne vidješe tolike ljepote! stane i posve se okrene, da može bolje motriti: kroz oblake su čarobno probijali razčihani snopovi svjetla u golemom luku polukugle i resili Resnikove gole glavice kao što na slikama resi svetačke glave široki zlatni obrub, koji predstavlja svjetlo vječne mudrosti i sreće. Vjerojatno je od tog prekrasnog uresa naišlo i ime ovim goletima: Resnik. Ivan je češće motrio Sveto Brdo u požaru večernjega sunca na zalazu, no to nije ni sjena ove čarobne ljepote oko Resnika.

Oblaci su kao najfinija svila davali poseban čar i boju svjetlu, koje se je izbacilo visoko nad obzorje kao narančin sok. Cieli je iztok i neba i zemlje disao u plamenu, koji ne izgara nego samo čarobno osvjetljuje i bojadiše smjesom boja, kakovu ljudski um ne može izmisliti

ni ljudska ruka izvesti.

Ivan je posve zatravljen dosta dugo promatrao tu ljepotu, a koliko ga je bila zaniela i koliko je za njegovu dušu bila, može se suditi po tome, što ga je, pa i samo na jedan tren, mogla odkinuti od njegove jedine razplamsale misli, koja ga je bila obsjela kao vrtoglavalac! Možda su ga ti jutarnji traci bili toliko zanieli i zbog toga, što ih nikad prije nije vidio, a sada ih je promatrao s ovog svetog mjesta i s visine, koja je nad Resnikom u dvostrukom zagrljaju nebesa.

Nenadano se je otrgnuo od tih ljepota, naglo se okrenuo i nastavio svoj put. Noć je naglo uzmicala, pa je sad već posve jasno vidio sve oko sebe u priličnoj udaljenosti pred sobom. Sveto Brdo više nije bilo onako crno i namrgođeno kao što je bilo prije neg je promatrao nebeski požar dalekoga Resnika. Možda su se njegove oči napile onoga svjetla i sjaja, pa ga sad izbacivale na suro kamenje pred sobom i tako osvjetljivale i budile na novi život, koji donosi sa sobom novi dan - dan Svetoga Roka, da razveseli i okriepi u biedi i jadu, u mucu i krvavom znoju, u oskudici i neizpunjenim željama svoje vjerne i odane?! Pri toj misli baci pogled na desno. Tamo više nije bilo crno, neprozirno more, nego je vidio svoje dolinice i kamenite brežuljke, al crkve Svetog Roka nije vidio. Morala je biti bliže Velebitu, a njegov je pogled sizao onako, kako mu je dopuštalo kamenje i glavice oko njega.

Nije znao, da li je već blizu vrh svete planine, jer nije imao pregleda, pa je mahnito srljao i brzao, te opet posrtao i padao. Kad se je uzpravio poslije jednog takog pada, slučajno baci pogled nalievo i opazi široku pučinu, gdje ga je

prije sretala neprozirna gromada Svetoga Brda. Odmah pomisli, da je to sigurno more, jer je znao po pripovijedanju drugih, da je preko Velebita more, a izpod njega niže Ravni Kotari. Napne vid i razabra sasvim jasno iztrgane brežuljke i među njima velike ravnice kao što su najravnije i najveće livade. To bi moglo biti more s otocima i otočićima, a mogli bi biti i Ravni Kotari.

Nije bio načistu, što je, no slika mu se veoma svidje, al mu se je žurilo, te nije imao vremena, da joj posveti veću pažnju, kao što je učinio promatrajući nebeski požar Resnika na iztoku.

Zakorači, baci pogled preda se i - pogled mu se ukoči, ruke se same razšire baš onako, kako su mu se vazda same nastojale razširiti u crkvi pred Svetotajstvom, pada nice i vikne u sav glas kao diete. kad iza duga i bolna izčekivanja opazi majčicu, za koju je vjerovao, da je ne će nikad više dozvati i dočekati:

- Gospodine!

- Ja sam, koga tražiš - odgovori mu Glas, od kog su odzvanjali lički brežuljci i dolinice i ječala dalmatinska vrlet i odjekivala morska

pučina.

Kad je ono Ivan odvrnuo pogled od dalmatinske zemlje i mora i htio požuriti korake, opazio je pred sobom na pedesetak koračaja golem plameni stup, iz kog se je u istom hipu izdigao i ukazao Kristov lik. Stajao je uzpravno, uzdignute glave, dok je ruke držao širom lievo i desno u posve ravnoj crti s ramenima. Ciela je prikaza kao i vrh Svetog Brda bio ovijen neopisivo čarobnim svjetlom, u koje je Ivan jedva gledao. Taj je božanski prizor Ivan dospio pozdraviti samo sa krikom i padanjem nice na zemlju, da se pokloni i da sakrije lice. Kad je čuo Njegov glas, učini mu se, da ga je pomilovala blaga majčina ruka, koja je nekim čudom doprla do svake njegove žilice, osjeti u sebi odvažnost i sigurnost, pridigne glavu i reče dosta glasno:

- Ja Tebe, Gospodine, nisam tražije.

Čim su mu te rieči izmakle preko usana, osjeti, kako je ludo govorio, jer mu sievnu pred dušom jasno kao raj nebeski, da je samo s tog i morao ovamo doći, da ovo doživi. Smišljao je munjevitom brzinom, što bi rekao, da razjasni svoje

nepoimanje i maloumnost, kad i opet začu Rieči:

- Tko me ne traži, taj me ne može ni naći!

- Oprosti mi, Gospodine, jer nisam zna, što sam divanije! - reče Ivan glasno i odlučno, s neizkazanim mirom i odanošću, kako još nije nikad u životu ni s kim govorio.

- Ne boj se i ustani!

- Gospodine! - odgovori Ivan u čudu i ne mače se. Sav se je ukočio, sav je odrvenio i nije osjećao svojih udova kao da su mu odpali. Opet obori glavu, jer mu oči nisu mogle podnositi sjaja, koji je ovijao Gospodina. Osim tog je opazio, kako se Kristov lik razteže, postaje sve veći i veći, a prema tome raste u svim razmjerima, u visinu i širinu, pa se Ivan prepade.

- Ne boj se i ustani! - ponovi Gospodin veoma blago i milo.

- Pa, ti si, Gospodine, crikva - branio se Ivan, kušajući raztumačiti, zašto se ne smije ustati. On nije još nikad stajao u crkvi, kad je Svetotajstvo bilo izloženo na žrtveniku, pa kako bi mogao stajati sada, kad Ga vidi pred sobom utjelovljena, živa, neizmierna?!

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (5)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...On je, doduše, vjerovao, da svatko mora proći svoj put, koji mu je Providnost ostavila, pa je vazda bio izvrgnut najvećoj napasti, da se posve pripusti struji, da ga nosi. Samo bi se težkom mukom trgnuo i sjetio se, da je ipak glavni sadržaj ljudskog života - borba. Bez nje ni nema života, pa nju napustiti, značilo bi prestati živjeti il barem: prestati željeti živjeti. A on i te kako želi, da još živi i da čini dobro, a u tu svrhu je i vrie-

dno i potrebno, da se bori sa svim zaprekama, koje ga sretu na životnom putu. Keht nije najmanja zapreka.

* * *

...Ivan je vjerovao, da bi mu on mogao dati sve te darove kao bratsku poputbinu za drugi svijet, ali i kao okrepu za patnje, koje ga još čekaju na zemlji. Odkud to smirenje, ne bi bio znao reći ni on sam, al ga je zaista nosio u svojoj duši. Jednog je dana osjetio, da je to u njegovoj nutrinji kao što je jednom osjetio, da

mu u grudima kuca srce. Kako ne zna, odkud mu srce i kako je došlo u njegov prsni koš, isto tako ne zna ni odkud mu taj divni osjećaj saznanja i vjere: sve je moje, sve je iz mene, svemu sam ja uzrok. I dobro i zlo, i slast i gorčina, i uspjesi i neuspjesi, i dizanja i padanja, i dobročinstva i zločini - sve, sve su to posljedice i posljedci uzroka, koje sam ja sam naslagao u svome životu, na svom putu, svojim sposobnostima i svojim slabostima. Sve je moje, iz mene i uslied moga rada, pa na koga se onda smijem tužiti?!

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

PROSLAVA DANA DRŽAVNOSTI REPUBLIKE HRVATSKE,

u iseljenoj Hrvatskoj jučer i danas (2)

Zvonko B. Ranogajec: "Što mislite koji je razlog da mi Hrvati ne razumijemo istinski značenje ovog datuma, ovog dana?"

Vlasta: "Kada sam završila fakultet u Philadelphiji jedna nam je žena održala predavanje pa nam je rekla: 'Uvijek se sjećajte zašto se borite, sad kad ste mladi. Jednom kad počnete raditi imat ćete kuću, tepih od zida do zida. Život će vam biti udobniji, ali nemojte zaboraviti one mlade ideale.' Rat je probudio u nama mnogo osjećaja koje smo možda zaboravili kroz hiljadu godina kad su drugi pisali našu historiju. Umjesto da se sjetimo i ponosimo s time, mi to zaboravljamo u svome ugodnom životu ovdje u Americi. Sad više nema onog razloga da barem tu ušteđevinu dajemo u nešto drugo, Dapače, i malo brinemo ako dademo Hrvatskoj otići će u krive ruke, tako da je to šteta!"

Zvonko B. Ranogajec: "Koliko materijalnost, a koliko duhovnost u našem narodu igra ulogu u svemu tome?"

Vlasta: "Ja mislim da jedno i drugo igra ulogu. Znaite, lagano je reći materijalnost je sve. To nas zaista uspavljuje. Kad se čovjek ne mora brinuti što će jesti drugog dana, život je lakši! Dosta se toga zaboravlja. Ali mislim da je pomalo to ona razočaranost, koja je u Domovini isto tako važna. Mislim da dosta toga treba mijenjati."

Zvonko B. Ranogajec: "U kome smislu?"

Vlasta: "U smislu tom da bi trebalo biti iskreniji prema našem narodu kako stvari stoje. Koliki je naš nacionalni dug? Koje su naše perspektive da se učlanimo u Europu? Što bi se trebalo uraditi, a što ne? Mi smo zaboravili na neki način biti ponosni. Mene strahovito ljuti što se događa u Haagu. Na koji način mi koji smo se branili imamo isto toliki broj branitelja u Haagu kao što ih Srbi i drugi imaju. To nije u redu! Mi na neki način zaboravljamo da se treba braniti kod kuće!"

Zvonko B. Ranogajec: "S istinom!"

Vlasta: "S istinom i ne ostavljati ovakve stvari. Meni je jedan prijatelj davno rekao: 'Ako ne uzmeš ono što

ti pripada, nitko te neće poštovati!'"

Zvonko B. Ranogajec: "Ovo je posljednje pitanje gospođo Vlasta. Govorili smo o potrebi promjene u nas. Kakvu promjenu možemo očekivati sljedećih 5 do 10 godina?"

Vlasta: "Vidite, to je ono što me plaši. Počinjemo s ovakvom grupom. Ako ljudi ne dolaze na dobru večeru i svečanost ovdje neće sigurno doći na nešto gdje treba raditi, promijeniti i boriti se za nešto novo i bolje. Ja još uvijek imam nadu da se to može uraditi!"

Zvonko B. Ranogajec: "Svaki vjernik po mome razumijevanju ima nadu. Moja nada je u Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu!"

Vlasta: "Pa to je vjera! Pomogni si sam, pa će ti i Bog pomoći. Mene su tako odgajali! Tako da imam osjećaj da se zbilja mi moramo sami organizirati na jedan način koji će biti zdravi i bolji za naš narod!"

Zvonko B. Ranogajec: "Gospođo Vlasta, Bog pomaže onima koji si sami ne mogu pomoći! Vaše stajalište je krivo. Tako se vjeruje u našem narodu!"

U sedam sati situacija na parkiralištu Centra nije se puno promijenila, osim što je nekoliko automobila upravo ušlo na parkiralište. Ušao sam u veliku dvoranu centra, koja je bila spremna za proslavu Dana državnosti Republike Hrvatske. Pripremio sam se za TV snimanje i čekao na početak programa.

Program je počeo po hrvatskom vremenu, devedeset minuta kasnije od zakazanog početka! Nisam bio apsolutno iznenađen sa 60-70 prisutnih lokalnih Hrvata koji su se pojavili na ovom značajnom Danu državnosti njihove toliko "voljene domovine Republike Hrvatske"! Moja televizijska kamera zabilježila je najtužniju i najhladniju proslavu Dana državnosti Republike Hrvatske u ovih posljednjih 18 godina! Kao da se radilo o pogrebu, a ne o proslavi državnosti naše toliko voljene domovine Hrvatske! Tužno, nerazumljivo, ali istinito!

Gledatelji moje najnovije TV emisije "Otvoreni TV razgovori" imaju jedinstvenu prigodu vidjeti na YouTubeu diljem svijeta dokumentarno-povijesne priloge ove proslave Dana državnosti RH u Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu u dva dijela:

Naslov prvog priloga:

"Proslava Dana državnosti Republike Hrvatske u iseljenoj Hrvatskoj, Jučer i Danas!"

Naslov drugog dijela priloga:

Proslava dana državnosti Republike Hrvatske u Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu 2009. godine

Adresa mojih YouTube programa:

**The Croatian Perspective TV
zranogajec1.**

Biblijsko razumijevanje i gledanje proslave dana državnosti Republike Hrvatske u iseljenoj Hrvatskoj, jučer i danas

U svakodnevnim razgovorima iseljenih Hrvata Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist se ne spominje. Daje se prednost samo materijalnim stvarima. Duhovni život sveo se samo na Božićnu i Uskrsnu misu. Naši ljudi kao da gube vjeru u smisao života, ali i smisao države i zajednice u kojoj žive! U Svetom pismu, Bibliji, koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči nalazimo veliki broj primjera koji nas upozoravaju da ne smijemo zatvarati oči i dalje biti slijepi i gluhi prema sljedećim Božjim riječima upozorenja:

"Tko god mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja njega pred svojim Ocem nebeskim. Tko se mene odriče pred ljudima, i ja ću se njega odreći pred svojim Ocem nebeskim!" (Matej 10: 32,33)

"Ja sam put-istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14:6)

Mi, Hrvati, mali smo narod. Ali nije tragedija biti broj-

čano malim narodom, nego je tragedija kada se taj brojčano mali narod međusobno dijeli i ne slaže!

"Ako je u sebi nesložno, svako će kraljevstvo propasti. Ni jedan grad ili dom ako je sam u sebi nesložan, neće opstati!" (Matej 12:25) Bez obzira koliko se domovinskih i iseljenih Hrvata izjasnilo kršćanima, katolicima oni neće biti ništa više kršćani nego što su danas, jer problem je kudikamo dublji i složeniji.

Problem leži u biblijskoj nepismenosti i duhovnosti većine Hrvata u domovinskoj i iseljenoj Hrvatskoj! Za nas iseljene i domovinske Hrvate nepobitno je važnije ne ignorirati ovu činjenicu, jer je riječ o našem osobnom Spasenju i o našoj jedinjoj od dragog Boga, da- noj nam domovini Hrvatskoj!

Mi, iseljeni i domovinski Hrvati možemo ignorirati Sveto Pismo, Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi koja je temelj kršćanske vjere i djelovanja, a u njoj, naime, izravno doznajemo da: *"Svako je pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje pravednosti, da čovjek Božji bude savršen-opremljen za svako djelo ljubavi!"* (2 Timoteju 3:16,17)

Većina nas iseljenih i domovinskih Hrvata možemo ne vjerovati Svetom pismu, Bibliji i ne vjerovati Božjoj riječi koja nam nepobitno stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To apsolutno ne mijenja činjenice o kojima Sveto pismo, Biblija, Božja riječ govori. Mi možemo ne vjerovati u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da On ne postoji!

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (29)

Mieczysław Malinski

**TKO VJERUJE U MENE,
DJELA KOJA ČINIM I ON
ĆE ČINITI**

Najvažnije je da ostaneš vjeran istini. Mnogi vide istinu, ali brzo zatvaraju oči i hitro je mimoiđu, bježe od nje, jer se boje posljedica koje bi morali povući.

Najvažnije je da ostaneš postojan, makar morao iskusiti i gorke trenutke. On se u Getsemaniju krvlju znojio vapeći: "Oče! Ako

hoćeš, otkloni ovu čašu od mene." No nije ustuknuo. A koliko ih je koji su zastupali istinu, a onda požalili taj korak i umah se kukavički povukli. Bilo pod pritiskom ili prijatnjom posustali su, poljubili ruku mučitelju i sagnuli glavu da ih potapša.

Križ nije simbol muke nego pobjede. Pobjede nad strahom, popustljivošću, oportunistom, niskošću. On je simbol čovječnosti.

5. vazmena nedjelja A,
Iv 14, 1-12

JA SAM TRS, VI LOZE

To je Crkva – zajednica ljudi koji u Isusa vjeruju. U njega, koji oslobađa od zla, od besmisla, koji čovječanstvo privodi dobru, sve većem napretku - koji nam pomaže da mu postanemo slični.

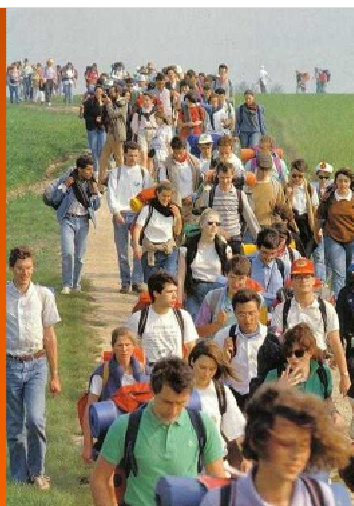
Crkva smo ukoliko nas je Isus oslobodio mržnje, ukoliko našoj svakodnevici i svemu našem životu daje pravi smisao, ukoliko nas pomaže da budemo odvažni, velikodušni, nesebični.

5. vazmena nedjelja B,
Iv 15, 1-8

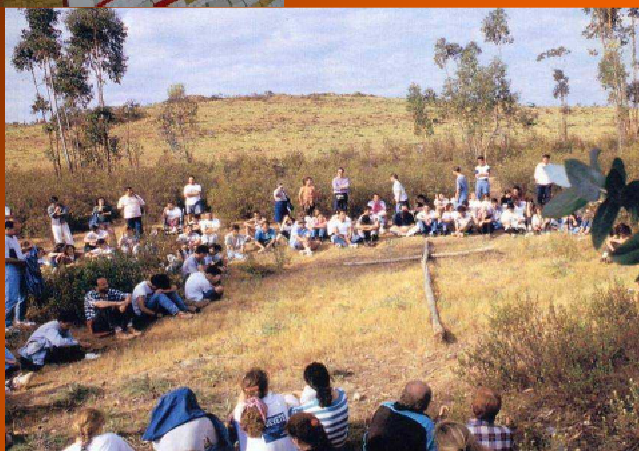

**VI.
USKRSNA
NEDJELJA
GODINA B**

Iv 15,9-17

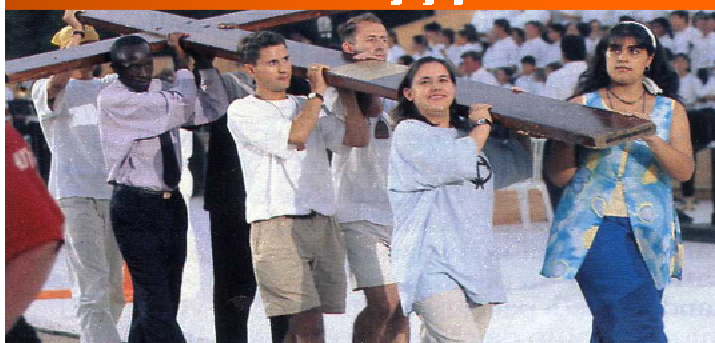
**U ono vrijeme:
Reče Isus svojim
učenicima:
»Kao što je Otac
ljubio mene,
tako sam i ja
ljubio vas;**

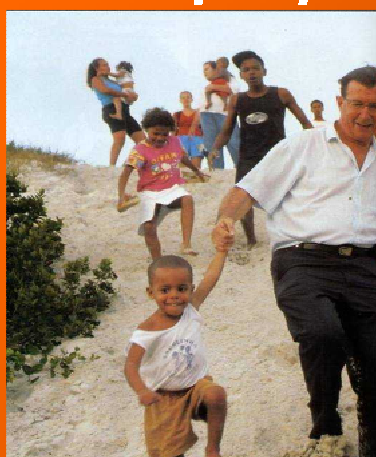
ostanite u mojoj ljubavi.

**Budete li čuvali moje zapovijedi,
ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam
i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te
ostajem u ljubavi njegovoj.**

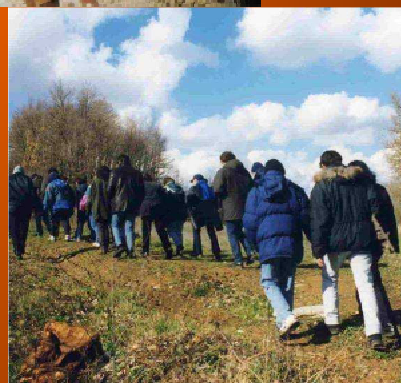
**To sam vam govorio
da moja radost bude u vama
i da vaša radost bude potpuna.**

**Ovo je moja
zapovijed:
ljubite jedni
druge kao što
sam ja vas
ljubio!**

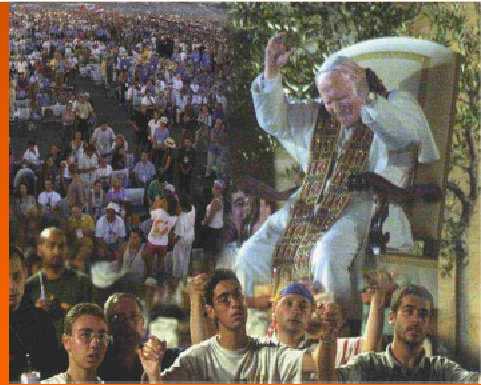
**Veće ljubavi
nitko nema
od ove:
da tko život
svoj položi za
svoje
prijatelje.**

**Vi ste prijatelji moji ako činite što vam
zapovijedam.**

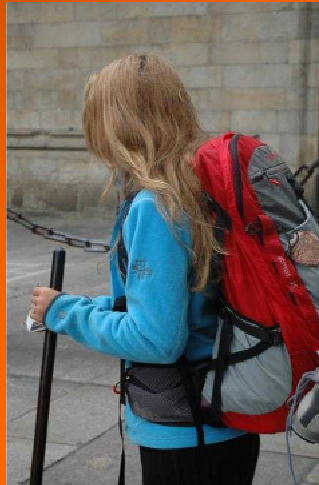

Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna što radi njegov gospodar;

vas sam nazvao prijateljima jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga.

Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite

i rod vaš da ostane te vam Otac dadne što ga god zaištete u moje ime.

Ovo vam zapovijedam: da ljubite jedni druge.«

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i
Župni ured sv. Nikole
Tavelića
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449

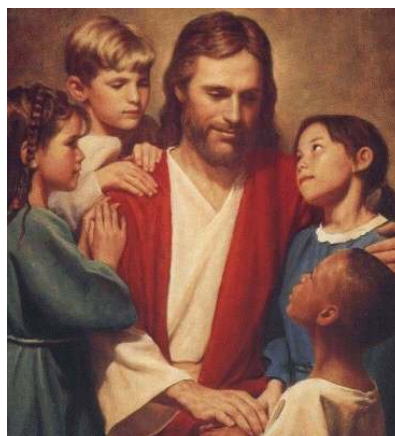

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

PO OVOM ĆE SVI ZNATI DA STE MOJI UČENICI

Crkva je Noina lađa. Lotova obitelj koja bježi iz Sodome i Gomore, zajednica onih koji su se spasili od taštine i ispraznosti svijeta. Od svijeta gdje se samo jede i pije, ženi i udaje, kupuje i prodaje, sadi i gradi – kao da je to jedini sadržaj života, kao da je

čovjek za to rođen, kao da bi za to morao živjeti i umrijeti.

Mi smo Noina lađa i Lotova obitelj – mi pripadamo Crkvi, kad ne živimo samo da jedemo i pijemo, da se ženimo i udajemo, da prodajemo i kupujemo.

5. vazmena nedjelja C,
Iv 13, 31-33a, 34-35

SE PROLAZI, SE PROLAZI, USTAŠE PA NE ...

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Odmarate?

Ibrahim: Da i ne!

A: Nešto se dogodilo?

Ibrahim: Netko se šulja oko ograde. Sad sam vidio vršak glave.

Jure: Pogledat ću.

Čovjek iza ograde: Mogu li ući?

Jure: Tko ste Vi?

Čovjek iza ograde: Ivo Sanader.

Jure: Zovete se isto kao ...

Ivo Sanader: Ja sam upravo taj!

Ibrahim: Samo uđite g. predsjedniče. Što možemo za Vas učiniti?

Ivo Sanader: Trebam g. Anticu Ustrajnića, predsjednika Nove Ustaške Stranke.

Ibrahim: Imate dogovoreno?

Ivo Sanader: Samo mu recite da je gospodar Ivo stigao. Noćas smo su čuli preko brzoglasa.

Ibrahim: Nema potrebe. Tu je g. Antica. U vrtu. Razgovara sa Stipom.

Ivo Sanader: Sa Stipom Mesićem?

Ibrahim: Jahnkako!

Stjepan Mesić: Oh, Ivo. Otkud ti ovdje?

Ivo Sanader: Otkud pak ti?

Stjepan Mesić: Tu sam ti ja često. Ovo je moj drugi dom.

B: Sjednite g. predsjedniče.

Ivo Sanader: Hvala.

B: Ako sam dobro shvatio u pitanju je nastavak Vašeg rada u politici? Želite trajno opstati?

Ivo Sanader: Tako je!

B: Mislite da bismo Vam mi mogli pomoći?

Ivo Sanader: Naravno. Zato sam i došao!

B: Sigurni ste u to?

Ivo Sanader: Dobro sam razmislio. Vi ste jedini!

Stjepan Mesić: Slažem se s Ivom.

Ivo Sanader: Znam ja dobro. Govorio mi je Franjo. Samo su Ustaše vječni.

Stjepan Mesić: ***Se prolazi, se prolazi, Ustaše pa ne, jezer let skup z nami traj u srcu Horvatske.***

Ibrahim: Bravo predsjedniče. Zaslužili ste pet uzastopnih mandata!

B: Nema nam druge, nego krenuti.

Ivo Sanader: Moramo ići?

B: Nema potreba. Sve ćemo mi to riješiti hitrozovom.

A: Kako bi drugačije? Veliko je ustaško povjerenstvo za prijem novih članova. Broji ...

B: ... preko 3 milijuna duša.

A: Od srca čestitam g. predsjedniku na ulasku među prave ljude. Nu, ići mi je.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navрати. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

HAMBURŠKE ŠTANGICE

Sastojine za tijesto:

15 dag maslaca ili margarina,
20 dag glatkog brašna,
1/2 praška za pecivo,
7 dag šećera, 4 žumanjka,
limunova korica i
pekmez od kajsija.

Sastojine za nadjev:

4 bjelanjka, 20 dag šećera,
2 rebra naribane čokolade,
10 dag mljevenih oraha,
sok od 1/2 limuna,
1 žlica ruma i 1 vanili šećer.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada:

Izrada tijesta: Utrti 15 dag margarina u 20 dag glatkog brašna. Dodati 7 dag šećera, 1/2 praška za pecivo, naribanu limunovu koricu i 4 žumanjka. Zamijesiti tijesto i razvaljati na veličinu tepsije. Tepsiju pomastiti i posuti brašno. Staviti tijesto u tepsiju, namazati pekmezom i na to istresti nadjev.

Izrada nadjeva: Od 4 bjelanjka istući čvrsti snijeg, dodati 20 dag šećera te dalje mijesati. U tu smjesu umiješati 2 rebra naribane čokolade, sok od 1/2 limuna, 1 žlicu ruma, 1 vanili šećer i 10 dag mljevenih oraha. Nadjev istresti na tijesto namazano pekmezom, te razmazati po tijestu.

Sve zajedno peći u zagrijanoj pećnici na 200°C oko 20-25 minuta, dok zlatno žute boje.

Dobar tek!

MOJA BABA, VUK I JA

Ivan Čulić, Bellingham,
Washington, USA

Prijatelji poslušajte
Što vam pivam i virujte,
Što se meni dogodilo
U mladosti dok sam bio
u

Movima i Maglaju,
U predivnom, rodnom kraju.
Nisam ima nikog svoga
Nego babu i nikoga.

Moja baba, dobra žena,
Od kolina i imena,
A bogata, bože mili,
Svakom svašta ona dili.

Moja majka preminula,
Nejaka me ostavila
U bešici povijena.
Odrhani me tuđa žena.

Ćaća mi u ratu poginio,
Nisam ga ni zapamtio.
Baka mene odhranila
I na noge postavila.

Čim sam malko odrastao
Baki ovce sam čuvao.
Moja dobra baka, mila
Za mene se pobrinila.

Nabavila ona meni
svaki stvari premileni.
Opanke mi podpričala
I buzavce našarala.

Kupila mi kapu novu
I košulju lanenovu,
Kobanicu od kostreti
I komparan obašiti.

Suknene mi dade
gaće
Od pokojnog mo-
ga ćaće.

Tako dobra ba-
ka, mila

Bisage mi napuni-
la.

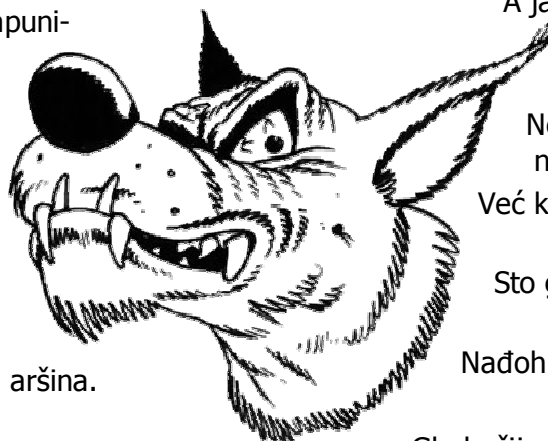
U njih stavi
ovnovine,
Komad kru-
va i slanine,
Te buraću
punu vina
I kuburu od aršina.

Tako dobro obučena
I svim stvarima nadarena,
Ja bijaše
momčeta.

Tada me stade slati baba
U Movima čuvat stada.
Loša nije bila zima
Nego borba s vukovima,

Najviše mi jada dala
I baba me tući stala.
Da sa curam dane tratim
Te skupo ću da joj platim.

Da ne čuvam dobro ovce,
Vuk ih kolje danomice.

Jednu večer dođoh kući,
Kazat babi sve plaćući:

"Vuk zaklao dvije ovce."
Hoće baba za njih novce,
A ja nemam ni banice,
Neg to jadne kabanice.

Dadoh babi kabanicu
A ja odoh u stajicu,
Da prenoćim sa ovcama,
Ne ko prija sa curama.

Sutradan mi baba mila
Lonac kaše doranila.
Prevelika ta lončina

A ja gladan ko vu-
čina.

Nemam čanjak,
nemam zdilu
Već kašiku drvenja-
ru,
Sto godina valjda
staru,
Nađoh je u kašikaru.

Glad očiju nikad nema,
A ja gladan ko vučina.
Lonac brzo pograbio
Na kolina navalio,

Te okrećem lonac kleti,
Može lako se razbiti.
Uz kolina, niz kolina,
Pade lonac kraj komina

I razbi se u sto dila.
Ajme meni, baba mila!
Baba brzo doletila
Za prsi me uvatila.

POSEBNA VIJEST

Engleski povjesničar John Matthews, koji je došao u Podstranu istraživati korijene Luciusa Artoriusa Castusa - prvog engleskog kralja Arthura (drugi s desna), književnik Lujo Medvidović, koji je pružio žive dokaze da je kralj Arthur rođen, živio i pokopan na tlu današnje Hrvatske (drugi s lijeva), i članovi udruge Castus - Podstrana, 4. srpnja 2009.

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković